TRO OG ISLAM

MAWLANA DIYA AD-DIN
KHALID AL-BAGHDADI

Norvegçe

www.goFREEbooks.com

Hakîkat Publishing

READ NOW

TRO OG ISLAM

En kommentert oversettelse av

ITIQAD-NAMA

Av

Den store *wali* (en som er elsket av *Allah Taala),* en skatt fra Allahu Taala's velsignelser,
en person overlegen på alle måter, en mester i uoppnåelig kunnskap, et lys av det rette, sannhet og religionen

MAWLANA DIYA AD-DIN
KHALID AL-BAGHDADI
(1778-1826)

Fremstilt av:

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

TRO OG ISLAM

En kommentert oversettelse av

ITIQAD-NAMA

Av

Den store *wali* (en som er elsket av *Allah Taala),* en skatt fra Allahu Taala's velsignelser,
en person overlegen på alle måter, en mester i uoppnåelig kunnskap, et lys av det rette, sannhet og religionen

MAWLANA DIYA AD-DIN KHALID AL-BAGHDADI
(1778-1826)

Fremstilt av:

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

Printing

çınar basım

ÇINAR MATBAACILIK ve YAYINCILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Yüzyıl Mh. Matbacılar Cd. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar - İSTANBUL Tel: + 90 212 628 96 00 (Pbx)

www.cinarbasim.com

Sertifika No: 45103

www.hakikatbooks.com

INNHOLD

Forfatteren **5**

Utgivers notat: **5**

Merk: **5**

FORORD **7**

I N T R O D U K SJON **13**

ÎMÂN OG ISLAM **19**

GRUNNELEMENTER AV ISLAM **23**

GRUNNSTENER AV ÎMÂN **29**

TO BREV AV SHARAF AD-DIN MUNIRI (*rahimah-Allahu Taala*)
(NØDVENDIGHETEN AV Å OVERHOLDE MIDLER) **84**

ALLAH EKSISTERER OG ER ÉN;
ALLE SKAPNINGER VAR IKKE-EKSISTERENDE
OG DE VIL BLI IKKE-EKSISTERENDE **92**

«SALAFIENE» **100**

ORDLISTE **116**

Forfatteren

Forfatteren av boka **I'tiqâd-nâma**, Mawlânâ Diyâ ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al- 'Uthmânî (1192, A.H./1178 i Shahrazûr i den nordlige del av Bagdad, død 1242/1826 i Damaskus, quddisa sirruh), ble kalt al- 'Uthmânî fordi han var en etterkommer av 'Uthmân Dhu'n-nûrain, den tredje kalifaen, 'ra. Samtidig som han lærte sin bror det kjente **Hadîth al-Jibril**, det andre hadîth ash-sherîf i **Al-ahâdîth al-arba'ûn** av den store lærde an-Nawawî, spurte Hadrat Sâhib sin eldre bror om å skrive en kommentar til dette hadithet.

Til sin brors store glede, aksepterte Mawlânâ Khâlid forespørselen, og forklarte hadithet ash-sherîf på persisk i en bok, som ble gitt tittelen I'tiqâdnâma. Dens tyrkiske oversettelse, **Herkese Lâzum Olan îmân**, ble oversatt til engelsk (den nåværende versjonen **Belief and Islam**), til fransk (**Foi et Islam**) og tysk (**Glaube und Islam**) i 1969, og senere til andre språk, slik som tamilsk, yoruba, hawsa, malayalam og dansk. Må Allahu Taala velsigne de uskyldige unge i lesingen av denne boka og gi den korrekte forståelsen av i'tiqâd (tro) formidlet av lærde fra Ahl as-Sunna!

Utgivers notat:

Den som ønsker å trykke denne boken i dens originale form eller ønsker å oversette den til et annet språk, er på forhånd gitt vår tillatelse til å gjøre dette; og de som foretar denne fordelaktige oppgaven har blitt tilskrevet de fordeler som vi i forkant tilegner Allahu Taala i deres navn, samtidig med våre beste ønsker og takknemlighet. Vi takker dem dypt. Denne tillatelsen er midlertidig betinget av at papiret brukt i trykkingen er av god kvalitet, og at utformingen av teksten og formateringen blir gjort ryddig og strukturert uten feil

Merk:

Misjonærer bestreber å reklamere for kristendommen, jøder jobber for å spre de konstruerte formuleringene til de jødiske rabbinere; mens Hakîkat Kitâbevi (Publisering) jobber for å informere om og invitere til islam; og frimurere søker å utslette religioner. En person med visdom, kunnskap og samvittighet vil kunne forstå og foreta det rette valget av disse, og bistå til

å spre kunnskap som vil redde menneskeheten. Det er ingen bedre vei eller en mer verdifull måte å tjene menneskeheten på enn å gjøre dette.

«**Subhân-Allâhu wa bi-hamdihi subhân-Allâhil-'adhîm.**» Denne (bønnen, kalt) Kalima-i-tenzîh, vil dersom den sies hundre ganger om morgenen og hundre ganger om kvelden, slette en persons synder og beskytte mot fremtidige synder. Denne bønnen er også sitert i de trehundre og syvende (307) og trehundre og åttende (308) brevene av (det første volumet av) boka med tittelen **Maktûbât** (skrevet av den store Walî og lærde Imâm Rabbânî ' quddisa sirruh'), så vel som i den tyrkiske versjonen

Yâ Rahmân, yâ Rahîm, ya 'afuwwu yâ Kerîm.

Målet til **Hakîkat Kitâbevi,** (den velsignede bokhandelen i Fâtih, Istanbul), er å drive med opplæring i vår tro, islam, og til å la vårt velsignede land fremstå med kjærlighet i øynene på verdens befolkning. Må Allahu Taala være fornøyd med dem som hjelper oss! Âmîn.

Kjære leser, essalâmu 'alaikum wa rahmatullah.

Vi har lånt det fullstendige materialet i denne boka fra bøker skrevet av islamske lærde. Vi har ikke tilføyd noe eget i dette arbeidet. Dette har vi gjort for å tjene menneskeheten, og tilstrebe en anerkjennelse for folk som jobber for menneskevelferd og menneskerettigheter. Når du leser tekstene til disse store og ærede lærde med egnet oppmerksomhet og betraktning, vil du oppnå en nyttig og verdifull kunnskap, inshâ-Allahu Taala. Vi forøker våre fredhilsninger og vår kjærlighet til deg. Må Allahu Taala velsigne deg med god helse og et fruktbart langt liv. Âmîn.

Wa sall-Allâhu 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-iMuhammad wa bârik 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-iMuhammad. Allâhumma Rabbanâ âtinâ fi-d-dunyâ hasanatan wa fi-l-âkhirat-i-hasanatan wa qinâ 'adhâb-an-nâr bi-rahmatika yâ- Erham-er-Râhimîn! Âmîn.

FORORD

La oss begynne boka med Basmala:
Allahs navn tilbyr den beste beskyttelse.
Hans gaver kan ikke måles; Han er så barmhjertig, og elsker å forbedre oss.

Allahu Taala har barmhjertighet for alle mennesker på jorda. Han skaper nyttige ting og sender det til bruk for alle og enhver. Han viser veien til det Uendelige Lys. Han veileder den Han ønsker til den rette veien, blant dem som har avveket fra den sanne vei og følger veien av kufr (fornektelse av Allah) og kjetteri, et resultat av svik fra sitt eget nafs, ondt og ødeleggende selskap, skadelige bøker og media. Han redder dem fra evig fortapelse. Han lar ikke velsignelsen være over dem som er onde og overskrider grensene. Disse lar Han fortsette på veien av kufr, veien de liker og ønsker seg. I den neste verden vil Han tilgi hvem Han enn velger av de skyldige troende på vei til helvete, og Han vil slippe dem inn i Paradiset.

Det er Han alene som har skapt hver en levende skapning, og som for hvert øyeblikk holder hver en skapning i eksistens, og som beskytter alle mot frykt og redsel. Gjennom å legge vår tillit til Allahu Taala's ærefulle navn, er det Ham vi forventer hjelp fra i det vi begynner å skrive denne boken.

Måtte hamd[1] være til Allahu Taala. Fred og velsignelser være over Hans elskede profet Muhammad ''alaihi-s-salâm'. Måtte alle lovende bønner være over hans Ahl al-Bayt og over hver av hans rettferdige og hengivne følgesvenner (as-Sahâbat al-kirâm).

Tusener av verdifulle bøker har blitt skrevet om fundamentene av den islamske troen og dens bud og forbud, hvorav mange er oversatt til andre språk og distribuert verden over til ulike land. På den annen side har kortsynte mennesker med onde hensikter kontinuerlig angrepet islams lettanvendelige og generøse fundamenter, med ønske om å komplisere og endre dem, og til å forvirre muslimer.

På tross av dette, det er med dyp takknemlighet observert lærde i nesten alle land som fremdeles strever med å spre og forsvare disse fundamentene.

[1] Lovprising og takknemlighet

Dernest har upassende taler og artikler blitt avspeilet, som med misforståelse hevdes å være tatt fra Quran al-Karim og hadîth ash-sherîf, av enkelte personer som ikke har lest eller forstått bøker skrevet av lærde av Ahl as-Sunna. Likevel har disse talene og artiklene vist seg å ha lite effekt på fundamentet av îmân hos våre muslimske brødre og søstre, og har ikke hatt noen innflytelse med unntak av å være indikatorer på deres uvitenhet.

En person som hevder å være muslim og som har blitt sett til å gjøre namâz i jamâ'a, må anses som en muslim. Dersom det blir bevitnet noe senere i hans tale, skrift eller oppførsel, som motstrider kunnskapen om îmân slik formidlet av lærde av Ahl as-Sunna, vil han bli fortalt at dette er trosfornektelse eller kjetteri. Han vil bli bedt om å slutte med dette og omvende seg. Hvis han med et avkortet sinn og grove resonnementer, svarer han at han ikke vil, blir dette forstått slik at han er en kjetter eller en trosfornekter. Selv om han fortsetter å utføre de fem daglige namâz, utfører hajj og andre tilbedelser og gode gjerninger, vil han ikke unnslippe en tragedie dersom han ikke slutter med ting eller handlinger som forårsaker kufr, og søker tawba[2] Han vil da ikke være en muslim. Gjennom å lære grundig om ting som forårsaker trosfornektelse, kan enhver muslim beskytte seg selv fra å falle fra troen. Muslimer burde kjenne godt til trosfornektere og løgnere som utgir seg for å være muslimer, spesielt britiske spioner, og holde seg unna deres ødeleggelse.

Rasûlullah 'sall-Allahu Taala'alaihi wa sallam' har uttalt i et Hadîth-i-sherîf, at feilaktige og falske betydninger vil bli hentet fra Quran al-Karim og hadîth-i-sherîf, og med disse vil syttito kjetterske grupper oppstå. Dette hadîth-i-sherîfet har blitt forklart i bøkene **al-Berîqa og al-Hadîqa**, der det siteres på autoritet av (de to berømte bøkene av hadîth-i-sherîf til) **Bukhârî og Muslim**. Vi må ikke tro på bøker og foredrag av menn som utgår fra disse gruppene, som står frem under navn som «stor lærd av islam» eller som en «religionsprofessor», og vi må være veldig våkne for ikke å falle i fellene til disse trostyvene.

Foruten de ulærde muslimer, kommunister, frimurere og kristne misjonærer, gjøres også en innsats av Wahhâbîer, underordnet britiske

[2] Å gjøre tawba (for synder) betyr å angre seg for å ha syndet, be Allah ta'âlâ om tilgivelse gjennom for eksempel ved å si følgende: «Estaghfirullah al-'adhîm al-ledhî, lâ ilâha illâ Anta Huwal hayy-al-qayyûm wa atubu ilaih», og ved å love Ham å aldri synde igjen.

plottere og jødiske sionister, en stadig villedelse av muslimske barn. De gjør sitt ytterste for å utslette islam og îmân gjennom produksjon av målrettede artikler, filmer, teater, radio og TV sendinger (og nettsider.) De bruker millioner til dette formålet. Islamske lærde 'rahimahumullah' har gitt nødvendige tilsvar til alle, og har veiledet til Allahu Taalas religion og veien til lykke og frelse.

Fra disse lærde har vi valgt boken med tittelen **I'tiqâdnâma,** skrevet av Mawlânâ Diyâ' ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al- 'Uthmânî 'quddisa sirruh', som var en fremtredende islamsk lærd. **I'tiqâd-nâma** har tidligere blitt oversatt til tyrkisk av avdøde Hâji Faizullâh Efendi fra Kemah, Erzincan, med tittelen **Farâ'id al-fawâ'id** og ble trykt i Egypt i 1312 A.H. Dette oversettelsen har blitt forenklet under tittelen **Belief and Islam.** Den første utgaven ble fullført i 1966. Våre egne utdypninger og forklaringer er presentert innenfor rammen av firkantede parenteser. Vi takker Allahu Taala for å ha tillatt en publikasjon av denne boken for tretti første gang på engelsk. Originalversjonen av denne boken, **I'tiqâd-nâma**, er på persisk og befinner seg i universitetsbiblioteket i Istanbul (Ibnül Emin Mahmûd Kemal avd. F. 2639).

På slutten av emnet om 'trosfornekteres ekteskap' i **Durr al-mukhtâr** står det: «Hvis en muslimsk jente med nikâh (en islamsk ekteskapskontrakt)[3] ikke kjenner til islam når hun inntrer puberteten, blir hennes nikâh ugyldig [hun anses som en som har gått fra religionen]. Hun må få opplæring om Allahu Taala's egenskaper og attributter, og hun må gjenta disse og si: 'Jeg tror på dette. I en forklaring til dette har Ibn 'Âbidîn 'rahimah-ullâhu ta'âlâ' sagt: «Dersom jenta er ung, tilhører hun foreldrenes tro; hun er muslim. Når hun inntrer puberteten, tilhører hun ikke lengre foreldrenes tro. Dersom hun er uvitenhet om islam ved inntredelsen av puberteten, anses hun som en som har gått fra religionen. Med mindre hun lærer og tror på de seks læresetningene i islam og mener at det er nødvendig å leve opp til dem og islam, vil hun ikke fortsette med å være muslim selv om hun skulle uttale ordene av **Kalimat at-tawhîd**, det vil si: 'Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah.' Hun må tro på de seks prinsippene uttrykt i 'Âmantu bi-llâhi ...,' og hun må si: 'Jeg aksepterer Allahu Taala's kommandoer og forbud.'»

[3] Se kapittel 12 i det femte volumet av 'Endless Bliss'

Denne forklaringen gitt av Ibn ’Âbidîn viser at en trosfornekter blir muslim så snart han uttaler ordene av Kalimat at-tawhîd og tror på deres betydning. Men som alle andre muslimer, må han når han har sjansen, memorere følgende ord og lære deres nøyaktige betydning: **«Âmantu bi’llâhi wa Malâ’ikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il-âkhiri wa bilqadari khairihi wa sharrihi minallâhi ta’âlâ walbâ’thu ba’d-al-mawt haqqun ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan ’abduhu wa Rasûluhu.»** På samme måte vil en muslimsk gutt som ikke har lært disse seks prinsippene og sagt at han tror på dem, bli ansett som en som har gått fra religionen når han kommer til en alder av ansvarlighet og pubertet. Etter å (ha lært og trodd på disse seks trosprinsippene og derved) oppnå îmân, blir det umiddelbart farz for ham å granske og lære islams grunnprinsipper, dvs. (islams retningslinjer, som blir kalt) **farzes**, og (de forbud, som blir kalt) **haramer**, hvordan utføre en renselse, en ghusl, hvordan utføre namâz og hvordan dekke sin awrat. Hvis han spør en person (om å lære disse), blir det farz (et islamsk påbud) for personen til å lære ham og/eller hjelpe ham med å finne en ekte islamsk bok. Dersom han ikke finner noen eller tilgang på en sann bok, blir det farz for ham å søke etter en. (Samme ansvaret gjelder også for en muslimsk jente.) Han blir en ikke-troende dersom han ikke søker etter en. Det vil anses som en ’udhr for ham å ikke være klar over disse forpliktelsene til han finner en (dvs. frem til han finner en person eller en sann islamsk bok som lærer ham disse ansvarsoppgavene.) (En ’udhr er noe, som f.eks. en unnskyldning, som fritar en muslim fra å følge et islamsk påbud.) En muslim som ikke utfører farz handlinger innenfor deres foreskrevne tider og/eller begår skader, vil bli utsatt for pine i helvete. Dette verket, **Tro og islam**, inneholder detaljert informasjon om disse seks prinsippene. Enhver muslim burde lese denne boka godt og gjøre sitt beste for å få sine barn og alle bekjente til å lese den. Deler av awrat er forklart i det fjerde volumet av **Endless Bliss.**

I teksten blir betydninger av âyat-i kerîmas uttrykt som ma’âl, som betyr ”meninger slik rapportert av lærde av tafsîr”; fordi betydningen av âyat-i kerîmaer ble forstått kun av Rasûlullah ’sall-Allâhu ’alaihi wa sallam’, som på sin side underviste disse betydningene for hans Sahâba. Lærde innen tafsîr (vitenskap som utdyper og forklarer Quran al-Karim) har skilt ut de falske hadîth, utformet av munâfiqer, og zindiqer, underordnet britiske

plottere og feiltrent som religionsmenn uten en viss Madhhab. I situasjoner de ikke kunne finne noen hadîth-i-sherif, ga de selv egne betydninger av disse âyatene ved å følge (reglene og prinsippene for) vitenskapen av tafsîr. Det som er forstått av ulærde innen islamske vitenskaper, som snakker arabisk, men innehar ikke kunnskap om tafsîr, kan ikke betegnes som tafsîr (forklaring) av Quran al-Karima. Dette forklares av et hadîth-i-sherîf som sier: **'En person som gir meninger til Quran al-Karim ut ifra hans egen forståelse, er en trosfornekter.**' Det vedlegges en ordliste med arabiske og andre ikke-norske termer som er fremmed for den norske leseren.

Må Allahu Taala lede oss alle til å holde fast på den rette vei anført av lærde fra Ahl as-Sunna! Må Han beskytte oss fra å tro på de falske, svikefulle, og skadelige løgnene av fiender av islam og folket av lâ-madhhabî, som misbruker navnet som «stor lærd av islam!»

Alle bøker utgitt på flere språk blir spredt over hele verden via internett.

EN MERKNAD: Kristne misjonærer bestreber å annonsere Kristendommen, jøder å iverksette Talmud, Hakîkat Kitâbevi gjør sitt beste for å offentliggjøre islam, mens frimurere kjemper for å utslette religioner. En klok, kunnskapsrik og fornuftig person vil bruke sin logikk og velge det som er rett. Ved å støtte arbeidet av det rette, vil de tjene som et nyttig middel for at mennesker kan oppnå lykke i denne verden og i det hinsidige.

Verdens nåværende befolkning av muslimer har delt seg i tre hovedgrupper. Den første gruppen er de sanne muslimene som følger i Sahâbas fotspor. Disse kalles **Ahl as-sunna** eller **sunnî-muslimer** eller **Firqa-i-nâjiyya,** som betyr gruppen som har reddet seg selv fra helvete. Den andre gruppen er fiender av Sahâba. De kalles **Shi'îs** (shiitter) eller **Firqa-i-dâlla**, dvs. den avvikende gruppen. Den tredje gruppen er fiendtlig både til sunni-muslimene og til sjiittene. Disse kalles **Wahhâbîer** eller **Nejdîer** (eller Najdîer), hentet fra Najd, deres fødested i Arabia. De kalles også **Firqa-i-mel'ûna**, (dvs. den forbannede gruppen.) Slik det er skrevet i våre utgivelser **Endless Bliss** og **The Rising and the Hereafter**, så betegner mennesker i denne gruppen muslimer for 'ikke-troende'. Vår velsignede profet la en forbannelse over folk som kalte muslimer for dette. Denne tredjeparten av den muslimske verden er et resultat av jødiske og britiske intriger.

Enhver muslim bør alltid si, "**Lâ ilâha il-l-Allah**," for en tezkiya av

hans nafs, dvs. å rense seg fra uvitenhet og synd, som ligger iboende i hans natur, og alltid gjenta bønnen, ”**Estaghfirullah,”** for hjertets tasfiya, det vil si å redde seg selv fra trosfornektelse og synd, som har omsluttet hans hjerte på grunn av hans svakheter; til djevelen, til det onde selskap, og i en skadelig lesing. Bønner gitt av de som adlyder islam og gjør tawba for deres synder, vil aksepteres (av Allahu Taala). Dersom en person ikke gjør sine daglige (fem) namâz, ser på kvinner som ikke har tildekket seg tilstrekkelig eller ser på andres avdekkede awrat-deler, og spiser og drikker av det som er haram, må konkluderes med at han ikke adlyder islam. Hans bønner skal derfor ikke aksepteres.

Mîlâdî	**Hijrî Shamsî**	**Hijrî**
2001	**1380**	**Kamarî1422**

HÜSEYN HiLMi IŞIK,

’Rahmat-Allahi ’alaih’

Hüseyn Hilmi Iş›k, ’Rahmat-Allahi ’alaih’, utgiver av Hakikat Kitabevi Publications, ble født i Eyyub Sultan, Istanbul i 1329 (1911 e.Kr.).

Av de hundre og førti-fire bøkene han har utgitt, er seksti på arabisk, tjuefem på persisk, fjorten på tyrkisk og de resterende er bøker på fransk, tysk, engelsk, russisk og andre språk.

Hüseyn Hilmi Iş›k, ’Rahmat-Allahi ’alaih’ (som ble veiledet av Sayyid ’Abdulhakim Arwâsî, ’Rahmat-Allahi ’alaih’, en utmerket lærd av religionen som perfeksjonerte dyder av Tasawwuf, og som kunne veilede elever på en tilstrekkelig moden måte; en som innehadde velsignelser og visdom), var en stor og kyndig islamsk lærd som hadde egenskaper til å kunne veilede til det gode og lykke, døde om natten mellom 25. oktober 2001 (8 Sha’bân 1422) og 26. oktober 2001 (9 Sha’bân 1422). Han ble gravlagt på Eyyub Sultan, stedet han ble født.

INTRODUKSJON

[Det er en svært velsignet og vakker begynnelse som Mawlânâ Khâlid Baghdâdî 'quddisa sirruh' begynner sin bok med. Han siterer det 17. brev i det tredje bind av boken **Maktûbât** av al-Imâm ar-Rabbânî Ahmad al-Fâruqî as-Shirhindî[4]'rahmatullâhi 'alaih'. Imâm-i Rabbânî 'quddisa sirruh' sier følgende i brevet]:

Jeg begynner mitt brev med Basmala. La en uendelig ære og takknemlighet tildeles Allahu Taala som har skjenket oss alle slags gaver og tjenester, hedret oss ved å gjøre oss til muslimer og gitt oss den ære å være blant Ummaen til Rasûlullah Muhammad 'sall-Allahu Taala'alaihi wa sallam', den største av velsignelser.

Vi bør gå inn i oss selv og innse at det er Allahu Taala alene som velsigner hver en tjeneste og gode gitt til alle og enhver. Det er Han alene som skaper alt. Han alene som opprettholder eksistensen av hvert et vesen. De særegne og gode kvaliteter gitt mennesker knyttes alle til Hans velsignelser og tjenester. Våre liv, evner til fornuft og evaluering, kunnskap, styrker, hørsel og tale stammer alle fra Ham. Det er alltid Han som sender de utallige velsignelser og tjenester. Det er Han som redder mennesker fra vanskeligheter og nød, og som aksepterer bønner og holder sorg og katastrofe på avstand. Det er kun Han som har skapt forsyninger og lar dem nå oss. Hans velsignelser er så rike at Han ikke stopper forsyninger til de som begår synder. Hans dekke av synder er så solid at Han ikke bryter dekket for å avdekke skam eller hån, eller lar det bli rift i dekket av slør som ligger over de som ikke følger Hans bud eller avstår å følge Hans forbud. Han er så tilgivende, og så barmhjertig at Han ikke påskynder straff av de som har gjort seg fortjent til straff og tortur ('adhâb). Han sprer av sine velsignelser og goder over både dem Han liker og over Hans fiender. Han sparer ikke på noe.

Som den ytterste og den mest verdifulle av Hans goder, er at Han har vist oss den rette veien til lykke og renselse. Han advarer mot å gå på avveier, slik at vi skal kunne nå Paradiset. Og Han instruerer oss til å etterfølge Hans elskede profet 'sall-Allahu Taala'alaihi wa sallam' slik at vi kan oppnå de uendelige velsignelser og uuttømmelige gleder som Paradiset

[4] Imâm-i Rabbânî d◗de i 1034 [1624 e.kr.]

innehar, sammen med Hans egen nåde og kjærlighet. Allahu Taala's velsignelser er like klare og åpenbare som solen. Goder og tjenestene som når oss fra andre, vil alltid komme fra Ham. Han er Den som forordner at enkelte gjøres til mellommenn, slik at de svarer på ønsker og styrkes til å utføre tjenester. Slik er Han alltid den som sender velsignelsene og godene som når alle slags folk på alle mulige steder. Å forvente å få en tjeneste fra andre enn Ham, er som å spørre om å få noe fra en formynder eller spørre om donasjoner fra en fattig. Den ignorante så vel som den utdannede, den sneversynte så vel som den intelligente og ivrige, vet alle at det vi sier her er riktig til punkt og prikke, da dette er de åpenbare fakta. Det er ikke engang nødvendig til å tenke igjennom dem.

Den som tildeler goder og tjenester skal takkes og respekteres. Derfor er det en menneskelig plikt å takke Allahu Taala, som har tildelt oss alle disse godene. Dette er en gjeld, en plikt som påkalles av visdom. Men det er ikke lett å gjennomføre denne takksigelsen som vi er skyldig, for mennesket som er skapt utav intet, er svake, fulle av feil og defekter. Når det kommer til Allahu Taala, så er Han evig og alltid eksisterende. Han befinner seg langt fra enhver defekt. All slags overlegenhet og opphøydhet tilhører Ham alene. Mennesker har i det store og hele ingen slags likheter eller sammenfallheter med Allahu Taala. Kan da mennesket, som er så underlegne, være i stand til å takke en slik opphøydhet som Allahu Taala på en slik måte som er Han verdig? Det finnes mange ting som i menneskets øyne er vakre og verdifulle, mens Han vet de er onde og misliker dem. Ting som vi vanligvis anser som ærbødighet eller takknemlighet, trenger ikke være det samme i det hele tatt. Derfor klarer ikke mennesket, med sine defekter og begrensede refleksjoner, å utskille de tingene som uttrykker takknemlighet og ærbødighet til Allahu Taala. Dette med mindre disse måtene å takke og prise Allahu Taala er vist oss av Ham, ellers kan disse handlingene vi anser som lovprising være baktalelse.

Lovprisingen som skal uttrykkes til Allahu Taala med hjerte, tunge og kropp ble definert av Allahu Taala og kommunisert gjennom Hans elskede profet 'sall-Allahu Taala'alaihi wa sallam'! Disse menneskelige pliktene som Allahu Taala viste og beordret kalles **islam**. Å takke Ham gjøres ved å følge den veien som Hans profet lærte oss. Allahu Taala aksepterer eller

verdsetter ikke takksigelser eller tilbedelse som ikke er sammenfallende med denne veien, fordi det er mange ting som mennesket betrakter som vakre, men som islam ikke tillater og anser som stygg.

Derfor, gjennom å takke Allahu Taala vil fornuftige mennesker knytte seg selv til Hadrat Muhammad *alayhis-salam*. Hans vei kalles **islam.** En person som følger Muhammad *alayhis-salam* kalles en **muslim.** Takksigelser av Allahu Taala, som innbefatter å følge Muhammad *alayhis-salam,* kalles **'ibâda** (tilbedelse). Islams lære deles i to; den religiøse og den vitenskapelige.[5] Den religiøse læren er også av to deler:

1) Læren som må tros med hjertet kalles **Usûl-i-dîn** eller læren om **îmân.** Kort forklart betyr îmân å tro på de seks trosprinsippene gitt av Muhammad alayhis-salam og til å akseptere islam og unngå å si eller på andre måter uttrykke og formulere tegn på trosfornektelse. Enhver muslim må lære seg tegnene på trosfornektelse (kufr) og unngå bruk av dem. En person med îmân kalles en **muslim**.

2) Læren av de rituelle handlingene som må utføres og av handlinger som må unngås med kropp og hjerte. Læren om det som må praktiseres kalles **farz**, og det som må unngås kalles **haram.** Disse fundamenter av læren kalles **Furû-i-dîn** eller **Ahkâm-i-islâmiyya** eller **islams lære.**

[Det er i utgangspunktet nødvendig for enhver person å si ordene av Kalima-i-tawhîd, og til å tro på innholdet av dem. Kalima-i-tawhîd er: "Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah," og betyr: "Allah eksisterer og er Én. Muhammad *alayhis-salam* er Hans profet." Å tro på dette betyr å "ha îmân," og til «å bli muslim». En person som har **îmân** kalles en **'Mu'min** (en troende)' og en **'muslim'**. Îmân må være kontinuerlig. Derfor vil det være nødvendig å unngå handlinger som forårsaker fornektelse av troen, og bruken av symboler som knyttes til trosfornektelse (kufr)

Quran al-Karim er Allahs Ord. Allahu Taala har sendt Sitt Ord til Muhammed alayhis-salam som et budskap gjennom en engel ved navn Jebrâîl (Gabriel) alayhis-salam. Ordene som brukes i Quran al-Karimer på arabisk, men de har de blitt tilordnet og arrangert side om side av Allahu Taala. Ordene i Quran al-Karim ble sendt ned i âyater, dvs. bokstaver og

[5] «Reformere» av islam sier at den religiøse læren kalles 'skolastisk lære' og den vitenskapelige læren kalles 'rasjonell lære'.

ord som ble ordnet og lagt side ved side av Allahu Taala. Disse bokstavene brakte med seg budskap som formildet Kalâm-i-ilâhî (Allahu Taalas ord). (Til sammen) danner disse bokstavene og ordene ***Quran al-Karim.*** Betydningene som bæres av Kalâm-i-ilâhî er også Quran al-Karim. Dette aspektet av *Quran al-Karim,* dvs Kalâm-i-ilâhî, er at den ikke er noe skapt. Den er evig og udødelig, lik de andre egenskapene av Allahu Taala. Hvert år brukte Jebrâîl ''alaihissalâm' å besøke Allahs sendebud, og resitere (âyater av) Quran al-Karim som allerede hadde blitt åpenbart, i den samme rekkefølgen slik de var nedtegnet i Lawh-i-mahfûdh[6] og vår velsignede profet ville gjenta ordene etter erkeengelen. Da den beste av alle mennesker var i ferd med å beære Etterlivet med hans tilstedeværelse, så besøkte den mest ærede av alle englene han to ganger, og hele Quran al-Karim ble repetert. Vår velsignede profet og de fleste av sahaba memorerte hele Quran al-Karim til punkt og prikke. I det året da Allahs elskede beæret Etterlivet med sin tilstedeværelse, samlet Abû Bakr as-Siddîq, den første av profetens etterfølgende Khalifa, alle av sahâba som hadde lært Quran al-Karim utenat og som hadde alle de skrevne deler av den, og organiserte en komite som ferdigstilte en skreven tekst av hele Quran al-Karim. Slik ble en skreven bok kalt **mus'haf** til. Tretti-tre tusen sahaba oppnådde en konsensus på at hvert et ord og bokstav i den eksisterende mus'haf var korrekt og på sitt originale sted.

Utsagn av Muhammad alayhis-salam kalles for **hadîth-i-sherîf**. Av disse hadîth-i-sherîfene hvor betydningen ble inspirert av Allahu Taala, selv om uttrykt gjennom Muhammad alayhis-salam, blir kalt **hadîth-i-qudsî**. Det finnes mange bøker om hadîth-i-sherîf. **Bukhârî** og **Muslim** er de mest kjente. Av de kjennelser som Allahu Taala har gitt, blir læren om krav til å tro kalt **îmân**, det som omhandler påbud kalt **fard**, og det som omhandler forbud kalles **haram**. Samlet så kalles det som er *fard* and *haram* for **Ahkâm-i-Islâmiyya** (reglene av islam). En person som fornekter selv kun en av islams lære, blir kalt for **kafir** (trosfornekter).

Den andre nødvendigheten for en person er å rense sitt hjerte. Når det sies «hjerte», er det to ting som man forstår med det. Det materielle kjøttstykket som ligger i våre bryst kalles «hjerte» av omtrent alle mennesker. Denne

[6] Vennligst se kapittel 36 i det tredje volumet av **Endless Bliss.**

betydningen av hjerte finnes også hos dyrene. Den andre betydningen er det usynlige hjerte som befinner seg i det (materielle) hjertet. Dette kalles også «hjertet». Det er dette hjertet som de religiøse bøker viser til, og som rommer islams lære. Det er også dette hjertet som tror og som fornekter. Et hjerte som tror, er rent. Et hjerte som fornekter er urent. Det er dødt. Det er vår plikt til først og fremst å rense hjertet gjennom en hard innsats. Gjennom tilbedelse, og spesielt gjennom å utføre namâz og ved å si (den spesielle bønnen kalt) istighfâr, renser hjertet. Å begå haram, skitner til hjertet. Vår velsignede profet har sagt: «**Si svært ofte istighfâr! Dersom en muslim ber bønnen kalt istighfâr jevnt og trutt, vil Allahu Taala beskytte mot alle former for sykdommer og tragedier. Han skjenker dem rizq (mat, næring) fra steder de aldri ville forvente.»** Istighfâr betyr å si ”Estaghfirullah.” For at bønner skal bli akseptert, vil dette betinges av at supplikanten er muslim og utfører tawba for syndene begått, og fremfører bønnen med bevissthet om dens mening og med tro.

Bønner gjort med et formørket hjerte vil ikke bli akseptert (av Allahu Taala). Også, dersom man ber sine bønner tre ganger og fortsetter å utføre de fem daglige bønnene, vil ens hjerte bli renset og begynne å be bønnen av seg selv. En bønn gjort kun ved munnen og uten hjerte vil være til ingen nytte.

Den religiøse læren utformet av den islamske religionen, er læren som er nedskrevet i bøkene av lærde innen **Ahl as-sunna**. Blant den islamske læren og læresetninger formidlet av lærde innen Ahl as-sunna, finnes det âyat-i-kerîma og hadîth-i-sherîf med en direkte og åpen betydning, og derav kalt **nass**. En person som fornekter kun en av dem blir en **kafir** (trosfornekter). Han vil bli kalt en **munâfiq** dersom han skjuler sin fornektelse. Og dersom han både skjuler sin trosfornektelse og samtidig later som han er muslim og slik prøver å villede muslimer, kalles han for en **zindiq.** Imidlertid, en trosfornektelse eller vantro som er et resultat fra feiltolkning av *nass* med uklar betydning, vil ikke føre til at en person blir kafir. Men å avvike fra den sanne veien av Ahl as-sunna vil lede denne personen til Helvete. På grunn av sin tro på nass med åpen og klar betydning, vil ikke person være for evig i ildens pine; han skal bli reddet fra Helvete og tatt inn til Paradiset. Folk av denne gruppen kalles for **folk av bid'at**, eller **grupper av dalâlat**. Det er sytti-

to grupper av dalâlat. Ingen av tilbedelseshandlinger eller veldedighetsarbeid utført av disse gruppene eller av trosfornektere eller frafalne fra troen, vil bli akseptert (av Allahu Taala): deres veldedighetsarbeid vil ikke gjøre dem noe godt i Etterlivet. Muslimer med den korrekte troen kalles **Ahl as-sunna wa-l-jamâ'at** eller **sunnî** muslimer. Sunni muslimer er delt inn i fire (rett-ledede) under-grupper knyttet til deres tilbedelse handlinger. De anser hverandre som muslimer tilhørende den (grunnleggende doktrinen av) Ahl as-sunna, og de har kjærlighet for hverandre[7]. En person som ikke er knyttet til en av disse fire gruppene (Madhhaber) er ikke en sunnimuslim. At en som ikke er en sunnimuslim enten er en kafir eller en utøver av bid'at, er skrevet i brevet av Hadrat Imâm Rabbânî, spesielt i det tohundre og åtti-seksende (286 te) brevet av det første bind (av hans store verk, **Maktûbât),** så vel som i **Tahtâwî's** kommentar til boken med navnet **Durr-ul-mukhtâr,** i kapitlet **Zebâyikh,** og i **al-Besâir li-munkîr-it-tawassul-i-bi-ahl-il-maqâbir**, dokumentert og med kilde-tekster.

Begge bøkene er på arabisk. Sistnevnte ble skrevet i India og trykt i 1395 (1975 e.kr.). Hakîkat Kitâbevi i Istanbul, Tyrkia, har reprodusert og trykt boka mangfoldige ganger i Istanbul.

Dersom en person som utfører sin tilbedelse ifølge en av de fire madhhabene begår synd, eller gjør feil i sin tilbedelse, vil Allahu Taala tilgi ham hvis han gjør tawba. Dersom han ikke gjør tawba, kan det være Allahu Taala tilgir ham, og dersom Han velger det slik, aldri sende ham til Helvete. Men dersom Han velger at personen vil få straffens pine, vil han senere frigjøres fra denne pinen. De som ikke tror på selv en av de klare tros-fundamenter i islam, det vil si de hørte til blant de ignorante, blir kalt for kafir (trosfornektere) og vil få oppleve den evige pinen i Helvete.

Det er to typer av en kafir: En kafir som kommer med en himmelsk bok, og en som kommer uten en hellig bok. Dersom en person med muslimske foreldre forlater islam, så kalles han for en «**murtadd**» (en overløper, frafallen). Ibn 'Âbidîn 'rahimahullâhu ta'âlâ' konstaterer følgende når han berører tema for de som har gjort nikâh (islamsk ekteskapskontrakt) og som blir haram (forbudt, ugyldiggjort) på grunn

[7] Disse fire gruppene (eller Madhhaber) er: 1- Hanafi Maddhab; 2- Shâfi Madhhab; 3- Mâlikî Maddhab: og 4- Hanbalî Madhhab.

av şirk (avgudsdyrkelse, trosfornektelse). Mennesker som tilhører en av de sytti-to sekteriske gruppene av muslimer, og likevel hvis kjetteri har sunket til irreligiøsitet; «Overløpere, mulhider, zindiqer, ildtilbedere, folk betegnet som [Brahminer, buddhister,] Bâtinîere, Ibâhatîere og Durzîere (druser), avgudsdyrkere, gamle greske filosofer og munâfiqer, er alle ikke-troende uten himmelske bøker.» Kommunister og frimurere betegnes også som ikke-troende uten himmelske bøker. Kristne og jøder, som tror på åpenbarte himmelske bøker, slik som **Taurah** og **Bibelen**, som senere ble endret og ødelagt, betegnes som ikke-troende med bøker. Dersom disse gruppene guddommeliggjør en bestemt skapning, blir de **mushriks** (flergudsdyrkere). Allahu Taalas attributter blir kalt for **Sifât-i-thubûtiyya** og **Sifât-i-dhâtiyya** kalles **Attributter av guddom (ulûhiyyat).**

Dersom en ikke-troende, med eller uten en himmelsk bok, omfavner islam, vil han unnslippe å bli sendt til Helvete. Han vil bli en syndefri og ren muslim. Men han må bli en sunnimuslim. For å bli en sunnimuslim må man lese og lære en bok skrevet av en av de lærde (av den sanne vei kalt) Ahl as-Sunna, og tilpasse seg hans îmân, handlinger og ordlegginger ut ifra det han lærer fra boken. I verden blir det forstått om en person er muslim eller ikke ut ifra hans klare tale og handlinger uttalt og gjort uten darûra (sterk nødvendighet eller tvang). Når en person trekker sin siste pust, blir resultatet endelig om han har gått til den neste verden med îmân eller ikke. Dersom en muslim med alvorlige synder utfører tawba for syndene, vil han eller hun med sikkerhet bli tilgitt og bli en syndefri og ren muslim. Det er detaljert forklart hva tawba er og hvordan det skal utføres, i ‘ilm al-hâl bøker, for eksempel i boka **Tro og Islam** (denne boka) og i **Endless Bliss**.

ÎMÂN OG ISLAM

I denne boka vil **I’tiqâd-nâma** bli forklart, profetens ‘sall-Allahu Taala ’alaihi wa sallam’ hadîth-i-sherîf om îmân og islam. Jeg håper at gjennom velsignelser av dette hadîth-i-sherîf, at muslimers tro vil perfeksjoneres og ved dette oppnå forløsning og lykke. Og jeg håper at det vil gjøre at jeg, Khâlid, med så mange synder, vil bli reddet. Må Allahu Taala, som jeg har den vakre troen på at Han trenger ingenting og at Hans tjenester og velsignelser er så rikelige, og som har dyp medlidenhet til Sine slaver, tilgi

denne stakkars Khâlid med en fattigslig samling og svarte hjerte, for hans upassende ord, og akseptere hans mangelfulle tilbedelseshandlinger. Må Han beskytte oss mot det onde av den bedragerske, løgnaktige Satan (og mot å bli bedratt av falske og feilaktige ord og skriverier av islams fiender), og gjøre oss lykkelige! Han er Den mest Nåderike blant de med nåde og Den mest Generøse av de generøse.

Islamske lærde har erklært at enhver **mukallaf** muslimsk mann eller kvinne, som har nådd alder for forsvarlig skjønn og pubertet, må kunne kjenne til og tro korrekt på as-Sifât ath-Dhâtiyya[8] og as-Sifât ath-Thubûtiyya[9] av Allahu Taala. Det er dette som er først og fremst obligatorisk (fard) for den enkelte. Å ikke kjenne til dette er ikke en unnskyldning; det er en synd. Khâlid ibn Ahmad al-Baghdâdî skrev ikke denne boken for å vise frem overlegenhet og kunnskap til andre eller for å bli berømt, men for å etterlate en påminnelse og en tjeneste. Må Allahu Taala hjelpe ydmyke Khâlid[10] med Sin Kraft og gjennom Hans velsignede profets sjel! Âmin.

Alt annet enn Allahu Taala kalles **for ma-siwâ** eller ’âlam (skapelsen, universet), som fra nå av blir kalt for «**natur**». Alle skapninger var ikke-eksisterende. Allahu Taala er Den som skapte dem alle. De er alle **mumkim** (det som kan komme til eksistens eller ut av eksistens) og **hâdith** (som kom til en væren ut av ingenting); det vil si, de kan komme til eksistens mens de er ikke-eksisterende, og de kom til eksistens mens de var ikke-eksisterende. I Hadîth-i-sherîf, **’Allahu Taala eksisterte før noe annet eksisterte,** viser at dette er sant.

Et annet bevis som bekrefter at hele universet og alle skapningene er **hâdith,** er det faktum at alle skapninger transformeres og konstant endres i

[8] Allahu Taala har seks attributter som er kalt for **As-Sifât adh-Dhâtiyya: al-Wujûd**, eksistensen: **al-Qidam,** væren uten en begynnelse og evig i det foregående: **al-Baqâ’**, væren uten en ende og evig i det fremtidige; **al-Wahdâniyya,** væren uten en partner eller en make; **al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith**, væren som ulik noen andre skapelser på noen som helst måte; **al-Qiyâmu bi nafsihi**, selv-eksisterende eller væren som noe helt uavhengig av noe for Hans eksistens. Ingen andre skapninger har noen av disse seks attributtene, og heller ingen relasjon til dem. De tilhører alene Allahu Taala. Noen lærde har sagt at al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith og al-Wahdâniyya var de samme attributtene, og at antallet av as-Sifât adh-Dhâtiyya er derfor fem.

[9] Se sidene 6, 19 og 33.

[10] Khâlid-i Bagdâdî døde i Damaskus i 1247 [1826 e.kr.]

forhold til hverandre; da noe qadîm (uten en begynnelse) aldri kan endres. Allahu Taala's Dhât (Figur, Essens) og attributter er qadîm og de vil aldri endres.[11]Endringer i skapelsen kan ikke nedstamme fra den uendelige fortid. De må nødvendigvis ha en begynnelse og komme til eksistens fra elementer eller substanser, som må ha blitt skapt fra noe ikke-eksisterende.

Et annet bevis for at universet er mumkin, altså at det kan bli til av ikke-eksistens, er at synlige skapninger er hâdith; altså de kom til eksistens ut av ingenting.

Det finnes to vesener; det som er **mumkin** og det som er **Wâjib**.[12] Dersom kun mumkin eksisterte, eller at Wâjib al-wujûd ikke eksisterte, så ville ingenting eksistere[13]. På grunn av dette kunne aldri mumkin komme til eksistens eller opprettholde eksistensen kun på egenhånd. Dersom en kraft ikke hadde virket på den, ville den for alltid ha vedvart i ikke-eksistens og kunne aldri ha kommet til eksistens. Siden en mumkin ikke kunne ha skapt seg selv; kan den som en naturlig følge heller ikke skape en annen mumkin. Det som skapte mumkinen må nødvendigvis ha vært Wâjib al-wujûd. Eksistensen av 'âlam viser at det finnes en skaper som skapte den ut av ikke-eksistens. Så, den Unike Skaper av alt som er mumkim, skapninger, er den eneste Wâjib al-wujûd som er fri fra å være hâdith eller mumkin, men alltid eksisterende og qadîm (evig). «Wâjib al-wujûd»

[11] Allikevel, i universet så vil substanser endres i fysiske hendelser. I kjemiske reaksjoner vil essensen av substansens struktur endres. Vi ser at objekter eller substanser slutter å eksistere og endres til en annen substans eller stoff. I dag har det nylig blitt oppdaget at gjennom atomiske endringer eller kjernefysiske reaksjoner, så vil også selve elementet opphøre å eksistere og omgjøres til energi.

[12] 'Wujûd' betyr 'eksistens, væren.' Det finnes tre former for eksistens. Den første er **Wâjib al-wujûd,** den Nødvendige eksistensen. Han vil alltid finnes. Han har aldri tidligere vært ikke-eksisterende, og heller ikke vil Han slutte å eksistere i den evige fremtid. Det er kun Allahu Taala som er Wâjib al-wujûd. Den andre formen er **mumtani' al-wujûd**, det som ikke kan eksistere. Det kan aldri eksistere, slik som sharîk al-Bârî' (partnere til Allahu Taala). En gudspartner til Allahu Taala eller noe med likhet til Ham kan aldri eksistere. Den tredje formen er **mumkin al-wujûd,** som kan hende eller kan hende ikke eksisterer. Slik form er universet, og alle skapninger uten unntak. Det motsatte av wujûd er '**adam** (ikke-eksistens). Alle skapninger var i 'adam, som ikke-eksisterende, før de kom til eksistens.

[13] Fordi, det vil være en endring, en hendelse, å komme til eksistens fra ikke-eksistens, og ifølge vår kunnskap i fysikk; for at en endring kan finne sted i en substans så må substansen ha blitt påført handling av en ytre kraft, fra en kilde som må foreligge før substansen.

betyr at dens eksistens nedstammer ikke fra noe annet, men fra seg selv, det betyr at den er alltid selv-eksisterende og ikke skapt av noen eller noe annet. Dersom dette ikke var tilfelle, måtte den nødvendigvis ha vært en skapning (mumkin eller hâdith) som ble skapt av noen andre. Og dette vil stå i kontrast til det som er utledet ovenfor. På persisk har «**Khudâ»** (brukt som et navn for Allah) betydningen «alltid selv-eksisterende, evig».

Vi ser at grupper av vesener plasserer seg i en helt forbløffende formasjon, og at vitenskapen oppdager hvert år nye funn av denne formasjonen. Skaperen av denne formasjonen må være **Hayy** (Evigeksisterende), **'Alîm** (Allvitende), **Qâdir (**Allmektig), **Murîd** (Altvillende), **Samî'** (Alt-hørende), **Basîr** (Altseende), **Mutakallim** (Alt-talende) og **Khâliq** (Skapende)[14] over død. Ignoranse, utilstrekkelighet eller underlagt andres tvang, døvhet, blindhet og stumhet er alle former for mangler, for det uperfekte. Det er umulig at slike egenskaplige mangler finnes i Ham som har skapt 'âlam eller kâ'inât (alle vesener) og satt dem i slik en formasjon og gitt dem beskyttelse mot utslettelse.[15]

Videre ser vi at de overnevnte egenskaper og attributter av fullkommenhet også finnes i skapninger. Han har ilagt dem i Sin skapelse. Dersom disse attributtene ikke eksisterte i Ham, hvordan kunne Han da ha skapt dem i Sin skapelse? Dersom disse attributtene ikke eksisterte i Ham, ville disse skapninger ha vært overlegen til Ham.

Vi kan også tilføye at Skaperen av verdener av skapninger nødvendigvis må inneha alle de attributtene av fullkommenhet og overlegenhet, og ingen

[14] Dette er de åtte **Sifât ath-Thubîtiyya** av Allahu Taala

[15] Ethvert vesen, fra atomer til stjerner, har blitt skapt under visse kalkuleringer og reguleringer. Regelmessigheten som finnes i de kjente lover av fysikk, kjemi, astronomi og biologi skaper forvirring i menneskesinnet. Selv Darwin måtte gi uttrykk for det da han reflektere over oppbyggingen og sensitiviteten i strukturen av øyet, han følte som om han ville bli gal. Luft er en blanding av nitrogen (78%), oksygen (21%) og edle (inerte) gasser (1%). Det er en blanding, og ikke en forbindelse. Skulle oksygenet ha bestått av mer enn
21 prosent, ville luften brenne våre lunger. Om det var mindre enn 21 prosent ville det ikke ha vært i stand til å brenne næringsstoffene i blodet. Dette ville gjøre det umulig for mennesker og dyr å leve. Denne prosentandelen, 21, endres aldri, ikke under noen omstendigheter, selv ikke når det regner. Og dette er igjen en stor velsignelse. Konstruksjonen av øyet blir lite i sammenligning med dette mirakuløse verket. Er det i det hele tatt mulig at Han som har skapt alle reguleringer, de nøysomme kalkuleringer og formler tillært i den vitenskapelige viten, skulle ha mangler?

av attributtene av mangler og ufullkommenhet, for den som er ufullkommen kan ikke være skapende.

Sett bort fra disse logiske bevisene, så forklarer âyat-i kerîma og hadîth-i-sherÎf tydelig at Allahu Taala har attributtene av fullkommenhet. Det er derfor ikke tillatt å betvile dette. Tvil forårsaker trosfornektelse. De åtte førnevnte attributtene av fullkommenhet blir kalt for **as-Sifât ath-Thubûtiyya**. Allahu Taala innehar alle disse åtte attributtene av fullkommenhet. Det finnes ingen mangler, uorden eller forandring i Hans person, essens, attributter eller gjerninger. **Sifât-adh-Dhâtiyya** og **Sifât-adh-Dhâtiyya** bli kalt for **Attributter av Ulûhiyyat** (Guddom). Dersom en person tror på at en skapning innehar Attributtene av Ulûhiyyat, blir personen en **mushrik** (flergudsdyrker).

GRUNNELEMENTER AV ISLAM

Ved Allahu Taalas hjelp og styrke, som holder alt av ‘âlam i eksistens, Som tildeler tjenester og gaver og Som aldri sover, så begynner vi nå forklaringer av de velsignede ytringer fra vår profet ‘sall-Allahu Taala ’alaihi wa sallam’.

Vår elskede overordnede Hadrat ’Umar ibn al-Khattâb ’radiyAllahu Taala ’anh’, en heltemodig leder over muslimene og en av de høyest ansette blant profetens følgesvenner, kjent for sin sannferdighet, fortalte: «Det var en slik dag der noen få av oss, sahaba, var sammen med Rasûlullah ’sall-Allahu Taala ’alaihi wa sallam’. Denne dagen, denne tiden, var så velsignet og verdifull at man kunne umulig overvære den en gang til. På denne dagen falt det i vår bestemmelse å kunne være i profetens selskap, være nær ham og se hans vakre ansikt, en åndelig næring og nytelse og sjelelig trøst. For å fremheve denne dagens verdi og ære, vises det til at den velsignede sahâbî sa: «Det var slik en dag…». Kunne det finnes en tilsvarende tid så ærbar og verdifull som den som falt på en tid med bestemmelsen til å se Jebrâ’îl (Jibrîl, erkeengel Gabriel, ’alaihi ’s-salâm), i en menneskelig skikkelse, til å høre hans stemme og til høre kunnskapen som mennesket trenger å høre, så vakkert og klart formidlet gjennom den velsignede munnen til Rasûlullah ’sallAllahu Taala ’alaihi wa sallam’?

«På dette tidspunktet nærmet det seg en mann lik stigningen av fullmånen.

Han hadde ekstremt hvite klær og hans hår var veldig svart. Det var ikke spor etter reise på ham, slik som støv eller svette. Ingen av oss, Sahâba av profeten 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam', gjenkjente ham; det vil si han var ikke blant dem vi hadde sett eller kjent til fra tidligere. Han satte seg like ved Rasûlullah 'sallAllahu Taala 'alaihi wa sallam'. Han plasserte sine knær nær profetens velsignede knær.» Denne personen, i en menneskes skikkelse, var engelen Jebrâ'îl. Selv om han satt på en måte som ikke var forenelig med oppførsel **(âdâb),** så lærte vi et svært viktig faktum: sjenerthet har ingen plass når det kommer til å lære religiøs kunnskap, heller ikke stolthet eller arroganse. Hadrat Jebrâ'î ønsket å vise sahâba at enhver burde spørre fritt fra lærde om det han ville for å vite om islam, uten å føle seg beskjeden, fordi det ikke bør være noe sjenanse i å lære om islam, eller være flau i å utføre, undervise eller lære om ens plikter mot Allahu Taala.

«Den noble gjesten la sine hender på de velsignede knærne til Rasûlullahs 'sall-Allahu Taala 'alaihi wa sallam'. Han spurte Rasûlullah: **'Allahs profet. Fortell meg hva islam er og hvordan være en muslim.»**

Den leksikalske betydningen av **'islam'** er å være «bøyd i hengivelse». Rasûlullah 'sall-Allahu Taala 'alaihi wa sallam' forklarte at ordet 'islam' var en samlebetegnelse for de fem grunnelementer, som er følgende:

1. Rasûlullah 'sall-Allahu Taala 'alaihi wa sallam' har fortalt at den første av de fem grunnelementer av islam var «**å si Kalimat ashshahâda**»; dette betyr at man skal si: **"Esh'hadu an lâ ilâha il-l-Allah wa esh'hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluh."** Sagt på en annen måte, en forstandig person som har nådd puberteten og som kan snakke, må verbalt uttale og tro fullstendig med hjertet; **«På denne jorda eller i himmelen, er det ingen verdig å bli tilbedt andre enn Allahu Taala. Den sanne til å bli tilbedt er Allahu Taala alene.** Han er Wâjib ul-wujûd. Enhver form for overlegenhet finnes i Ham. Det finnes ingen mangler i Ham. Hans navn er **Allah**». Man må også uttale og tro på: «Den mest noble personen ved navn M**uhammad ibn '**(sønn av) **Abdullah,** som hadde en rosafarget hud, et hvitt-rødaktig blendende lyst og vakkert ansikt, svarte øyne og øyenbryn; med en velsignet bred panne, med de vakreste manerer og oppførsel; hvis skygge falt aldri på bakken, som var lavmælt og kalt araber fordi han ble født i Mekka og av en Hashemite nedstamning, **er Allahu Taalas menneskelige**

tjener ('abd) og sendebud (Rasûl).» Mor til profeten var Hadrat Âmina bint Wahab. Han ble født i Mekka [ved daggry, mandag den 20nde april 571 e.kr.] Da han rundet 40 år, i året kalt «Bi'that'-året, fikk han beskjed om at han var profet. Deretter inviterte han folk til islam for tretten år i Mekka. Så utvandret han til Medina under kommandoen av Allahu Taala. Der spredte han islam til alle kanter. Ti år etter Hijrat (Hegira), avgikk han med døden i Medina på mandag den 12 Rabî' alAwwal (juli, 632).[16]

2. Det andre av islams grunnelementer er **«å utføre** (bønnen kalt) **namâz** (eller salât) fem ganger daglig, og etterfølge og oppfylle dens betingelse og (elementer kalt) farzer **når hvert et tidspunkt for bønnen er inne.».** Det er fard for enhver muslim å utføre namâz fem ganger daglig, å utføre bønnen i rammen av de foreskrevne tidspunkter, hverken tidligere eller senere, og å kjenne til at man utfører den innenfor de gitte tidsrammene. [17] Det er en alvorlig synd å utføre en namâz før starten av dens foreskrevne tidsramme; denne alvorlige synden knyttes oftest som et resultat av bruk av ukorrekte kalendere utformet av mennesker som er uvitende og lâ-madhhabî; denne bønnen vil ikke være sahîh (godkjent). (Lâ-madhhabî er folk som ikke har tilsluttet seg en av de fire Madhhabene). Denne feilføringen gjør at muslimer utfører den tidligere sunnat delen av den tidlige ettermiddagsbønnen, og farz delen av kveldsbønnen i rammen av (den syndige) tid av kerâhat (eller

[16] Ifølge historikere, entret profeten hulen ved Sawr fjellene under hans utvandring fra al-Mekkat al-Mukarrama til al-Madînat al-Munawwara, om kvelden torsdag den 27nde Safar, år 622 e.kr. Han forlot hulen om mandagskvelden, og ankom Qubâ, et område nær Medina, mandag den 8nde Rabî ul-awwal (ifølge gregorianske kalender var dette 20nde september, og ifølge juliansk kalender den 7nde september. Denne gledens dag dannet starten av Hihrî (Hegiral) - Shemsî (sol) kalender). Begynnelsen av Hihrî Shemsî kalenderen adoptert av sjiamuslimene er seks måneder før dette. Det vil si at Nawruz festivalen for de ikke-troende Majûsi (ild-tilbedere) begynner den 20nde mars. På torsdag, når all verdens punkter hadde lik lengde av natt og dag, oppholdt han seg i Quba og forlot området på fredag, og ankom Medina samme dag. Etableringen av tidspunktet for måneden Muharram samme år (fredag 16nde juni) ble akseptert som begynnelsen av **Hijrî Qamarî** kalenderen. Nyttårsdag for dette Qamarî (måned) året var 16nde juli, en fredag. Året av Hijrî shemsî som sammenfaller med ethvert vestlig nyttår, beregnes 622 år tidligere enn det vestlige nye året. Og den vestlige års-beregning sammenfaller med et Hijrî shemsî årsdag 621 år senere enn for et Hijrî shemsî nyttår.

[17] Vennligst les det fjerde volumet av Endless Bliss for en mer detaljert informasjon om namâz. Se også boken med tittelen **Miftâh-ul-Janna.** Den engelske versjonen er tilgjengelig hos **Hakîkat Kitâbevi,** Istanbul, Tyrkia.

karâhat). (Det blir forklart om tidsrom for kerâhat i det fjerde volumet av Endless Bliss, og også i boka med mykt omslag med tittelen Miftâh-ulJanna. Vennligst se også fotnote[18].) Namâz må utføres med oppmerksomhet til dens farder, wâjiber og sunnaer, med hjertets hengivelse til Allahu Taala og innen den foreskrevne tiden. I Qur'an al-kerîm så kalles namâz for 'salât'. Med salât menes en persons bønn, en engels istighfâr og at Allahu Taala har medfølelse og medlidenhet. I islam knyttes salât til å utføre bestemte handlinger, resitere bestemte ting slik vist i 'ilm al-hâl bøker. Salât startes med å si ordene '**Allâhu akbar'**, kalt '**takbîr al-iftitâh',** etter å ha løftet hendene opp mot ørene og fullført etter å ha plassert hendene under navlen (for menn). Den avsluttes med salâm, som gjøres ved å vende hodet mot høyre og mot venstre på slutten i en sittende stilling.

3. Det tredje grunnelementet i islam er **«å betale zakât for sine eiendeler».** Den leksikalske betydningen av zakât er 'å rense, å prise, og til å bli god og vakker.' Med **zakât** i islam menes det at 'en person som har eiendeler av zakât mer enn det han trenger og med en bestemt verdig kalt nisâb, skal skille ut en bestemt andel av hans eiendeler og gi dette til muslimer beskrevet i Qur'ân al-kerîm, uten å pakke dette inn.' Zakât skal betales til syv grupper av mennesker. Det er fire typer av zakât i alle de fire Madhhabs: zakât av gull og sølv, zakât av kommersielle eiendeler, zakât av buskapen (sauer, geiter og kyr) som beiter på åkerne i mer enn et halvt år, og zakât fra alle typer nødvendige substanser dyrket frem fra jorda. Denne fjerde typen av zakât kalles **'ushr'**, og er betalt så snart som avlingen har blitt innhøstet. De andre tre formene betales et år etter de har oppnådd verdien av nisâb.

4. Islams fjerde grunnelement er **'å faste hver dag i måneden ramadân'**. Å faste kalles **'sawm'**. Med sawm menes å gi beskyttelse til noe mot noe annet. I islam knyttes sawn til å beskytte seg selv mot tre ting [under dagene] av måneden ramadân, slik de ble beordret av Allahu Taala: spising, drikking og seksuell aktivitet. Måneden ramadân begynner ved iakttagelsen av nymånen i (den vestlige) horisonten. Det er mulig at den ikke begynner ved kalkulert tid angitt i kalendre.

5. Islams femte grunnelement er **'for den som er i stand til det å utføre**

[18] Vennligst les det fjerde volumet av Endless Bliss for detaljert informasjon om namâz. Les også boken **Miftâh-ul-Janna**. Den engelske versjonen er tilgjengelig fra **Hakîkat Kitâbevi**, Istanbul, Tyrkia.

hajj (pilegrimsreise) **en gang i løpet av sitt liv.'** Det er obligatorisk for en person som har tilstrekkelig med penger, foruten til nødvendig livsopphold for sin familie til han kommer tilbake, til å dra og komme tilbake fra Mekkas by og utføre tawâf rundt Kaba og til å utføre Waqfa på Arafat sletten. Dette skal gjøres en gang i løpet av livet, og under forutsetning av at veien er trygg og hans helse ivaretatt.

Etter å ha lyttet til disse svarene fra Rasûlullah 'sall-Allahu Taala 'alaihi wa sallam', svarte denne personen; **'Yâ Rasûl-Allah! Du har fortalt sannheten.'** Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu 'anh' har fortalt at Sahâba som var til stede var forbløffet over oppførselen til personen som stilte spørsmål og som bekreftet at svarene var korrekte. Man stiller spørsmål med tanke på å lære det man ikke vet, men ved å svare 'du har fortalt sannheten', indikerte at personen allerede visste svaret.

Den mest høyverdige av de fem grunnelementene er å uttale Kalimat ash-shahâda og til å tro å dens betydning. Den nest høyeste er å utføre namâz. Deretter er det å faste, så kommer hajj. Den siste er å betale zakât. Det er en enstemmighet rundt at Kalimat–ash-shahâda er den høyeste. Når det gjelder rekkefølgen av de andre fire, så sier de fleste islamske lærde det samme som nevnt ovenfor. Kalimat ash-shahâda var den første til å bli fard, helt i begynnelsen av islam. De fem daglige namâz ble fard under Mi'râj-natten i det tolvte året av Bi'that, som var et år og noen måneder før Hegira. Fasten i måneden ramadân ble fard i måneden Sha'bân, i det andre året av Hegira. Betaling av zakât ble fard under ramadân måned, i det samme året som fasten ble fard. Og hajj ble fard i det niende året av Hegira.[19]

Dersom en person benekter, ikke-tror, fornekter eller latterliggjør en av disse fem grunnelementene i islam, blir han en ikke-troende, må Allah beskytte oss! Tilsvarende, den som ikke aksepterer noe av det som enstemmig og tydelig har blitt gjort halâl (tillatt) eller haram (forbudt), eller som sier at noe haram er halâl, eller at noe halâl er haram, blir en

[19] Detaljert informasjon om namâz, faste, zakât, hajj og om Mi'râj, er tilgjenglig fra det fjerde volumet av Endless Bliss, og i det andre og det første, og det syvende kapittel av det femte volumet, og fra det sekstende kapittel av det tredje volumet. Henholdsvis, Bi'that betyr at Allahu Taala sendte Sin velsignede erkeengel, Hadrat Jebrâ'îl, til Sin elskede profet for å informere ham om at han var den siste profeten. Hegira (Hijrat) representerer Rasûlullahs 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam's utvandring fra Mekka til Medina.

ikke-troende.[20] Dersom en vanlig person er ukjent med læren, som ikke

[20] For eksempel det er haram å spise svinekjøtt, å drikke alkoholholdige drikker, å drive med pengespill; for en kvinne eller jente å vise seg frem til andre uten å dekke hodet, håret, armer og ben: og for en mann å vise seg frem til andre uten å dekke området mellom knærne og navlen. Det betyr det er Allahu Taala som har forbudt disse handlingene. De fire Madhhaber, som gir forklaring på Allahu Taalas beordringer og forbud, har hatt ulike forståelse for grensene som markerer området som ender en manns awrat, det vil si det som er haram (forbudt) for ham å vise til andre og for andre til å se på. Det er fard for enhver person å følge beskrivelsen som den tilsluttede lovskolen har for å dekke sin kropp. Det er også haram for andre til å se på dem som ikke har dekket disse delene av kroppen. Det er skrevet i Kimyâ-yi Saâdet, at det er haram for kvinner og jenter å gå ut uten å dekke deres hoder, hår, armer, ben og det er også haram å gå ut med tynne, dekorerte, stramme og parfymerte klær. Deres mødre, fedre, ektemenn og brødre som tillater dem å gå ut slik og som mener det er passende og som aksepterer dem, skal dele deres synder og lidelser, det vi si de vil brenne i Helvete sammen. Dersom de gjør tawba, skal de bli tilgitte og skal ikke brennes. Allahu Taala liker de som gjør tawba. I det tredje året av Hegira, ble jenter og kvinner som hadde nådd pubertets alder, beordret til å ikke eksponere seg selv til nâmahram menn, og til å dekke seg selv. (Vennligst se det åttende kapittel i det fjerde volumet av Endless Bliss). Vi må ikke tro på løgner fibrert av engelske spioner, og gjentatt av deres tåkelagte og underordnede imitatorer, som sier at kvinner ikke brukte å dekke seg selv før åpenbaringen i âyat av hijâb (kvinnens tildekking av seg selv), og at de såkalte kommandoer ble senere fabrikkert av lærde (innen den islamske vitenskapelige grenen) kalt Fiqh. Dersom en person sier han er muslim, må han vite om det han tenker å gjøre er forenelig eller ikke med islam. Dersom han ikke vet, må han lære dette ved å spørre en lærd innen Ahl as-sunna eller ved å lese bøker skrevet av lærde i denne kategorien. Dersom hans handlinger bestrider islams lære, vil han ikke unngå synden eller kjetteriet forårsaket av denne handlingen. Han må gjøre daglig tawba på en oppriktig måte. Når tawba er utført, synden eller kjetteriet (forårsaket av handlingen) vil utvilsomt bli tilgitt. Om han ikke gjør tawba, må han betale for dette både i denne verden og i Helvete. Typer av straff (som vil nå ham) er skrevet i ulike deler fra våre bøker (se også det tiende kapitlet av det sjette volumet av **Endless Bliss**.) Deler av kroppen som menn og kvinner skal dekke under namâz og ved andre tidspunkter, kalles 'awrat delene'. Dersom en person sier at islam ikke har foreskrevet bestemte deler av kroppen nevnt som awrat, blir han en ikke-troende. Noen deler av kroppen er awrat ifølge ijma' (samstemmighet, konsensus) av alle de fire Madhhabene (og disse delene varierer med kjønnene). Om en person svikter betydningen av å dekke disse delene av hans (eller hennes) kropp eller av å ikke se på andres eksponerte awrat, det vil si at han (eller hun) ikke føler noe frykt for straffen (som vil komme som et resultat av å overskride dette forbudet), blir han (eller hun) en ikke-troende. Deler av en manns kropp mellom bekkenet og knærne er ikke awrat ifølge Hanbalî Madhhab. Dersom en person sier 'jeg er muslim', må han lærde islams prinsipper og om handlinger som er fard (påbudte) og de som er haram (forbudte) med konsensus (ijma') hos de fire Madhhabene, og han må vektlegge dette formålet. Å ikke vite er ingen unnskyldning. Det er identisk med en intensjon om å ikke-tro. Hele en kvinnes kropp, med unntak av hennes hender og føtter, er awrat ifølge alle de fire Madhhabene. Det samme er tilfelle der en kvinne eksponerer hennes awrat, synger eller sier (høyt, lovtalen kalt)

er vanlig kjent eller tilgjengelig for ham, så er han ikke i fornektelse (kufr) men er syndefull (fisq).

GRUNNSTENER AV ÎMÂN

«Denne noble personen spurte igjen; **'Ya Rasûl-Allah! Nå fortell meg hva îmân er.'»** Etter å ha spurt hva islam var og besvarelsen gitt, ba Hadrat Jabrâ'îl ''alaihi-s-salâm' vår mester Rasûlullah 'sall-Allahu Taala 'alaihi wa sallam' om å forklare essensen og realiteten av îmân. Leksikalsk så betyr îmân 'å kjenne til at en person er perfekt og sannferdig og til å ha tiltro til ham.' I islam så betyr îmân å tro på at Rasûlullah 'sall-Allahu Taala 'alaihi wa sallam' er Allahu Taalas profet; at han er Nabî, en budbringer utnevnt av Ham, og til å uttale dette med tro i hjertet; og til å tro kortfattet på det han spredte kortfattet, og til å tro i detaljer på det han spredte i detaljer fra Allahu Taala; og til å si Kalimat ash-shahâda når som helst det er mulig. Sterk îmân er slik som at vi med sikkerhet vet at en brann brenner og at skorpioner dreper med gift og vi unngår dem; vi må erkjenne med styrke Allahu Taala og Hans attributter, være fullt overbevist om dette i våre hjerter, streve for Hans nåde (ridâ) og løpe mot Hans skjønnhet (jamâl), og vare Hans sinne (ghadab) og pine (jalâl). Vi må risse inn denne îmân inn i våre hjerter, solid lik et innriss gjort i marmor.

Îmân og islam er det samme. I begge må man tro på Kalimat as-shahâda. Selv om de skiller seg fra hverandre i det generelle og i det detaljerte, og har ulike leksikalske betydninger, er det ingen forskjell mellom dem i islam. Er îmân en ting, eller er det en kombinasjon av ulike deler? Dersom det er en kombinasjon, hvor mange deler er den satt sammen av? Er gjerninger

---

Mawlid, i situasjoner der menn er til stede. Dersom en person eksponerer en del av kroppen som er awrat men ikke med ijma', det vil si som ikke er awrat i en av de andre tre Madhhaber (men awrat ifølge hans egen Madhhab og to av de andre tre Madhhaber), vil han begå en alvorlig synd selv om denne handlingen ikke vil gjøre han til en ikke-troende. Et eksempel er en mann som eksponerer sine føtter mellom bekkenet og knærne (som er, som allerede nevnt, ikke awrat i Hanbalî Madhhab selv om det er det i de andre tre Madhhaber). Det er fard å lære seg de islamske prinsipper som du ikke kjenner til. Så snart du har lært deg disse, må du gjøre tawba og dekke din awrat (som du kanskje ikke dekker på grunn av din uvitenhet om at de er deler av din awrat). Det er også synd å lyve, sladre, baksnakke, spre rykter, tyveri, å jukse, bedra, å såre andres følelser, skape bråk, å bruke av andres eiendom uten tillatelse, ikke betale lønn til en arbeider eller portør, gjøre opprør, for eksempel motsette seg lovverk og myndigheters ordre og ikke betale skatter. Å gjøre dette mot ikke-troende eller i ikke-muslimske land er tilsvarende haram.

eller ‘ibâdât[21] inkludert i îmân eller ikke? Mens man sier «jeg har îmân», er det korrekt å tilføye «inshâ-Allah» eller ikke? Er det noe som er smått eller stort i îmân? Er îmân en skapning? Er det innenfor ens makt å tro, eller har de troende trodd under tvang? Dersom det finnes en makt eller tvang i det å tro, hvorfor ble hver og en befalt til å tro? Det ville ta lang tid å forklare disse spørsmålene en etter en. Derfor vil jeg ikke svare dem separat her. Men det skal være kjent at, ifølge Ash’arî Madhhab og Mu’tazila, så er det ikke jâ’iz (sannsynlig) for Allahu Taala å befale noe som er mulig, men utenfor menneskets makt. Ifølge Ash’arî, så er det jâ’iz, allikevel så har Han ikke befalt det. Å befale mennesket å fly i lufta er av denne type. Verken når det gjelder îmân eller i ‘ibâdât har Allahu Taala befalt Hans skapninger å gjøre det som de ikke er i stand til å gjøre. På grunn av dette vil en person som blir gal eller ghâfil (glemsom, uvitende) eller sover eller dør mens han er muslim, forbli muslim, selv om han er ikke er i en tilstand av bekreftelse.

Vi bør ikke tenke på den leksikalske betydningen av ‘îmân’ i dette hadîth-i-sherîf, for det fantes ikke en eneste vanlig mann i Arabia som ikke kjente til den leksikalske betydningen: ‘ansett som sannferdig tro’. Med visshet så kjente Sahâbat al-kirâm ‘radiy-Allahu Taala ’anhum ajma’în’ også til dette; men Jebrâ’îl ’’alaihi-s-salâm’ ønsket å lære om betydningen av îmân til Sahâbat al-kirâm ved å spørre om hva îmân betydde i islam. Og Rasûlullah ‘sall-Allahu Taala ’alaihi wa sallam’ svarte at **îmân** var å tro på seks bestemte fakta:

1. ”**Først av alt, var det å tro på Allahu Taala,”** oppga han. Îmân var å ha en oppriktig tro på seks bestemte fakta funnet gjennom kashf (åpenbaring) eller wijdân (samvittighet) eller gjennom forståelse ved bruk av ’aql (intellekt, fornuft), gjennom et bevis eller ved å feste tillit til og følge en fremtreden og godkjent uttalelse, og ved å bekrefte dette med tungen.

Den første av disse seks faktorer er at Allahu Taala er Wâjib alwujûd og den Sanne Ma’bûd (Den som skal tilbes) og Han er Skaper av alle skapninger. Man bør tro med visshet at Han alene skaper alle ting [ut av ingenting, hver en substans, atomer, elementer, molekyler, forbindelser, organiske stoffer, celler, liv, død, hver en hendelse, hver en reaksjon, alle former for kraft og energi, bevegelser, lover, ånder, engler og hvert et levende eller livløst vesen, og Han får dem alle til å overleve] både i

[21] Tilbedelses handlinger

denne verden og i den neste, uten materiale, tid, eller lignende, ut av ikke-eksistens. Fordi Han har skapt alle vesener i universet [i et øyeblikk da de var ikke-eksisterende], og tilsvarende vil Han [skape noen av dem fra den andre, og når tid for Dommedag kommer, vil Han] utslette alt. Han er Skaper, Eier, den absolutte Hersker over alle vesener. Det må bli trodd og erkjent at det finnes ingen som kan dominere Ham, kommandere Ham eller være Ham overlegen. Alle former for overlegenhet og hver en attributt av perfeksjon, tilhører Ham alene. Ingen mangler, ingen utilstrekkelige attributter finnes i Ham. Han er i stand til å gjøre det Han vil. Det Han gjør er ikke gjort for å være nyttig til Ham eller til andre. Han gjør aldri noe for å oppnå en belønning. Derimot, i alt Han foretar seg, er det skjulte årsaker (hikma), bruksområder, velsignelser og tjenester.

Allahu Taala trenger ikke å utføre det som er godt eller nyttig for Sine skapninger, heller ikke trenger Han å belønne noen og straffe andre. Det ville være i tråd med Hans overlegenhet og velvilje dersom Han skulle bringe alle syndere til Paradiset. Og det ville være i Hans rettferdighet dersom Han skulle bringe alle de som adlyder og tilber Ham til Helvete. Likevel har Han bestemt og erklært at Han vil plassere muslimer, de som tilber Ham, i Paradiset og forsørge dem med sine tjenester, og at Han vil pine for evig i Helvete de som fornekter troen på Ham. Han går aldri tilbake på Sine ord. Det ville være til ingen nytte for Ham dersom alle levende vesener trodde og tilba Ham, heller ikke ville det på noen måter skade Ham dersom alle vesener ble ikke-troende, overskred grensene eller var ulydige mot Ham. Hvis mennesket ønsker å utføre noe, skaper Han det, dersom Han også ønsker dette. Han alene er Den som skaper hver en bevegelse blant Hans skapninger av mennesker og av alle ting. Dersom Han ikke vil, eller skaper, kan ingenting bevege seg. Dersom Han ikke ønsker det slik, ville ingen bli ikke-troende eller rebeller. Han skaper trosfornektelse og synder, allikevel liker Ham dem ikke. Ingen kan blande seg inn i Hans gjøremål. Ingen har styrke eller rett til å spørre om årsaken til hvorfor Han gjør det ene eller det andre, eller til å kommentere på måten Han gjør det på. Han vil tilgi, om Han vil, en person som har begått en stor synd og døde uten å ha gjort tawba, med unntak av flergudsdyrkelse eller trosfornektelse. Han vil straffe en person, dersom Han vil, for grusom synd. Han har erklært at Han vil aldri tilgi trosfornektere og frafalne, og at Han vil for evig straffe dem.

Han vil straffe muslimer i Helvete som tilber Ham, men som allikevel har tro (i'tiqâd) som ikke er forenelig med troen av **Ahl as-Sunna** og som dør uten tawba. Allikevel vil ikke slike muslimer med **(bid'a)** være for alltid i Helvete.

Det er mulig (jâ'iz) å se Allahu Taala med egne øyne i denne verden, men det er ingen som noensinne har gjort det. På Stedet for forsamling (Mahshar) på Dommedag vil Han bli sett av ikke-troende og syndefulle muslimer i Hans sinne og Jelâl, og av fromme muslimer i Hans Godhet og Jemâl. Engler og kvinner vil også se Ham. Ikke-troende vil bli fratatt dette. Det er en (akseptabel) rapportering som sier at djinn vil bli fratatt denne muligheten. Ifølge majoriteten av 'ulamâ, vil «muslimer som Allahu Taala elsker, bli beæret ved å se Hans Skjønnhet hver morgen og hver kveld; muslimer av lavere rang vil bli beæret hver fredag, og kvinner noen få ganger i året, lik høytider i dette livet.»[22] Man må tro på at Allahu Taala vil kunne ses. Vi må allikevel ikke prøve å visualisere hvordan dette vil skje; Hans virke og handlinger kan ikke forstås gjennom intellektet ('aql). De er ikke lik de jordlige tilfeller. [De kan ikke måles i rammen av fysiske eller kjemiske kriterier.] Konsepter som retning, være i motsetning til eller være for noe har ingen tilknytning til Allahu Taala. Han er ikke materiell. Han er ikke et objekt, [heller ikke er Han et grunnstoff, en legering eller en forbindelse]. Det er ikke mulig å måle Ham., heller ikke kan Han beregnes. Ingen endring finner sted i Ham. Han befinner seg ikke på et sted. Han

[22] Hadrat Shaikh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî [d◗de i Delhi i 1052 (1642 e.kr.)] skrev i sitt persiske verk Takmîl-ul-îmân: «Et hadîth-i-sherîf rapporterer: 'Dere vil se deres Rabb på Dommedag på samme måte som (full) månen på den fjortende dagen [i måneden].' Slik Allahu Taala er kjent som uforståelig i denne verden, vil Han også v×re uforståelig i Etterlivet. Store l×rde som Abu'l-Hasan al-Ash'arî og al-Imâm as-Suyûtî og al-Imâm alBayhakî har sagt at også engler vil kunne se Allahu Taala i Paradis. Al-Im^m al-a'zâm Abu Hanîfa og noen andre l×rde har sagt at djinn ikke tjente tawbah og ville ikke entre Paradiset, og at kun de troende djinn ville unnslippe Helvete. Kvinner vil kunne se Allahu Taala noen få ganger om året tilsvarende h◗ytider i denne verden. De perfekte (kâmil) troende vil kunne se Ham hver morgen og kveld, mens andre troende vil se Ham på fredager. For denne ydmyke personen, meg selv, så er dette gode nyheter som også omfatter de troende kvinner og engler og djinn; det ville v×re rett og rimelig at de perfekte og 'ârif kvinner som Fâtimat az-Zahrâ, Khadîjat al-Kubrâ, 'Â'ishat as-Siddîqa og andre rene koner [av profeten] og Hadrat Mariam og Hadrat Âsiya ble gitt en spesiell behandling. Også Al-Imâm as-Suyûtî mente dette.»

er ikke med tiden. Han har hverken en fortid eller fremtid, bakside eller forside, en bunn eller en topp, en høyre eller venstre side. Derfor er det ingenting ved Ham som mennesker kan forstå via resonnement, heller ikke er menneskelig intellekt eller kunnskap tilstrekkelig til dette. Så, mennesket vil ikke kunne fatte hvordan Han vil bli sett. Selv om begreper som hender, føtter, retning, sted og tilsvarende, ikke er passende for Allahu Taala, så finnes disse nevnt i âyat og hadîther, de er ikke brukt på den måten som vi kjenner og bruker i dag. Slike âyat og hadîther kalles for **mutashâbihât.** Vi må tro på dem, men vi må ikke forsøke å forstå hva eller hvordan de er. Eller de kan kort eller detaljert forklares **(te'wîl);** det vil si, de kan bli tildelt meninger som er passende for Allahu Taala. For eksempel så kan begrepet hand blir forstått som makt.

Muhammad 'alaihi-s-salâm så Allahu Taala under Mi'râj.[23] Men dette var ikke med øynene, slik man ser i denne verden. En person som sier han har sett Allahu Taala i denne verden, er zindiq. Synet som Awliyâ erfarte, er ikke den samme som i denne verden eller som vil være i den neste verdenen. Sagt med andre ord, det var ikke ru'yat (å se), men **shuhûd** de erfarte. [dette er at de så eksempler (mithâls) gjennom hjertets øyne.] Noen Awliya' har fortalt at de har sett Ham. Midlertidig, de har blitt forvirret og blandet den erfarte shuhûd mens de var i sekr, som er når de var bevisstløse, med ru'yat. Eller så må det de har fortalt bli forklart ytterligere.

Spørsmål: Det er sagt ovenfor at det er mulig (jâ'iz) å kunne se Allahu Taala med øynene i denne verden. Så hvorfor skal en person som sier at noe som er mulig har skjedd være en zindiq? Om en person som sier dette blir en ikke-troende, kan det da sies å være mulig?

Svar: I sin leksikalske betydning betyr '*jaiz* 'det som det er mulighet for kan inntreffe eller ikke'. Midlertidig, ifølge *madhhab* av al-Ashari [Abl-Hasan Ali ibn Ismail, d. Baghdad, 330/941 e.kr.], så menes det med muligheten av *ruyat*, at til forskjell fra å være nær til eller til å se Han eller se gjennom de fysiske lover Han har tillagt i denne verden, så er *Allahu Taala* i stand til å skape i mennesker en helt annen form for å se. For eksempel, Han er Den som er i stand til; så det er mulig å kunne vise en mygg i Andalusia (Sør-Spania) for en blind mann i Kina, og alt det som

[23] Se det sekstende kapitlet i det tredje volumet av Endless Bliss i 'hellige netter'.

er på månen eller på stjernene til mennesker på jorda. Slik makt er spesielt for Ham alene. For det andre, å ytre; «Jeg så *Allahu Taala* i denne verden», er ikke forenelig med *Quran al-Karim* og med konsensus av de islamske lærde *(ulama*). Derfor vil de som ytrer slike påstander være ***mulhider*** eller ***zindiqer.***[24] Det tredje svaret er at ytringen «Det er mulig å kunne se *Allahu Taala* i denne verden», betyr ikke «Det er mulig å se Han på jorda i rammen av de fysiske lover.» Midlertidig, en som sier han så Ham med betydningen at han så Ham slik man ser andre ting; dette er et syn som ikke er mulig. Den person som kommer med slike påstander som forårsaker ikke-tro, blir kalt for *en mulhid* eller *en zindiq*. [Etter disse svarene skrev Hadrat Mawland Khalid; «Vær forsiktig!», og ga slik en direkte oppmerksomhet mot det andre svaret som mer riktig.]

Tidens forløp, dag og natt, kan ikke relateres til *Allahu Taala*. Siden det ikke kan finnes noen endringer i Ham på noen som helst måte, kan det ikke bli sagt at Han var i denne formen i fortiden eller at Han vil bli slik i fremtiden. Han trenger ikke inn (*hulul)* i noe. Han har aldri hatt en motsetning, en tilsvarende, en partner, assistent eller make. Han er alltid til stede med hver enkelt, omgir seg og overser alt. For hver og en er Han nærmere enn deres hoved pulsåre. Midlertidig, Hans tilstedeværelse, samvær, nærvær og hvordan Han omgir oss, er noe vi ikke er i stand til å forstå. Hans nærvær kan ikke forstås med kunnskapen av de lærde, med intellektet fra vitenskapsmenn eller med *kashf* eller *shuhud* av awliya (qaddas-*Allahu Talla asrarahum ajmain*). Menneskets fornuft kan ikke forstå deres indre mening. *Allahu Taala* er unik i *adh-Dhat* (selvet, personlighet) og i *as-Sifat* (attributtene). Ingen endringer eller differensieringer finner sted i noen av disse.

Allahu Taala's navn er ***tawqifi,*** det er kun navn som er tilkjennegitt av islam som er tillatt å bruke, og det er ikke tillatt å bruke andre ord. [25]

---

[24] ***Mulhider*** eller ***zindiqer*** sier de er muslimer. *Mulhider* er oppriktige i sin tale; de tror de er muslimer på den rette vei. Midlertidig, så er zindiqer fiender av islam som fremstår som muslimer for å kunne skade islam fra innsiden og til å forråde muslimene.

[25] For eksempel; Allahu Taala kan bli kalt 'Alim' (den 'Allvitende'), men vi kan ikke bruke 'faqih' som også betyr '*âlim'* (lærd, en trenet person i islams vitenskap), fordi islam ikke bruker 'faqih' for Allahu Taala. På samme måte er det ikke tillatt å si 'Gud' i istedenfor Allah, fordi 'gud* betyr 'idol' eller 'guddom', det sier for eksempel; «Okse er gud for hinduister». Det er tillatt å si: «Allah er En; det er ingen gud foruten Ham». Ord som dieu (fransk), gott (tysk) og Gud kan bli brukt for idol eller guddom, men ikke for Allah.

Hans navn er uendelige. Det er velkjent at Han har 1001 navn; at Han har åpenbart 1001 til menneskeheten. I Muhammad (*alayhis-salam*) religion, ble det åpenbart 99 av dem kalt for ***'al-Asma as-Husna'*** (de vakre navn).

Det er seks ***Sifat adh-Dhatiyya*** (de personlige attributtene) av *Allahu Taala* (se s. 17). ***Sifat ath-Thubutiyya*** (de hellige attributtene som er delvis eksemplifisert i skapelsen, se s. 19 og nedenfor) av *Allahu Taala* er åtte ifølge ***Maturidiyya*** madhabb og syv i ***Ashariyya*** madhhab (se s. 71 og 100): slik Hans *Dhat*, var også disse (siste) attributtene av *Allahu Taala* evig i fortiden og for alltid eksisterende, det betyr at de også eksisterer uendelig. De er hellige. De er ikke lik attributtene av skapninger. De kan ikke bli forstått gjennom resonnement eller ved antagelser, eller ved å sammenligne dem med vesener i denne verden. Han har utstyr menneskene med eksempel av hver og en av disse attributtene. Ved å se disse eksemplene, kan Hans attributter forståes til et visst nivå. Siden mennesker ikke kan forstå Ham, er det ikke tillatt å tenke rundt eller gjøre forsøk på å forstå Ham. Hans åtte attributter er verken de samme som eller noe annet enn Hans *Dhat;* det vi si at Hans attributter ikke gjør opp for Hans *Dhat,* heller ikke er de noe annet enn Ham selv. Disse åtte attributtene er:

Hayat (liv), ***Ilm*** **(**allvitenhet), ***Sam*** (hørende), ***Basar*** (seende), ***Qudra*** (allmektighet), ***Kalam*** (talende, ordlig), ***Irada*** (ønskende) og ***Takwin*** (skapende). Ifølge *Ashariyya* madhhab, fyller ***Takwin*** og ***Qudra*** det samme attributtet. *Mashiyya* er synonymt med *Irada.*

Hver av disse åtte attributtene av *Allahu Taala* er enkle og presentert i en enkel fase. Ingen endringer vil finne sted i dem, men hver og en av dem vil variere med tanke på dens relasjon til skapninger. At en attributt er mangfoldig i sin relasjon til eller i hvordan den påvirker skapninger, endrer ikke dens enkelhet. Tilsvarende, selv om Han har skapt et så mangfold av ulike skapninger og beskytter hvert et øyeblikk den enkelte mot utslettelse, er Han fremdeles En. Ingen endringer finner sted i Ham. Hver en skapning er i behov av Ham i alle henseender. Han er ikke i behov av noen.

2. Den andre av de seks grunnelementene for å tro, er «**tro på *Allahu Taala's* engler**.» *Malak* (engel) betyr 'utsending', 'budbringer' eller 'kraft'. Engler er materielle men eteriske (latif), mer eterisk enn fasen av materiens gassutvikling. De er *nurani* (lysende, strålende og spirituelle).

De er levende. De har intellekt (*aql).* Det onde i mennesker finnes ikke i engler. De kan ta hvilken som helst form. Slik som gass kan endre form til væske og til fast form, og innta en formasjon når de blir faste, kan engler ta vakre formasjoner. Engler er ikke sjeler som har skilt seg ut fra kroppene til store mennesker. De kristne antar at engler er slike sjeler. Ulikt energi og kraft, så er de ikke immaterielle. Noen av antikkens filosofer antok dem for å være immaterielle. Alle av dem kalles ***'malaika'***. Engler ble skapt før alle andre levende skapninger. Vi er derfor befalt til å tro på dem før troen på de himmelske bøkene, som kommer før troen på profetene: og i *Quran al-Karim* så gis disse troene denne rekkefølgen.

Tro på engler må være som følgende: engler er skapninger av *Allahu Taala*. De er ikke Hans partnere, ei heller er de Hans døtre, som ikke-troende og flergudsdyrkere antok. Han elsker alle englene. De adlyder Hans befalinger og begår aldri synder eller nekter å adlyde en befaling. De er verken hannkjønn eller hunkjønn. De gifter seg ikke. De har ingen barn. De er levende. Selv om en rapportering av Hadrat Abdullah ibn Masud (*radiy-Allahu anh*) sa at noen engler hadde hatt barn, og blant dem hadde Satan og djinn blitt telt, så er dette besvart detaljert i bøker. Da Allahu Taala annonserte at Han skulle skape mennesker, spurte englene; «**Åh** (*Allahu Taala*)! **Skal Du skape noe som vil forårsake kaos og utspille blod over hele verden?**» Slike spørsmål, kalt for '*zalla',* fra engler, endrer ikke det faktum at de er uskyldige.

Av alle skapninger, så er englene de mest tallrike. Ingen kjenner deres antall, foruten *Allahu Taala.* Det finnes ikke et tomt sted i himlene der englene ikke utfører tilbedelse. På hvert et sted i himlene utfører englene *ruku* (nedbøyning under bønn) eller *sajda* (nedsenkning). I himlene, på jorda, i gresset, på stjernene, i hver en levende og livløs skapning, i hver en regndråpe, i hvert et løvblad, atomer, molekyler, i hver en reaksjon, bevegelse og i alle ting, så har englene sine oppgaver. De gjennomfører *Allahu Taala's* befalinger overalt. De er mellomledd mellom Ham og skapningene. Noen av dem er overordnede andre engler. Noen av dem brakte budskap til profetene (*alayhimus-salam*, 'må fred være over dem'). Noen engler bringer gode tanker inn til menneskers hjerter, som kalles '***ilham'*** (inspirasjon). Andre har mistet bevisstheten i møte *Allahu Taala's*

skjønnhet, og er uvitende om alle menneskene og skapningene. Hver av englene forblir på bestemte steder og kan ikke forlate stedet. Noen engler har to vinger og noen har fire eller mer.[26] Engler som hører til Paradiset, forblir i Paradiset. Deres overordnede er ***Ridwan***. Engler i Helvete, ***Zabani,*** gjennomfører sine kommandoer i Helvete. Ilden i Helvetet skader dem ikke, slik vannet ikke skader fisken. Det finnes nitten ledere av *Zabanier.* Deres leder er ***Malik***.

For hvert menneske er det fire engler som skriver ned dets gode og onde gjerninger. To av dem kommer om natten og de andre to om dagen. De er kalt for '***kiraman katibin'*** (de troverdige skribenter) eller '***hafaza***' (regnskapsførende) engler. I følge en annen rapportering, er *hafaza*-englene forskjellige fra *kiraman katibin.* Engelen på ens høyre side er overordnet den på venstre, og skriver ned de gode gjerninger. Den på venstre side skriver ned de onde gjerninger. Det finnes engler som vil torturere ikke-troende og de ulydige muslimene i gravene, og de som vil stille spørsmål i gravene. De utspørrende englene kalles for '***munkar***' og '***nakir'.*** Engler som vil spørre ut muslimer kalles også for '***mubashir'*** og ***'bashir'*** (de som gir gode nyheter).

Engler har rang over hverandre. De høyest rangerte englene er de fire erkeenglene. Den første av dem ***er Jabrail*** (*alayhis-salam). Jabrail's* oppgave var å bringe de gudommelige åpenbaringene (***wahy***) til profetene, til å informere om befalinger og forbud. Den andre er ***Israfil*** (*alayhis-salam*), som vil blåse i den siste trompeten kalt '***Sur'***. *Israfil* vil blåse to ganger i *Sur*. Hvert et levende vesen vil dø ved den første blåsingen. Ved den andre blåsingen vil alle bringes tilbake til live. Den tredje er ***Mikail*** (*alayhis-salam).* Det er hans oppgave å sørge for det billige og det dyre, for det knappe og det i overflod [den økonomiske orden, som bringer komfort og letthet] og til å flytte på hver en gjenstand. Den fjerde er ***Azrail*** (*alayhis-salam*), som tar sjelene (på persisk 'jan' og på

[26] Slik som hver av fuglenes vinger og de på fly har egne strukturer og skiller seg fra andre vinger, har også englenes vinger sine egne strukturer. Når vi hører navnet på noe som vi ikke har sett eller ikke kjenner til, gjør vi den feilen ved å anta at dette er noe likt det vi kjenner. Vi tror på at englene har vinger, men vi vet ikke hvordan de er. Bilder av kvinner med vinger i kirker, publikasjoner eller i filmer kjent som engler, er alle falske. Muslimer lager ikke slike bilder. Vi må ikke anse disse urealistiske bildene laget av ikke-muslimer for å være sanne, og vi må ikke tro på motstanderne.

arabisk 'ruh') fra menneskenes kropper. Etter disse fire englene, er det fire overlegne grupper av engler; fire engler av ***Hamalat al-Arsh***, som vil bli åtte på Gjenoppstandelse-dagen; engler i den Gudommelige nærvær kalt for '***muqarrabun***'; ledere av englene som piner kalt for ***'karubiyun'***; og engler av Nåde, kalt for '***ruhaniyun'***. Alle disse overordnede englene er også høyere i rang enn mennesker, med unntak av profetene (*alayhimus-salawatu wat-taslimat). Sulaha* (de fromme som unngår synder) og *awliya* (flertall av *wali,* elsket av *Allahu Taala*) blant muslimer er høyere enn de vanlige eller de laverestående engler. Og de vanlige englene er overordnet de vanlige muslimene, som er ulydige og syndefulle. Ikke-troende er midlertidig lavere enn alle skapninger.

Ved den første blåsingen av *Sur,* vil alle engler med unntak av *Hamalat al-Arsh* og de fire erkeenglene bli utslettet. Deretter vil også *Hamalat al-Arsh* og de fire erkeenglene bli utslettet. Ved den andre blåsingen vil alle englene komme tilbake til live. *Hamalat al-Arsh* og de fire erkeenglene vil gjenoppstå før den andre blåsingen av Sur. Dette vil si at disse englene vil utslettes etter alle de levende skapningene, slik som de ble skapt før alle.

3. Den tredje av de seks grunnelementene av *iman* er «**å tro på Bøkene åpenbart av *Allahu Taala***». Han sendte disse Bøkene til enkelte av profetene ved å la engelen lese til dem. Til noen sendte Ham Bøker på tavler med innskrifter, og til andre lot Ham dem høre uten at engelen var mellomleddet. Alle disse Bøkene er Allahs Ord (*Kalam-Allah*). Det er evig i det fortidige og i evigheten. Det er ikke en skapning. Dette er ikke ord som englene har laget, heller ikke er de ord fra profetene. *Allahu Taala's* Ord er ikke det samme som de språk vi skriver på, har i tankene og snakker. Det er ikke likt det som kommer til uttrykk i skreven form, i tale eller i tankene. Det har ikke bokstaver eller lyder. Mennesker kan ikke forstå hvordan Han og Hans attributter er, men de kan lese dette Ordet, ha det i tankene og skrive det ned. Det blir til *hâdith* (det som ble skapt senere) når det er med oss. Når det er med mennesker, er det hadith og en skapning. Når det blir forstått som *Allahu Taala's* Ord, er det evig og fra begynnelsen av (*qadim*).

Alle av Bøkene som Allahu Taala sendte er ekte og korrekte. Det finnes ingen løgn eller feil i dem. Det ble konstatert at det var mulig for Ham å tilgi til tross for Hans erklæring om at Han ville straffe og pine; dette kan

være fordi denne tilgivelsen er betinget av situasjoner som ligger utenfor vår viten, eller på bakgrunn av Hans Egen vilje og Valg. Eller så er det ment for å uttrykke at Han vil tilgi straffen som mennesker fortjener. Siden erklæringen av straffen og pinen ikke knyttes til en bestemt hendelse, kan det ikke være en løgn når Han tilgir. Siden det ikke er sannsynlig at *Allahu Taala* ikke tildeler lovte gaver, er *Allahu Taala's* tilgivelse av straff mulig. Både intellektet og *ayat* åpenbart sa at dette var tilfelle.

Det er nødvendig å forklare *ayats* og *hadiths* i deres vanlige betydning, bortsett fra om det ikke foreligger en hindring eller en ulempe rundt. Det er ikke tillatt å gi andre betydninger som ligner på disse betydningene.[27] Ayats kalt for ***mutashabihat***, har uforståelige og skjulte betydninger. Kun *Allahu Taala* vet og svært få av noen utmerkede overordnede som har blitt tildelt *al-ilm al-ladunni* (kunnskap inspirert av *Allahu Taala* til hjertene av *awliya*) kan forstå disse betydningene til det punkt de har blitt tillatt. Ingen andre kan forstå dem. På bakgrunn av dette må vi tro at *ayats* av *mutashabihat* er av *Allahu Taala's* Ord, og vi må ikke gjøre undersøkelser av deres betydning. Lærde av *Ashari madhhab* har sagt at overfladiske eller detaljerte *tawil* av slike *ayats* var tillatt. ***'Tawil'*** betyr 'å velge fra et utvalg av flere betydninger av et ord, det som ikke er vanlig'. For eksempel, når det gjelder *ayatet;* «Hånda til Allah er overlegen deres», som er av *Allahu Taala's* Ord, så må vi si «jeg tror på det som *Allahu Taala* mente med dette». Det er best å si; «jeg kan ikke forstå dennes betydning, det er kun *Allahu Taala* som vet». Eller så må vi si; «*Allahu Taala's* kunnskap er ikke lik vår kunnskap. Hans vilje er ikke lik vår vilje. Tilsvarende, Hans hånd er ikke den samme som et menneskes.»

I Bøkene åpenbart av *Allahu Taala*, ble enten uttalen eller betydningen av enkelte *ayat*, eller begge deler, endret (***naskh***) av Ham. *Quran al-Karim* erstattet alle de andre Bøkene og avskaffet validiteten av reglene i dem. Det vil aldri foreligge noen feil, tilføyelser, glemte eller tapte deler av *Quran al-Karim*, frem til verdens endetid. All kunnskap om det fortidige og det fremtidige finnes i *Quran al-Karim*. Av denne grunn er den mer overstyrende

[27] *Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* er på språket og dialekten av *Quraish* (en arabisk stamme som Muhammad *alayhis-salam* tilhørte), og ordene bør gis den betydningen den hadde i *Hjiaz* (regionen av den arabiske halvøya ved kysten av Rødehavet hvor Mekka og Medina befinner seg) for 1400 år siden. Det er ikke korrekt å oversette dem ved å gi dem dagens betydning, som er resultat av endringer gjennom århundre.

og mer verdifull enn de andre Bøkene. Det største *mujiza* (mirakel som *Allahu Taala* skapte gjennom en profet) av Rasulullah (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) er *Quran al-Karim*. Dersom all verdens mennesker og djinn kom sammen og forsøkte å skape noe tilsvarende den korteste sura av *Quran al-Karim*, ville de aldri klare det. Faktisk så samlet de veltalende og litterære poetene av Arabia seg og strevde svært hardt, men de klarte ikke å skape noe tilsvarende den korteste sura. De kunne ikke stå imot *Quran al-Karim*. De var stumme av forbløffelse. *Allahu Taala* bringer islams fiender ute av stand og beseiret i møte med *Quran al-Karim.* Veltalenheten i *Quran al-Karim* står høyere enn menneskelig makt. Mennesker er ute av stand til å si det den sier. *Ayat* i *Quran al-Karim* er ikke lik poesi, prosa eller rytmiske dikt laget av mennesker. Allikevel ble dette påstått i brevene av den litterære og veltalende arabisktalende del av folket på det arabiske halvøy.

Antallet av de himmelske Bøker som har blitt åpenbart er 104: det er velkjent at 10 ***suhuf*** (flertall av *sahifa*, hefter) ble åpenbart til **Adam**, 50 *suhuf* to **Shis** (Set), 30 *suhuf* til **Idris** og 10 *suhuf* til **Ibrahim** (Abraham); ***Tawrat*** (**Toraen** ble åpenbart til **Musa (Moses**), ***Zabur*** (**Salmene**) til **Dawud (David),** ***Injil*** (på latinsk '**Evangelium**', originalen av Det Nye Testamentet) til **Isa (Jesus**) og ***Quran al-Karim*** (den Nåderike **Koranen**) til **Muhammad** (*alayhimus-salam*).

Når noen ønsker å bestemme eller forby noe, å spørre om noe eller til å presentere en nyhet, tenker man først på dette og forbereder dette i sine tanker. Slike tanker i hodet blir kalt '***kalam nafsi'***, som ikke kan sies å være arabisk, persisk eller engelsk. Det at de uttrykkes på ulike språk forårsaker ikke at deres betydning endres. Ord som uttrykker disse betydningene kalles for «***kalam lafzi***». *Kalam lafzi* kan bli uttrykt på ulike språk. *Kalam nafs*i hos en person er en ren, uforanderlig, og særegen attributt som eksisterer i dens eier lik andre attributter som kunnskap, vilje og dømmekraft mm, og *kalam lafzi* er en gruppe bokstaver som uttrykker *kalam nafsi,* som kommer fra munnen av en person som uttrykker dem og som når øret. Tilsvarende er *Allahu Taala's* Ord evige-i-det-fortidige, uendelige, ikke-stille, ikke-skapte Ord som eksisterer med Hans person. Det er en attributt forskjellig fra *Sifat adh-Dhatiyya* og fra *Sifat ath-Thubutiyya* av Allah Taala, slik som Kunnskap og Vilje.

Attributtet *Kalam* (Tale, Ord) forandres aldri og er ren. Det er ikke å finne i bokstaver eller lyder. Det kan ikke bli kategorisert eller klassifisert som en befaling, et forbud, en fortelling eller som arabisk, persisk, hebraisk, tyrkisk eller syrisk (assyrisk). Det tar ikke slike former. Det kan ikke bli nedskreven. Det er ikke i behov av slike apparater eller medium som intelligens, ører eller tunger. Det kan bli fortalt på hvilket som helst språk. Om det uttrykkes på arabisk, blir det kalt for *Quran al-Karim*. Om det blir uttrykt på hebraisk blir den kalt *Tawrat.* Om det blir uttrykt på syrisk blir den kalt for *Injil*.[28]

Allahs Taala's Ord *(Kalam al-ilahiyya*) omfatter varierte områder; dersom det forteller om hendelser som har inntruffet eller vil inntreffe, kalles den ***khabar*** (fortellinger); dersom ikke så kalles det ***insha.*** Om det konstaterer ting som skal bli gjort, kalles det ***amr*** (befalinger). Om det konstaterer forbudte ting, er det ***nahy*** (forbud). Men ingen endringer eller forøkninger inntreffer i *Allahu Taala's* Ord. Alle Bøker og hefter åpenbart er fra Attributtet *Kalam* av *Allahu Taala*; det betyr at de er av Hans ***Kalam an-Nafsi,*** og på arabisk er de *Quran al-Karim*. Den gudommelige åpenbaringen (*wahy*) som er sendt som uttalelser som kan bli skrevne i form av bokstaver, og som kan bli uttalt, hørt og husket, blir kalt for ***Kalam al-Lafzi*** eller ***Quran al-Karim.*** Siden at *Kalam al-Lafzi* betegner *Kalam an-Nafsi*, er det tillatt å kalle det for *Kalam al-ilahiyya*, eller det Guddommelige Attributtet. Siden helheten av dette blir kalt for *Quran al-Karim*, vil også delene bli kalt for *Quran al-Karim*.

Lærde på den rette veien er samstemmige om at *Kalam an-Nafsi* ikke er en skapning og at det er *qadim* (evig i det fortidige, pre-evig). Det er ikke en enstemmighet hvorvidt *Kalam al-Lafzi* er skapt eller pre-evig. Enkelte som betraktet *Kalam al-Lafzi* som skapt, advarte om at det ville være bedre å si det ikke ble skapt, fordi ved å si dette, ville det komme til å bety at *Kalam an-Nafsi* er en skapning. Dette er den beste kommentaren om saken. Når menneskesinnet hører noe som betegner noe annet, vil det samtidig huske den angitte tingen. De lærde blant *Ahl as-Sunna* som har sagt at *Quran al-Karim* var skapt, mente de lyder og ord som vi uttrykker

[28] Det er skrevet i boken med tittelen ***Sharh al-maqadis*** *(*av Saduddin Taftazani, d.Samarkand, 1389/792), at uttrykt på gresk er den *Injil,* og uttrykt på syrisk er den *Zabur.*

med munnen. Lærde blant *Ahl as-Sunna* har enstemmig sagt at både *Kalam an-Nafsi* og *Kalam al-Lafzi* er Allahs Ord, selv om enkelte lærde betraktet denne uttalelsen som metaforisk, at *Kalam an-Nafsi* er Allahs Ord som innbefatter at det er Hans Attributt av Tale, og *Kalam al-Lafzi* som *Allahu Taala's* Ord betyr at Han er dets Skaper.

Spørsmål: «Fra det overnevnte er det forstått at de pre-evige Ord av *Allahu Taala* ikke kan bli hørt. Å si,' jeg har hørt Ordet av Allah', betyr 'jeg har hørt de lyder og ord uttalt,' eller 'jeg forstod lyden av stemmen og den pre-evige *Kalam an-Nafsi*.' Alle profetene kunne, og selv alle andre, kan høre det på begge disse måtene. Hva er grunnen for å skille ut Musa (*alayhis-salam*) som ***Kalim-Allah*** (til den som Allahu Taala snakket)?»

Svar: Musa (*alyhis-salam*) hørte det pre-evige Ord uten bokstaver eller lyder, på en måte som var forskjellig enn den Gudommelige tradisjonen (*al-Adat al-Ilahiyya*). Han hørte det på en måte som ikke kan bli forklart, slik som det å se *Allahu Taala* i Paradiset vil være uforståelig og uforklarlig. Ingen andre hørte det på denne måten. Eller, han hørte lyden av Allahs Ord ikke bare gjennom ørene, men gjennom alle partiklene av hans kropp, fra hver en vinkel. Eller, han hørte det kun i retningen av treet, allikevel ikke ved lyd eller ved vibrasjonen av luft eller ved andre måter. Siden han hørte det på en av disse tre måtene, ble han æret med navnet '*Kalim-Allah'*. Muhammad (*alayhis-salam*) hørte også det Gudommelige Ord på denne måten under *Miraj*. Det samme gjorde *Jabrail* (*alayhis-salam*) da han mottok *wahy*.

4. Den fjerde av de seks grunnelementer av iman er «**å tro på profetene som *Allahu Taala* sendte**,» for å veilede folk og gjøre at de oppnår den rette veien som Han liker. Rent bokstavelig var '*rusul*' (flertall av *rasul*) 'folk som ble sendt, budbringere'. I islam betyr '***rasul'*** en 'nobel, respektabel person hvis natur, karakter, kunnskap og intellekt lå høyere enn hos alle de andre som levde på hans tid, og som ikke hadde selv en eneste dårlig egenskap eller mislikte manerer som del av hans karakter.' Profetene hadde kvaliteten ***isma***; som innebærer at de ikke begikk store eller små synder før eller etter de ble informert om deres *nubuwwa* (profetskap).[29] I tiden

[29] Noen ikke-troende som snikende prøver å ødelegge islam, sier «Før han ble profet, ga Muhammad (*alayhis-salam)* offerdyr til idoler (avguder)», og gir referanser til *la-madhhabi* bøker som dokumentasjon. Det som er beskrevet i linjene overfor beviser at påstanden er en løgn.

etter de ble informert om profetskapet og frem til deres profetskap var kjent og spredt, hadde de ingen funksjonshemninger som blindhet, døvhet eller tilsvarende. Det må bli trodd at hver og en av profetene hadde syv særegenheter: ***amana*** (pålitelighet), ***sidq*** (hengivenhet), ***tabligh*** (kalle folk til å formidle befalinger og forbud av *Allahu Taala's* religion), ***adala*** (rettferdighet), ***isma*** (beskyttelse mot å synde), ***fatana*** (superintelligens) og ***amn al-azl*** (beskyttelse fra å tre ut av *nubuwwa*).

En profet som brakte en ny religion (et system av rituelle regler) kalles for ***'rasul'***, og en som ikke brakte en ny religion, men inviterte til den tidligere, kalles for «***nabi***».[30] I formidlingen av befalinger og i påkallelsen av folk til *Allahu Taala's* religion, ligger det ingen forskjell mellom dem. Troen på profetene betyr å tro, uten å diskriminere, at alle var hengivne og sannferdige. En som vantror en av dem blir ansett som å ha vantrodd alle. Profetskap kan ikke erverves gjennom hardt arbeid, gjennom lidelse av sult eller ubehag eller ved å tilbe mye. Det kan kun bli tildelt ved *Allahu Taala's* gunst og bestemmelse. Himmelske religioner ble sendt gjennom profetenes meditasjon for å tilby et fordelaktig liv for menneskeheten i dette livet og i det neste; for å hindre dem fra skadelige handlinger og til å kunne oppnå befrielse, veiledning og fred. Selv om de hadde mange fiender og ble hånet og behandlet stygt, så fryktet ikke profetene fiendene og nølte aldri med å gjennomføre *Allahu Taala's* befalinger om tro og praksis blant folk. *Allahu Taala* styrket profetene med mirakler *(mujizas)* for å synliggjøre deres hengivenhet og sannferdighet. Ingen kunne utfordre deres mirakler. Folk som følger en bestemt profet kalles hans ***'umma'***. På Dommedag vil profetene få tillatelse til å gå i forbønn for deres *umma*, spesielt for dem som er tynget av alvorlig synd, og deres forbønn vil bli akseptert. *Allahu Taala* vil også tillate *ulama, sulaha* og *awliya* blant deres *umma* til å gå i forbønn, og deres forbønn vil bli akseptert. Profetene (*alayhimus-salawatu wat-taslimat*) vil være i live i gravene i et liv vi ikke kan forestille oss; jorda vil ikke bryte ned deres velsignede kropper. Av denne grunn ble det berettet i et hadith sharif: «**Profetene utfører *salat* og *hajj* i gravene**».[31]

---

[30] 'Profet' og 'budbringer' er brukt om begge.

[31] I dag tror ikke de som blir kalt på arabisk for '***Wahhabier***' på slike *hadith*. De påstår at sanne muslimer som tror på dem er vantro. Ved å mistolke disse *ayat* og *hadith* med uklare og tvetydige meninger, blir de folk av ***bida*,** men ikke vantro. De skader

Mens de velsignede øynene til en profet falt til søvn, sov aldri hjertets øyne. Alle profetene (*alayhimus-salam*) var likeverdige i å utføre sine plikter som profeter og i å inneha en perfeksjonering av profetskap. De syv overnevnte spesielle kvaliteter befant seg i alle profetene. Ingen profeter ble avvist fra *nubuwwa*. På den andre siden, kan *Awliya* bli fratatt *wilaya (*status av å være en *wali*, en elsket av *Allahu Taala*). Profetene var mennesker, de var ikke djinn eller engler som aldri kunne bli profeter for mennesker eller oppnå en grad som profet. Profetene hadde overlegenhet og grad over hverandre. For eksempel, i form av antall følgere av sin *umma*, utbredelse utover andre landområder enn han ble signert for, utbredelsen av hans kunnskap og *marifa* (kunnskap om *Allahu Taala*), de mange mirakler og kontinuiteten av dem og i form av hans væren begavet med enestående verdier og velsignelser, var profeten av den siste epoke, **Muhammad** (*alayhis-salam*), høyest i rang over andre. Profetene kalt for '***Ulul-azm'*** var høyere enn andre. *Rasuls* var høyere enn nabis som ikke var *rasuls.*

Antall av profeter (*alayhimus-salam*) er ikke kjent. Det er velkjent at de var flere enn 124 000. Av dem var 313 eller 315 *rasuls*; de seks høyeste rangerte rasuls blant dem, kalt ***'Ulul-azm'***, var **Adam, Nuh** (Noah), **Ibrahim** (Abraham), **Musa** (Moses), **Isa** (Jesus) og **Muhammad** Mustafa (*alayhimus-salam*).

De følgende 33 profeter er velkjent: **Adam, Idris** (Enok), **Sheth** (Seth), **Nuh** (Noa), **Hud** (Hod), **Salih**, **Ibrahim** (Abraham), **Lut** (Lot), **Ismail**, **Ishaq** (Isak), **Yaqub** (Jakob), **Yusuf** (Josef), **Ayyub** (Job), **Shuayb** (Jethro), **Musa** (Moses), **Harun** (Aron), **Khidir, Yusha ibn Nun** (Josva), **Ilyas** (Elia), **Alyasa** (Elija), **Dhul-kifl** (Esekiel), **Shamun, Ishmoil** (Ismail), **Yunus ibn Mata** (Jonas), **Dawud**(David), **Sulaiman** (Salomo),

---

muslimer enormt. *Wahhabismen* ble grunnlagt av en tosk med navnet Muhammad bin Abd al-Wahhab fra Najd regionen på den arabiske halvøy. En britisk spion, Hempher, villedet ham ved å bruke de kjetterske tankene fra Ahmad Ibn Taymiyya (d. Damaskus, 1328 /728). De ble spredt blant tyrkere og overalt gjennom bøker av en egypter med navn Muhammad Abduh (d. Egypt, 1905 /1323). Lærde av *Ahl-as-Sunna* har bevist i hundrevis av deres bøker at Wahhabismen ikke var en femte *madhhab* og at Wahhabi'ere var kjetterske (*dalala)* folk som fulgte en feil vei. Detaljert informasjon er gitt i **Endless Bliss**, i '**Confessions of a British Spy'** og i '**Advice for the Muslim'**. Må *Allahu Taala* beskytte de unge skolerte av religionen fra å falle inn i Wahhabismen, som ble grunnlagt av britene! Må *Allahu Taala* ikke la oss avvike fra veien av de lærde av *Ahl as-Sunna*, priset i mange *hadith*!

Luqman, Zakariyya (Zakaria), **Yahya** (Johannes Døperen), **Uzayr** (Ezra), **Isa** (Jesus**) ibn Mariam**, **Dhul-qarnayn** (Zulqarnayn) og **Muhammad** (*alayhimus-salam*).

Kun 28 av navnene er nevnt i *Quran al-Karim.* Sheth, Khidir, Yusha, Shamun og Ishmoil er ikke nevnt. Det er usikkerhet om Dhul-qarnayn, Luqman og Uzayr var profeter eller ikke. Slik beskrevet i det andre bind av ***Maktubat-i Mathumiyya*** av M. Mathum, er rapporter som beskrev Khidir (*alayhis-salam*) som profet autentiske, og i det 182 nde brevet skrev han; «Khidir's (*alayhis-salam*) fremtreden i en menneskelig skikkelse og utførelsen av bestemte ting, viser ikke at han er levende. *Allahu Taala* har gitt Khidir's sjel, slik som sjelene til mange av profetene og *walier,* tillatelse til å fremstå i en menneskelig skikkelse. Å se dem viser ikke at de er i live». Dhul-kifl (*alayhis-salam*) ble kalt 'Harqil', som ble sagt å være Ilyas, Idris eller Zakariyya.

Ibrahim (*alayhis-salam*) var *Khalil-Allah* (En nær tilbeder til Allah), fordi det var kun kjærlighet for *Allahu Taala* i hans hjerte, og ikke for skapelsen. Musa (*alayhis-salam*) var *Kalim-Allah*, fordi han snakket med *Allahu Taala.* Isa (*alayhis-salam*) var *Kalimat-Allah* fordi han hadde ingen far og ble født kun ved det Gudommelig Ord (*al-Kalimat-al-Ilahiyya*), 'Vær!' Videre så formidlet han ord fra *Allahu Taala* fulle av Gudommelig Visdom til folk gjennom forkynnelser.

Muhammad (*alayhis-salam*), som var årsaken bak skapelsen av alle skapninger og av høyeste rang, den mest fremtredende, den mest ærede av alle mennesker, er *Habib-Allah (Allahu Taala's* Kjæreste /Elskede). Det var mange beviser for hans storhet og overlegenhet, og at han var *Habib-Allah*. På grunn av dette kan ikke ord som «ble overvunnet» eller «ble beseiret» brukes om ham. På Dagen av Gjenoppstandelsen, skal han gjenreises fra sin grav foran alle. Han vil være den første til å gå til stedet for Domsavsigelse. Han vil gå til Paradiset før noen andre. Selv om hans mirakler er utallige og ingen menneskelig makt kan telle dem, vil vi smykke våre beskrivelser gjennom berettelser av *Miraj*:

Mens Rasulullah (*alayhis-salam*) lå i senga i *al-Makkat al-Mukarrama (*Mekka), våknet han og hans velsignede kropp ble tatt med til Aqsa moskeen i Jerusalem *(Quds*), deretter til himlene og så til den syvende

himmel, til det stedet som *Allahu Taala* hadde forutbestemt. Vi må tro på *Miraj* på denne måten[32]. Han og *Gabriel (alayhimas-salam*) dro fra Mekka til *Sidrat al-muntaha,* et tre i den sjette og syvende himmel. Ved *Sidra* så Rasulullah Gabriel (*alayhimas-salam*) i sin opprinnelig form med sine seks hundre vinger. Gabriel (*alayhis-salam*) ble værende ved *Sidra.* Fra Mekka til Jerusalem, eller til den syvende himmel, ble *Rasulullah (alayhis-salam*) brakt på *Buraq*, som var et hvitt, svært hurtig, kjønnsløst og et ikke-jordlig dyr av Paradis, mindre enn et muldyr og større enn et esel. Det beveget seg hurtigere enn øyet blinker. Ved Aqsa moskeen, Rasulullah og de andre profetene (*alayhimus-salam)* utført en fellesbønn, i *jamaa,* og Rasulullah utførte bønnen som *imam*: det var skumrings (*isha*) eller soloppgangs (*fajr*) bønn. Profetenes sjeler var til stede i deres egne menneskelige kropper. Fra Jerusalem opp til den syvende himmelen, besteg han i et øyeblikks fart opp fra en ukjent stige kjent som *Miraj*. På veien opp var engler linjert opp til høyre og til venstre for å prise og hylle ham. Ved hver himmel annonserte Gabriel (*alayhis-salam)* de gode nyheter om ankomsten av Rasulullah (*alayhis-salam*). I hver himmel så han en profet og hilste på ham. Ved *Sidra* så han mange forbausende ting, velsignelsene i Paradiset og torturen i Helvete. Han så ingen av Paradisets velsignelser ut ifra ønske og glede over å se *Allahu Taala's* Skjønnhet (*Jamal*). Etter *Sidra* dro han videre alene, gjennom *nur* (stråling). Han hørte lyden av englenes penner. Han passerte 70 000 gardiner. Distansen mellom to gardiner var lik avstanden av 500 år. Så, på en seng kalt *Rafrat,* lysere enn sola, passerte han gjennom *Kursi* (del av himlene som ligger på utsiden av den syvende himmel og på innsiden av *Arsh,* som er enden av alle ting som hører til himlene), og nådde Den Gudommelige *Arsh*. Han passerte *Arsh*, videre enn verdene av tid, rom og sted. Han nådde punktet der han kunne høre *Allahu Taala's* tale.

Han så *Allahu Taala* på en slik måte som ikke kan bli forstått eller forklart, slik også *Allah Taala* vil bli sett i etterlivet uten eksistensen av tid og rom. Han snakket med *Allahu Taala* uten bokstaver og lyder. Han æret,

[32] Kjetterske ismailitter og fiender av islam fordekt som islamske lærde, prøver å bedra de unge ved å hevde at Miraj ikke var en kroppslig oppstigning, men en spirituell (hal). Vi må ikke la oss lure av slike korrupte bøker; vi må ikke la dem bedra oss. Hvordan *Miraj* fant sted er beskrevet i detaljer i mange verdifulle bøker, som for eksempel i ***Shifa-i sharif*** av Qadi Lyad al-Maliki (død i Marokko i 1150/544) og i ***Endless Bliss***.

lovpriste og hyllet *Allah Taala.* Han ble tildelt utallige gaver og ærespriser. Han og hans *umma* (samfunnet av troende knyttet til en profet) ble gitt kommondoen til å utføre salat femti ganger daglig, men det ble gradvis redusert til fem ganger under mekling av Musa (*alayhis-salam*). Før dette hadde salat blitt utført kun om morgenen og om kvelden eller natten. Etter en slik lang reise, og etter ha blitt tildelt så mange gaver og velsignelser og sett og hørt så mange forvirrende ting, var han tilbake i senga som fremdeles var varm. Det vi har beskrevet ovenfor er forstått delvis fra ayats og delvis fra *hadith.* Selv om det ikke er obligatorisk *(wajib*) å tro på alt, så vil folk som fornekter disse rapporteringene separeres fra Ahl as-Sunna, da det er lærde fra *Ahl as-Sunna* som har formidlet dem. De som ikke tror på en *ayat* eller et *hadith* vil bli ikke-troende.

La oss sitere noen av de utallige bevisene som viser at Muhammad (*alayhis-salam)* er den Høyest rangerte av alle profetene (***Sayyid al-Anbiya***):

På Dommedag vil alle profetene finne husly i skyggen av hans flagg. Allah Taala beordret at alle av profetene (*alayhimus-salam*) som, dersom de hadde holdt seg i live til tiden av Muhammad *(alayhis-salam*), den blant alle skapningene som hadde vært *Allahu Taala's* Valgte Elskede, de ville ha trodd og hjulpet ham. Samtidig ville alle av profetene ha beordret sine *ummaer* til det samme.

Muhammad (alayhis-salam) var den Siste profeten (***Khatam al-Anbiya)****;* det betyr at ingen profeter vil etterfølge ham. Hans velsignede sjel ble skapt før de andre profetene. Profetskapets rang ble først tildelt ham. Profetskap ble fullbyrdet med hans ærefulle tilstedeværelse i verden. Mot verdens endetid, i tiden da Hadrat al-Mahdi, Isa (*alayhis-salam*) vil stige ned fra himmelen over Damaskus og tilslutte seg Muhammad's (*alayhis-salam*) umma og spre islam på jorda.

[Heretiske folkegrupper kalt '*Qadianiere'* eller '*Ahmadiyya'* som ble organisert av britene i India i 1880/1296, forteller også løgnaktige historier om Isa (*alayhis-salam*). Selv om de hevder de er muslimer, så jobber de for å ødelegge islam fra innsiden. En fatwa (bestemmelse rundt et religiøst felt utført av islamske lærde) ble gjort for å erklære at de ikke er muslimer.

En annen heretisk gruppe av zindiqer som dukket opp i India, er gruppen kalt ***Jamaat at-tablighiyya*** (eller ***Tabligh Jamaa***). Deres sekt ble først

grunnlagt i 1926/1345 av en ignorant mann ved navn Ilyas. Han hevdet at muslimer hadde «avveket fra den sanne veien av islam» og at han hadde drømt om en «gudommelige kommando» for å redde dem. Han prekte det han hadde lært fra sine kjetterske mestere, som var Nezir Husayn, Rashid Ahmad Kankuhi og Khalil Ahmad Seharanpuri. For å bedra muslimer, snakket de alltid om viktigheten av *salat* og *jamaa*. Derimot er ingen av deres salat eller andre ritualer *maqbu*l (akseptere, *thawab*-fortjente) siden de er kjettere (*ahl al-bida*), altså de er på utsiden av *Ahl as-Sunna.* Den første tingen de må gjøre er å lese bøker skrevet av lærde av *Ahl as-Sunna* for å frigjøre seg fra den kjetterske troen og bli sanne muslimer. Folk som mistolker ayats med skjulte betydninger i *Quran al-Karim*, er kalt for folk av bida eller kjettere. Fiender av islam som gir slike ayats meninger tilpasset deres forræderske og kjetterske tanker er kalt for *zindiqer,* som prøver å endre *Quran al-Karim* og islam. Slike grupper er grunnlagt, støttet og finansiert økonomisk for å spre dem rundt hele verden av britene, den største fienden. Medlemmer av *Tabligh Jamaa,* som for det meste er ignorante og uverdige aktører falt i fellene lagt ut av britene trosfornektere, strever med å bedra gjennom å kalle seg selv '*Ahl as-Sunna'*, ved å gjøre bønn og ved å fortelle løgner. Abdullah ibn Masud sa; «Det vil komme folk som utfører bønn selv om de ikke tror på religion.» Disse folkegrupper vil bli tilegnet til den evige ild i bunnen av Helvete. Noen av dem bærende på enorme turbaner lik storke-reir bygd på toppen av minareter, med utvokste skjegg og med lange kjortler, mens de resiterer og mistolker ayats for å lure muslimer. Derimot så sier et hadith sharif; «***Allahu Taala dømmer deg ikke på bakgrunn av ditt ytre og dine antrekk, men ut ifra ditt hjerte og dine intensjoner.***»

Siden disse uutdannede, dumme folkegrupper ikke er i stand til å besvar bøkene av Hakikat Publikasjoner, som beviser deres bedragerske uttalelser som løgn, så svarer de; «Bøker publisert av Hakikat Publikasjoner er løgn og forvrengt. Ikke les dem.». Det mest merkbare tegnet på å gjenkjenne kjettere og *zindiqer*, som er fiender av islam, er deres uttalelse om at «løgn, så derfor må det ikke bli lest» om tekstene av lærde av *Ahl as-Sunna* og om de autentiske bøkene som publiserer dem. Den skade som disse gruppene har forårsaket islam og svar gitt til dem av lærde av *Ahl as-Sunna* er beskrevet i detaljer i vår bok ***The Sunni Path***.]

Muhammad (*alayhis-salam*) er den høyest rangerte av profetene og er *Allahu Taala's* barmhjertighet til alle skapninger. Atten tusen verdener av vesener mottar fordeler fra hans hav av velsignelser. Ved konsensus, han er profeten for alle mennesker og djinn. Mange rapporteringer hevder han er profet for engler, planter, dyr og for enhver substans. Mens andre profeter har blitt sendt bestemte folkegrupper i bestemte landområder, var og er Rasulullah (*alayhis-salam*) profeten av alle verdener av vesener og alle levende og livløse skapninger. *Allahu Taala* har adressert andre profeter ved deres navn. Mens for Muhammad (*alayhis-salam)* så har *Allah Taala* favorisert ham ved å adresse han som; «Åh, Min profet!» Mirakler tildelt andre profeter ble presentert tilsvarende til ham. *Allah Taala* tildelte Hans Elskede profet flere gaver og skjenket ham flere mirakler enn det som hadde blitt skjenket andre profeter. Han ble gjort overlegen alle andre profeter med utallige beærelser og utmerkelser; månen ble delt i to når han gjorde et tegn med hans velsignede finger; steinene i hans håndflater fremsa Allahs navn; trær hilste han med ordene «Åh *Rasul-Allah*»; den tørre trestokken ved navn ***Hannana*** gråt fordi Rasulullah (*alayhis-salam*) forlot ham og lot han være igjen alene; rent vann strømmet fra mellom hans velsignede fingre; de høye gradene av *ash-Shafa'at al-Kubra* (en eksklusiv tillatelse som skal bli gitt ham for å gå i forbønn for å avslutte en bekymringsfull venting på Dommedag), *Maqaman Mahmuda* (en høyreist posisjon der han skal, etter å ha gått i forbønn, skal bli takket av troende), Hawd wal-Kawthar (se s.74), *al-Wasila* (en høy posisjon av midler til å nærme seg) og *al-Fadila* (en høy posisjon av dydighet) skal bli tildelt ham i Etterlivet; han hadde den ære av å se *Allahu Taala's* Jamal før han entret Paradis [under Miraj]; han hadde den vakreste moralske kvalitet i verden, den mest perfekte tro, kunnskap, mildhet, tålmodighet, takknemlighet, *zuhd* (å vende sitt hjerte vekk fra jordlige ting, avholdenhet fra det meste av *muhabs*), sømmelighet, rettferdighet, heltemot, blygsel, tapperhet, beskjedenhet, visdom, vakre manerer, hjelpsomhet, barmhjertighet og andre utømmelige ærede og ærefulle egenskaper. Ingen andre enn *Allahu Taala* kjenner til antallet av mirakler skjenket ham. Hans religion avskaffet og gjorde alle andre religioner ugyldige. Hans religion er den beste og opphøyet over alle andre religioner. Hans *umma* står høyere enn alle andre umma. *Awliya* av hans umma er mer beæret enn *awliya* fra de andre *ummaene*.

Blant *awliya* fra hans umma, er den som mest fortjente å være hans arvtaker (kalif) ***Abu Bakr as-Siddiq*** (*radiy-Allahu Taala anh*), som var elsket mest blant *awliya* og *imamer*, og var best egnet som kalifa. Etter profetene er han den høyest og mest fordelaktige blant mennesker som har vært og vil komme. Han var den første til å oppnå tittelen og beærelsen som kalifa. Som en tjeneste og velsignelse fra *Allahu Taala,* så hadde han aldri tilbedt avguder før islam etablerte seg; han hadde vært beskyttet mot svakheter som vantro og kjetteri[33].

Etter ham er den høyeste rangerte av mennesker den andre kalifa, ***Umar ibn al-Khattab*** (*radiy-Allahu Taala anh),* som *Allahu Taala* valgte som en nær venn av hans Elskede profet (*alayhis-salam*).

Den neste høyest rangerte av alle mennesker er den tredje kalifa av Rasulullah (*alayhis-salam),* **Dhun-Nurain Uthman ibn Affan** *(radiy-Allahu Taala anh*), en skatt av favoriseringer og velsignelser og en kilde av beskjedenhet, tro og spirituell kunnskap.

Etter ham er den mest fordelaktige blant mennesker den fjerde kalifa av Rasulullah (*alayhis-salam)* **Ali ibn Abi Talib** (*radiy-Allahu Taalah anh*), eier av forbløffende overlegenheter og *Allah Taala's* 'Løve'.

Deretter ble Hadrat **Hassan ibn Ali** (*radiy-Allahu Taala anhum*) kalifa (drept av forgiftning i *al-Madinat al-Munwwara* i 669/49). De tretti årene av kalifat nevnt i hadith ash-Sharif ble komplettert med ham. Etter ham er det høyest rangerte menneske Hadrat **Husayn ibn Ali** (*radiy-Allahu Taala anhum*), lyset i øynene av Rasulullah (*alayhis-salam).*

Nevnte overlegenheten baseres på deres inntjening av *thawab*; å forlate sitt land og deres elskede for islams skyld; akseptere islam før andre; tilpasninger til Rasulullah (*alayhis-salam)* til det høyeste nivå; deres strenge etterfølgelse av sunna; deres streben i å spre religionen; og forebyggelse mot vantro, ugagn og kaos.

Hadrat Ali (*radiy-Allahu Taala anh)* omfavnet islam før noen andre, med unntak av *Hadrat* Abu Bakr (*radiy-Allahu Taala anh),* selv om han var et barn uten eiendeler og bodde i *Rasulullahs* hus (*alayhis-salam*), og tjente

[33] Det gjøres tydelig i denne erklæringen rundt Abo Bakr as-Siddiq (*radiy-Allahu Taala anh*) hvor fattigslige og ignorante folk er som tror og skriver at Rasulullah (*alyhis-salam*) tilba idoler før hans profetskap.

hos ham. Derfor så forårsaket ikke hans konvertering at ikke-troende ble beseiret, eller at de omfavnet islam eller at de fulgte hans eksempel. På den andre siden så styrket de tre andre kalifaene islam da de omfavnet troen. På grunn av at *Hadrat* Ali og hans sønner (*radiy-Allahu Taala anhum)* var *Rasulullahs* nærmeste slektninger og av hans velsignede blod, så kan det bli sagt at de har en høyere rang enn *Hadrat* Abu Bakr og *Hadrat* Umar, men deres overlegenhet nådde ikke alle aspekter og hjalp dem ikke til å overgå disse store personene på alle områder. En sammenlikning kan trekkes til Khidir *(alayhis-salam*) som lærte noe til Musa (*alayhis-salam*).[34] *Hadrat* **Fatima** var høyere i rang enn *Hadrat* **Khadija** og *Hadrat* **Aisha** (*radiy-Allahu Taala anhunna)* fordi hun var nærmere profeten i blodsbånd. Men en type overlegenhet må ikke vise overlegenhet i alle aspekter. Islamske lærde har gitt ulike uttalelser med uenigheter rundt hvem av disse tre som var den høyest tangerte. Slik forstått av *Hadith ash-Sharif,* var disse tre sammen med *Hadrat* **Mariam** (Jomfru Maria) og Faraoens kone, *Hadrat* **Asiya,** de fem høyest rangerte av alle verdens kvinner. *Hadith ash-Sharif* som sa; «**Fatima er overlegen alle Paradisets kvinner og Hasan og Husayn alle de unge i Paradis**», refererte til overlegenhet kun på et område.

De neste høyeste rangerte av profetens følgesvenner (*as-Sahabat al-Kiram*) var [de seks personene foruten de fire første kalifaene blant] ***al-Asharat as-Mubashshara,*** de ti som ble velsignet med de gode nyheter av å ha nådd Paradiset. Etter dem så kommer de 313 muslimene som deltok i det hellige slaget ved *Badr*. Neste var de 700 modige muslimene som deltok i slaget ved Uhud. Deretter var de 1400 muslimer ved ***Biat ar-Ridwan***, der de ga sitt løfte til Rasulullah under treet.

As-Sahabat al-Kiran (*radiy-Allahu Taala anhum ajmain)* ofret sine liv og eiendom for *Rasulullah (sall-Allahu alyhi wa sallam)* og assisterte ham, så det er obligatorisk *(wajib)* for oss å uttale deres navn med ære og kjærlighet. Det er ikke tillatt å ytre ord som ikke samsvarer med deres storhet. Det er kjettersk å nevne deres navn respektløst.

Den som elsker Rasulullah må elske alle av hans Sahaba, fordi et *hadith*

[34] Dersom blodsbånd var det eneste kriterium for overlegenhet, ville *Hadra*t Abbas blitt betraktet som høyere i rang enn *Hadrat* Ali. I tillegg var verken Abu Talib eller Abu Lahab, som var veldig nære i blodsbånd, beæret eller gitt overlegenhet i selv den laveste rank som troende.

sharif lyder: «**Den som elsker mine Sahaba, elsker dem fordi den elsker meg. Den som ikke elsker dem, elsker ikke meg. Den som skader dem, skader meg. Og den som sårer meg, *sårer Allahu Taala*. En person som sårer *Allahu Taala* vil visselig pines med tortur**.». I et annet *hadith sharif* uttaler ham: «**Når *Allahu Taala* ønsker å velsigne noen blant min *Umma*, plasserer Ham i deres hjerter kjærlighet for min *Sahaba,* og de elsker alle av dem inderlig**.»

Derfor må man ikke anta at krigene mellom *Sahabat al-Kiram* fant sted for å bli kalif eller for å tilfredsstille onde tanker eller sensuelle begjær. Dette er hykleri som leder til ødeleggelse ved å omtale dem negativt på grunn av slike antagelser, siden sjalusi og begjær for posisjoner og avhengighet til det jordlige hadde blitt fullstendig renset fra deres hjerter etter å ha sittet med *Rasulullah* og hørt hans velsignede ord. De ble korrigerte og fri fra grådighet, ambisjoner, nag og en ond natur; de ble fullstendig renset. Med tanke på at en person som tilbringer få dager i nærværet av en av *waliene* av den opphøyede profets *umma*, drar fordeler av *waliens* vakre moral og utmerkelser og renses fra de jordlige ambisjoner, hvordan kan man da i det hele tatt anta at profetens *sahaba*, våre mestere, som elsket *Rasulullah* mer enn noen andre og ofret sine eiendeler og liv for ham, og forlot sine hjem for ham og elsket hans selskap, som var sjelelig føde for dem, ikke var fri for dårlig moral, at deres nafs ikke var ren og at de ville ha kjempet for denne kadaver-lignende midlertidige verden? Disse store menneskene var utvilsomt mer renhårige enn noen andre. Det er urett å skulle sammenligne uenigheter og feider dem imellom til saker som angår oss, uvillige folk, eller å hevde de kjempet for å tilfredsstille deres onde, sensuelle og jordlige begjær. Det er ikke tillatt å bære slike uanstendige tanker om *Sahabat al-Kiram*. En person som påstår noe mot dem bør vite at fiendtlighet mot *Sahabat al-Kiram* betyr fiendtlighet mot *Rasulullah (sall-Allahu alayhi wa sallam*), og å snakke dårlig om dem betyr å snakke dårlig om ham, som lærte og trente dem. På bakgrunn av dette har fremstående lærde av islam sagt at en misrespekt og et fravær av høye tanker rundt *Sahabat al-Kiram,* betyr en fornektelse av Allahs budbringer. Krigene av «*Jamal*» (Kamelen) og *«Siffin*» kan ikke bli brukt for å underbygge baksnakking av dem. De av *sahaba* som stod imot Hadrat Ali i disse kampene, gjorde dette ut i fra religiøse årsaker som beskytter dem all fra å være ond, tvert om vil dette

gi dem belønning på Dommedagen. Et *hadith sharif* lyder: **«En belønning vil bli gitt til en *mujtahid* som tar feil, og to eller ti til den som finner det som er rett. En av de to belønningene er for å utvise *itjihad*[35]. Den andre er for å finne det riktige.»** Uenigheter og kamper innad dette store folket av islam ble ikke gjort ut ifra stahet eller fiendtlighet, men på grunn av deres [ulike] *itjihad* og ut ifra å ville iverksette det som islam har beordret. Hver og en av *Sahabat al-Kiram* var en *mujtahid*[36].

Det var *fard* for hver en *mujtahid* å opptre i tråd med de konklusjoner de gjorde gjennom sine *itjihad*, selv om deres *itjihad* ikke samsvarte med en *mujtahid* av en høyere rang. Det var ikke tillatt for dem å følge en annens *itjihad*. De to elever av *Al-Imam al-Azam* Abu Hanifa Numan ibn Thabit's (d. Bagdad, 767/150), Abu Yusuf Muhammad ash-Shaibani, og elever av *Imam* Muhammad ibn Idris ash-Shafii's, Abu Sawr og Ismail al-Muzani, var uenige med deres lærere på mange områder, og blant de ting deres lærere hadde erklært som '*haram'* (forbudt), sa de '*halal'* (tillatt), og til noe deres lærere hadde sagt '*halal'*, erklærte de som '*haram*'. De kunne ikke sies å være syndefulle og onde på bakgrunn av dette. Ingen har påstått dette, fordi de var *mujtahider*, lik deres lærere.

Det er sant at *Hadrat* Ali sto høyere i rang og mer skolert enn *Hadrat* Muawiya ibn Abu Sufyan (d. Damaskus, 680/60) og *Hadrat* Amr ibn al-As (d.Egypt, 663/43, *radiy-Allahu Taala anhum ajmain).* Han hadde mange overlegne kvaliteter som skilte ham fra dem, og hans *itjihad* var mektigere og mer nøyaktig enn deres *itjihad*. Allikevel, siden alle av *Sahabat al-Kiram var mujtahider,* var det ikke tillatt for disse to å følge *itjihad* av denne store religiøse lederen. Det var nødvendig for dem å opptre ut ifra deres egen *ijtihad*.

Spørsmål: «Under krigen av '*Jamal'* og '*Siffin*', en stor del av *Muhajirun* og *Ansar* blant *Sahabat al-Kiram* tok side med, adlydde og fulgte *Hadrat* Ali. Selv om de alle var *mujtahider,* så anså de at det var *wajib* å følge ham. Dette viser at det også var *wajib* for *mujtahider* å følge

[35] Itjihad: en mening, bestemmelse eller en konklusjon gitt av store lærde kalt *mujtahider,* gjennom bestrebelser for å forstå de skjulte betydninger av en *ayat karima* eller et *hadith sharif*.

[36] For eksempel er det konstatert i et *Hadith ash-Sharif,* på side 298 av ***Al-Hadiqa***, at Amr ibn al-As (*radiy-Allahu Taala anh*) var en *mujtahid*.

Hadrat Ali. De måtte følge ham selv om deres egen *ijtihad* ikke var forent med hans, gjorde de ikke?

Svar: Muslimer som fulgte *Hadrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh*) og kjempet på hans side, gjorde ikke dette fordi de fulgte hans itjihad, men fordi deres ijtihad samstemte med hans itjihad og ble slik *wajib* for dem å følge Imam Ali. Tilsvarende var det flere av følgesvennene av profeten som ikke var enig med Hadrat Ali, og det ble wajib for dem å kjempe imot ham. Det fremkom i situasjon tre ulike itjihad av as-Sahabat al-Kiram: noen forstod det slik at Hadrat Ali var korrekt og det ble da nødvendig for dem å følge Hadrat Ali; en annen gruppe anså at den itjihad gjort av gruppen som kjempet for Hadrat Ali var korrekt, og det ble wajib for dem å kjempe imot ham; den tredje gruppen sa det ble nødvendig å følge ingen av sidene og ikke kjempe, og deres itjihad gjorde det pålagt dem å ikke bli med i krigen. Alle disse tre gruppene var med sikkerhet i sin rett og fortjener å bli belønnet i etterlivet.

Spørsmål: «Svaret [ovenfor] viser også at de som kjempet mot *Hadrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh)* var korrekte. På den andre siden så har lærde av *Ahl as-Sunna* sagt at *Hadrat* Ali var korrekt, at hans opponenter tok feil, at de ble tilgitt fordi de hadde en unnskyldning *(udhr*), og at de til og med oppnådde *thawab*. Hva kan bli sagt om dette?»

Svar: *Al-Imam* ash-Shafii og Umar ibn Abd al-Aziz, to store lærde av islam, har sagt det ikke var tillatt å bruke ordet «feil» i beskrivelser av *Sahabat al-Kiram*. Av denne grunn ble det sagt: «Det er ikke korrekt å si 'galt' omkring de overordnede.» Det er ikke tillatt for de underordnede å si ord som, «Han gjorde rett,» «Han gjorde galt», «Vi er enige» eller «Vi er uenige» om deres overordnede. *Allahu Taala* gjorde oss ikke ansvarlige overfor disse store mennesker, så vi burde beskytte våre tunger mot å si ytre ord som «rettferdig» og «urettferdig». Disse utsøkte lærde som studerte bevis og hendelser og sa at *Imam* Ali var rett og hans opponenter tok feil, mente egentlig at dersom *Hadrat* Ali hadde hatt muligheten å snakke med dem på den andre siden, villa han ha ledet dem til bruk av *itjihad* i samsvar med hans egen *itjihad*. *Hadrat* Zubair ibn Awwam var faktisk mot *Hadrat* Ali i krigen av *'Jamal'*, men etter å ha studert de faktiske forholdene dypere, endret han sin *itjihad* og stoppet å kjempe. De lærde av *Ahl as-Sunnas* ord

som betraktet feilen som tillatt, bør bli forstått slik. Og det er ikke tillatt å si at *Hadrat* Ali og de som var med ham var på den rette veien og de andre av profetens følgesvenner, som tilhørte den andre gruppen sammen med vår mor Aishat as-Siddiqa, var på den gale veien.

Disse kampene blant *Sahabat al-Kiram* var et resultat av ulike itjihad innenfor grenene av *Ahkam ash-Shar'iya* (regler av islam). De hadde ingen uenigheter rundt grunnfundamentene av islam. I dag baksnakkes, uten respekt og på en dårlig måte, de store lærde av islam slik som Hadrat Muawiya og Amr ibn al-As (*radiy-Allahu Taala anhuma*); de forstår ikke at de samtidig krenker og bagatelliserer Rasulullah (sall-Allahu Taala alayhi wa sallam) ved å krenke Sahabat al-Kiram. Det er skrevet i ***Shifa ash-Sharif*** at Imam Malik ibn Anas sa: «En som håner og krenker Muawiya og Amr ibn al-As, fortjener det som blir sagt om dem. Det er nødvendig å straffe hardt de som snakker og skriver mot dem og som ikke viser dem respekt.» Må Allahu Taala fylle våre hjerter med kjærlighet for Hans elskede Sahaba! Verken hyklere eller syndefulle mennesker elsker disse store størrelser, men kun ydmyke muslimer som frykter Allah.

Folk som realiserer verdien og storheten av Rasulullahs (sall-Allahu Taala aleyhi wa sallam) Sahaba, og som elsker og respekterer dem alle og følger dem, kalles for Ahl as-Sunna. De som hevder å elske noen blant dem og mislike andre og deretter baksnakker de fleste av dem, og de som ikke følger noen av dem, kalles for Rafidis eller Shiitter. Det er mange Rafidis i Iran, India eller Irak. Det er ingen i Tyrkia. Noen blant dem, for å forføre de ordentlige muslimske Alawis i Tyrkia, kaller seg selv Alawis, som betyr 'Muslimer som elsker Hadrat Ali'. Å elske noen krever å følge i deres fotspo og elske de som dem elsket; dersom de elsket Hadrat Ali (*radiy-Allahu Taala anh),* de ville ha fulgt i hans fotspor. Han elsket alle av profetens Sahaba. Han var rådgiver for den andre kalifa, Hadrat Umar, som betrodde sine hemmeligheter til ham. Han giftet sin og Hadrat Fatimas datter, Umm Ghulthum, til *Hadrat* Umar *(radiy-Allahu Taala anhuma).* I en khutbah sa han om Hadrat Muawiya: «Våre brødre skilte lag med oss, allikevel er de ikke trosfornektere eller syndere. Deres konklusjoner (ijtihad) ledet dem til dette.» Når Hadrat Talha (*radiy-Allahu Taala anh*), som kjempet mot Hadrat Muawiya, nådde martyrdom, fjernet Hadrat

Muawiya støv fra hans ansikt og ble imamen i begravelses-bønnen. Allahu Taala erklærte i Quran al-Karim: «Troende er brødre.» I den siste ayat karima av Surat al-Fat'h erklærte Allahu Taala: «Profetens følgesvenner elsker hverandre.» Å ikke elske, eller enda verre, å bære fiendtlighet mot selv en av profetens følgesvenner, betyr å vantro Quran al-Karim. Lærde av Ahl as-Sunna forstod overlegenheten av Sahabat al-Kiram (*radiy-Allahu Taala anhum ajmain*) på riktig måte og beordret muslimer til å elske alle av dem og beskyttet slik muslimer fra katastrofer.

De som kalles for «Kharijis» (Khawarij, Kharijites), bar hat og fiendtlighet mot Ahl al-Bait (den umiddelbare familien av profeten), dette er våre overordnede Hadrat Ali (*radiy-Allahu Taala anh)* og hans sønner og etterkommere, de mest elskede blant Sunni muslimer. Nå blir de kalt jesidier. Deres religion og tro er svært kjettersk.

Wahhabister, som til tross for at de hevder å elske alle blant *Sahabat al-Kiram*, følger ikke disse velsignende menneskene, men deres egne kjetterske veier som tilskriver *Sahaba.* Wabbabismen oppstod som en kombinasjon av de kjetterske tankene til Ibn Taimiyya, en anti-sunnisk mann med religiøs fagbakgrunn, sammen med løgnene fremstilt av Mr. Hempher, en britisk spion. De liker ikke de lærde av *Ahl as-Sunna*, overordnede innen *tasawwuf* og sjiitter, og de sprer rykter om dem. De tror at de alene er muslimer. De antar folk som ikke er som dem som 'flergudsdyrkere' og sier det er *halal* å drepe dem og ta deres eiendom. Derfor har de blitt folk av ***ibahis (***eller ***ibahatis,*** for eksempel *Wahhabister* som sier *'halal'* om å drepe og ta eiendom urettmessig vekk fra muslimer, som er *haram*). De trekker gale, kjetterske betydninger ut fra *Quran al-Karim* og fra *Hadith ash-Sharif,* og tror at islam består kun av disse betydningene. De vantror *adillat ash-Shariyya* og de fleste *hadith*. Store lærde innen de fire *madhhab*, dokumentert i flere bøker, har skrevet at de som separerte seg fra *Ahl as-Sunna* gikk ville til kjetteri, og forårsaket stor skade til islam.[37]

[37] For mer detaljert informasjon, vennligst les våre bøker ***Advice for the Muslim*** og ***Endless Bliss*** på engelsk, og ***Al-minhat al-wahbiyya fir-raddil-Wahhabiyya, At-tawassuli bin-Nabi wa bis-salihin*** og ***Sabil an-najat*** på arabisk og ***Sayf ul-abrar*** på persisk. Disse og andre verdifulle bøker skrevet for å motbevise ahl al-bida er utgitt av Hakikat Publishing i Istanbul. Både i kapittelet om «Baghi» i v. III av ***Radd al-muhtar*** (av Muhammad Amin Ibn Abidin, d. Damaskus, 1836/1252) og i kapittelet om "Nikah», på tyrkisk ***Ni'met-i Islam***, står det tydelig skrevet at wahhabister er ibahier. Eyyub Sabri Pasha (d. 1890/1308),

Eyyub Sabri Pasha (*rahimah-Allahu Taala*) dskrev: «Wahhabismen oppstod i et blodig, grusomt opprør på den arabiske halvøy i 1791 /1205». Muhammad Abduh fra Egypt var en av dem som prøvde å spre *Wahhabismen* og *la-madhhabisme* gjennom bøkene hans rundt om i verden. Selv om han var frimurer som åpent hadde uttrykt sin beundring for Jamal ad-Din alAfghani (d. 1867/1314), sjef over Kairos frimurerloge, ble Abduh introdusert for ungdommen som «stor lærd av islam, som en opplyst intellektuell, eminent 'reformer'.» Fiender av islam, som var i bakhold for å ødelegge *Ahl as-Sunna* og dermed utslette islam, oppfordret på en snikende måte til denne ugagn (*fitna*) ved å prise islam i forkledde løgnaktige ord fremsatt av mennesker med religiøs posisjon. Abduh ble hyllet til himmelen. *Aimmat al-madhahib (imamene* som grunnla de fire *madhhaber*), store lærde av *Ahl as-Sunna*, ble annonsert for å ha vært uvitende mennesker. Deres navn ble ikke lengre nevnt. Men de anstendige, edle etterkommere av våre forfedre, sønnene til hederlige martyrer, som hadde ofret livet for *Rasulullah (sall-Allahu alayhi wa sallam*) og islam, ble ikke lurt av disse propagandaene og reklamene, som millioner av pund ble brukt på. De hørte ikke engang på eller anerkjente disse falske 'heltene av islam.' *Allahu Taala* beskyttet barna av martyrer mot disse angrepene. I dag blir oversatte bøker av *la-madhhabi*-folket som Mawdudi (grunnlegger av *Aljama'at al-Islamiyya* i India, d. 1979/1399), *Sayyid Qutb* (satt til død i Egypt, 1966/1386), *Hamidullah* og medlemmer av *Tabligh Jamaa*, påført ungdommene. Disse oversettelsene, rost overdrevet i gigantiske annonser, inneholder kjetterske ideer som motsetter seg uttalelsene til de lærde av *Ahl as-Sunna*. Vi må alltid være på vakt og forsiktig. Måtte *Allahu Taala* vekke opp muslimer fra uvitenhet til nåden omsluttet Hans elskede profet Muhammed (*alayhis-salam*)! Måtte Han beskytte oss mot å bli bedratt av fiendenes løgner og baktalelser! *Amin!* La oss ikke lure oss selv ved å bare be! Å be uten å følge *Adat al-Ilahiyya* (guddommelig skikk av *Allahu Taala*), uten å arbeide eller å følge midlene, ville være det samme som å be om mirakler fra *Allahu Taala*. En muslim

---

kontreadmiral under Sultan Abd al-Hamid Khan II's tid, gir i sine tyrkiske verk ***Mir'at al-Haramain*** og ***Tarikh-i Wahhabiyyan***, og Ahmed Cevdet Pasha, i det syvende bindet av hans tyrkiske ***Osmanlı Tarihi (osmansk historie),*** gir detaljert informasjon om wahabistene. Også Yusuf an-Nabhani, i hans arabiske verk ***Shawahid al-haqq*** (3. utg. Kairo, 1965/1385), tilbakeviste wahhabistene og Ibn Taymiyya i lengden (delvis gjengitt i den arabiske boken ***Ulama al-Muslimin wa Wahhabiyyun,*** Istanbul, 1972).

bør både jobbe og be. Vi bør først holde oss til midlene og deretter be. Det første middelet for å rømme fra vantro, er å lære om og undervise i islam. Det er faktisk obligatorisk (*fard*) og alles primære plikt, mann eller kvinne, å lære troen til *Ahl as-Sunna*, om påbudene og forbudene. I dag er det ganske enkelt å lære dem, fordi det er gitt frihet til å skrive og publisere sanne islamske bøker. Hver en muslim må støtte staten som har gitt denne friheten til muslimer. Folk som ikke lærer troen og læren (*ilm al-hal*) til *Ahl as-Sunna* og ikke lære dette til barna deres, er utsatt for faren for å avvike fra islam og falle i avgrunnen av vantro. Bønnene til slike mennesker vil ikke bli akseptert. Deretter, hvordan kan de beskytte seg mot vantro? *Rasulullah (sallAllahu alayhi wa sallam*) sa: «**Islam er der det er kunnskap. Det er ingen kunnskap, er det ingen islam.**» Slik som en må spise og drikke for ikke å dø av sult, er det nødvendig å lære vår religion slik at vi ikke blir bedratt av vantro og unngår å bli ikke-muslimer. Våre forfedre samlet seg ofte for å lese bøkene til *ilm al-hal*, lære deres religion og dermed forble de muslimer og dro fordeler av islam. De overrakte dette velsignede lys på riktig måte til oss. Så, for å forbli muslimer og å unngå risikoen for at barna våre blir lurt av fiendene fra innsiden eller fra utsiden, er det første og mest nødvendige forebyggende tiltaket å lese og fordøye bøkene til *ilm al-hal* utarbeidet av de lærde i *Ahl as-Sunna*. Foreldre som ønsker at barna deres skal være muslimer bør lære dem hvordan de skal lese *Quran al-Karim*. La oss lese, studere og lære våre barna og dem vi har ansvar for, mens vi har denne sjansen. Det vil være vanskelig og til og med umulig for dem når de går på skolen. Det vil være nytteløst å klage etter at degenerasjonen finner sted. Vi må ikke tro det villedende, de falske bøker, aviser, magasiner, TV- og radioprogrammer, filmer og nettsider til *zindiqer* og fiendene av islam. *Zindiqer,* slik definert av Ibn Abidin (*rahimah-Allahu Taala*) i tredje bind [av ***Radd al-muhtar***], er de lumske vantro som, selv om de ikke tror på noen religion, utgir seg for å være muslimer og lærer ting som forårsaker vantro som om dette var islam, og som slik streber etter å lede muslimer ut av islam.

Spørsmål: ”En person som har lest oversettelser av korrupte bøker av *la-madhhabi* sier:

”Vi bør lese utdypende forklaringer (tafsir) av *Quran al-Karim.* Å betro jobben med å lære vår religion og *Quran al-Karim* til religiøse lærde er en

farlig og skummel tanke. *Quran al-Karim* sier ikke: 'O' Religiøse lærde!' Det står: 'O' muslimer' og 'O Menneskeheten!' Av denne grunn bør enhver muslim forstå *Quran al-Karim* selv og burde ikke forvente denne jobben fra noen andre.'

"Denne personen vil at alle skal lese bøker om *tafsir* og *hadith*. Han anbefaler ikke å lese bøkene om *kalam, fiqh* og *ilm al-hal* skrevet av islamske lærde og overordnede av *Ahl as-Sunna*. Publikasjonen av Rashid Rida's (student av Muhammad Abduh, d. 1935/1354) bok ***Islamda Birlik ve Fikh Mezhebleri*** av det tyrkiske hovedkontoret for religiøse saker (publikasjon nr. 157; i 1974/1394) forårsaket komplett forvirring blant leserne. På mange av sidene, spesielt i 'Sixth Dialogue' uttaler Rashid Rida:

«'De [*muqallider,* tilhengere som har tilpasset seg en av de fire *madhhabene*] hevet *mujtahid imamene* til grad av profetskap. Dessuten forlot de *Hadith* ved å foretrekke en *mujtahids* uttalelse som var uenig med et *hadith* av profeten. De sa at *hadith* kunne har blitt kansellert (*naskh*) eller det kunne ha vært et annen *hadith* ifølge meningen av *imamen.* Gjennom å opptre på bakgrunn av ord fra disse menneskene som kan ha tatt feil i deres vurderinger og som kanskje ikke kjente til saken, og ved å sette til side *Hadith* fra profeten som var fri fra feil, motsier også disse *muqallids mujtahids*. De til og med motsier Koranen ved å gjøre det. De sier at ingen andre enn en *mujtahid imam* kan forstå Koranen. Slike ord av *faqih* og andre *muqallider* viser at de har adoptert dem fra jøder og kristne. Tvert imot er det lettere å forstå Koranen og *Hadith* enn å forstå bøkene skrevet av *faqihe.* Folk som har fordøyd arabiske ord og grammatikk vil ikke ha problemer med å forstå Koranen og *Hadith.* Hvem i all verden kan fornekte det faktum at Allah er i stand til å forklare Hans egen religion eksplisitt? Hvem kan protestere mot at *Rasulullah* var bedre i stand til enn noen andre å forstå hva Allah mente og kunne forklare det best? Å si at profetens forklaringer var utilstrekkelige for muslimer betyr at han ikke var i stand til å utføre sin plikt til å forklare og utdype *(taligh*) [av islam] nøyaktig. Dersom flertallet av mennesker ikke hadde vært i stand til å forstå Koranen og *Sunna*, ville ikke Allah ha gjort tilgjengelig for alle reglene i Boken og *Sunna*. Man bør kjenne sin tro sammen med sine bevis. Allah avviser *taqlid* (å tilpasse seg til en *madhhab*) og sier at deres *[muqallider*], som etterligner deres fedre

og bestefedre, ikke vil anses som unnskyldelig. Ayats viser at *taqlid* aldri er godkjent av Allah. Det er lettere å forstå delen av religionen som vedrører *furu* (islamske regler for praksis sammenlignet med tro) fra dens bevis, enn det er til å forstå delen som knyttes til en *iman (usul*; tro, trosgrunnlag). Istedenfor å lede til den vanskelige, ville ikke Allah lede til den enkle? Det vil være vanskelig å trekke regler fra noen få enkeltsaker, men da vil det bli sett på som en unnskyldning for å la være kjenne eller praktisere dem. Menn av *fiqh* fant opp en rekke problemstillinger (*masalaer,* problemer) av seg selv. De produserte selv regler for dem. De forsøkte å introdusere slike ting som *ra'y* (personlig vurdering), *qiyas jali* (en åpenbar analogi) og *qiyas khafi* (skjult analogi) som dokumentasjon for dem. Disse ting ble gjort til å spre dem over i *ibadat*-feltet (tilbedelse, praksis), et felt det er umulig å tilegne seg kunnskap gjennom resonnement. Dermed utvidet de religionen opptil flere ganger. De skapte trøbbel for muslimer. Jeg fornekter ikke *qiyas*; Jeg sier at det ikke finnes noe *qiya* innenfor *ibadat. Iman* og *ibadat* ble fullført i tiden av profeten. Ingen kan tilføye noe til dem. *Mujtahiden imamer* forbød folk fra å imitere *(taqlid*) og gjorde *taqlid* forbudt.'

"Disse uttalelsene som er valgt fra *la-madhhabi* Rashid Ridas bok ***Islamda Birlik ve Fikh Mezhepleri,*** forsøker som alle *la-madhhabi*-bøker, å gjøre det forbudt å følge *imamene* av de fire *madhhabene*. De kommanderer alle til å lære *tafsir* og *hadith.* Hva vil ditt svar være til dette?"

Svar: Hvis utsagnene skrevet av *la-madhhabi* leses med oppmerksomhet, vil man lett se at de prøver å lure muslimer ved å pynte på sine kjetterske tanker og separatistiske synspunkter med en usammenhengende rekke av resonnementer og falske påstander. De uvitende, som tenker at disse skriftene er basert på kunnskap innenfor rammen av logikk og fornuft, kan godta dem, men de lærde, skarpsynte mennesker vil allikevel aldri bli fanget i deres feller.

For å advare ungdommen mot faren i *la-madhhabisme* eller anti-sunnisme, som har drevet muslimer mot det evige fortapelse, har lærde innen islam (*rahimahum-Allahu Taala*) gjennom fjorten århundrer skrevet tusenvis av verdifulle bøker. Følgende er en oversettelse av noen passasjer fra boken ***HujjatAllahi ala-l-alamin*** av Yusuf an-Nabhani (d. Beirut, 1932/1350) som et svar på spørsmålet ovenfor:

”Ikke alle kan trekke *ahkam (*regler, konklusjoner) fra *Quran al-Karim.* Siden selv *mujtahid imamer* ikke ville være i stand til å trekke alle reglene fra *Quran al-Karim*, så forklarte *Rasulullah (sall-Allahu Taala alayhi wa sallam)* reglene fra *Quran al-Karim* i sine *hadith.* Da *Quran al-Karim* ble forklart av kun ham, kunne *Hadith* forstås og forklares av kun *as-Sahabat al- Kiram* og *mujtahid-imamene.*

«For at de kunne forstå dem, utstyrte *Allahu Taala mujtahid imamer* med *aqli* (intellekt, rasjonell og vitenskapelig) og *naqli* (overført, religiøs) kunnskap, mektig forståelsesevne, skarpt syn, et overmåtelig ivrig sinn og mange andre overordnede kvaliteter. I forgrunn av alle disse dydene var *taqwa* (å beskytte seg selv fra å utføre *haram*). Dernest kom det guddommelige lys i deres hjerter. Med hjelp av disse dydene, forstod våre *mujtahid imamer* hva *Allahu Taala* og *Rasulullah* mente med sine ord, og for dem som ikke kunne forstå, viste de [løsninger for] for dem gjennom *qiyas*. Hver av de fire *aimmat almadhahib* (ledende lærde som grunnla *madhhabene* til *Ahl as-Sunna*) informerte om at de ikke snakket ut av deres egen mening og sa til deres elever: ’Hvis du kommer over et ekte (*sahih,* autentisk) *hadith,* så legg mitt ord til side og følg *Rasulullahs* hadith!’ De som *aimmat almadhahib* ga denne kommandoen til, var utsøkte lærde som var *mujtahids* lik dem selv. Disse lærde var folk av *tarjih* (en *muqallid*-lærd’s ’foretrekkenhet ’etter å ha undersøkt de beste av rapportene fra den *imamen al-madhhab* han tilhører) som kjente dokumentene som [lederne av de] fire *madhhabene* baserte sine *ijtihads* på. De studerte tekstene og berettere av *hadithet* som *madhhab*-lederen hadde basert sin *ijtihad* på, og de nylig fremkomne ekte *hadither,* og undersøkte hva som ble sagt senere sammen med andre variabler, og derved hadde de forstått hvilken som var å foretrekke. Eller, *imamen al-madhhab* hadde gjort en slutning gjennom *qiyas* fordi hadithet som ville dokumentere [eller løse] problemstillingen, nådde ham ikke, og elevene hans fant ut at *hadith Sharif* bestemte det annerledes. Likevel, i bruken av slik *ijtihad,* overskred ikke elevene reglene fastsatt av *imamen. Mujtahid-muftier* som etterfulgte dem, utstedte også *fatwa* på denne måten. På bakgrunn av alt som er skrevet her, har muslimer som har fulgt de fire *aimmat al-madhahib* og *mujtahids* utdannet ved deres *madhhabs*, har alle vært følgere av reglene til *Allahu Taala* og Hans sendebud. Disse *mujtahidene* forsto reglene i *Quran al-*

Karim og *Hadith ash-Sharif,* som ingen andre kunne forstå, og formidlet det de forsto. Muslimer har levd opp til (*taqlid*) det *mujtahids* forsto og rapporterte fra Boken og Sunnaen, fordi *Allahu Taala* har erklært i det 43. *ayat karima* av *Surat an-Nahl:*

'Hvis du ikke vet, spør de som vet.'[38]

"Det er kun til Hans elskede Profets (*alayhissalam*) *Umma* som *Allahu Taala* tildelte gaven i form av at *aimmat al-madhahib* kunne utføre *ijtihad* og etablere deres *madhhaber,* og at alle muslimer ville komme sammen i disse *madhhabene.* På den ene siden skapte *Allahu Taala* imamer av *itiqad* (iman, tro) og forhindret kjettere, *zindiqs, mulhider* og folk som utfører Satans arbeid og tilskitner kunnskapen om *itiqad*,og på den annen siden beskyttet Han Sin religion fra å bli uren ved å etablere *imamene* til *madhhabene*. Siden denne velsignelsen ikke fantes i kristendommen og jødedommen, så ble deres religioner tilskitnet og brukt som leketøy.

«Ifølge konsensus fra de islamske lærde, har det ikke kommet tungt lærde i stand til å utføre ijtihad 400 år etter *Rasulullahs (sall-Allahu alayhi wa sallam*) død. Alle som påstår at det er nødvendig å utføre *ijtihad* i nåtid, må være gal eller ganske ulært i islam. Da den store lærde *Jalal ad-Din as-Suyuti Abd arRahman (rahimah-Allahu Taala,* d. Egypt, 1505/911) uttalte han hadde nådd karakteren *ijtihad*, spurte lærde i samtiden ham et spørsmål med to ulike gitte svar, og ba han fortelle hvilket svar var mest pålitelig. Han kunne ikke svare dem. Han sa han var for opptatt til å bruke tid på det. Derimot, det han ble bedt om å gjøre var å utføre *ijtihad* på en *fatwa*, som er den laveste graden av *ijtihad*. Ved å bevitne at en så stor lærd som

[38] Dette *ayatet* viser at ikke alle kan forstå Boken og *Sunna* riktig og at det kan finnes noen som ikke kan forstå dem. Det befaler menneskene som ikke kan forstå dem til å ikke prøve å forstå *Quran al-Karim* eller *Hadith ash-Sharif* personlig, men å lære dem ved å spørre folk som har forstått dem. Hvis alle hadde forstått betydningen i *Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* riktig, ville de 72 kjettere grupper ikke ha oppstått. Alle de som forårsaket disse gruppene å etablere seg var dypt lært, men ingen av dem var i stand til å forstå betydningene i *Nass* (*Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif)* riktig. Ved å misforstå dem, avvek de fra den rette vei og fikk millioner av muslimer til å havne i fortapelsen. Noen av dem har overdrevet så sterkt til å gi feil meninger til *ayater* og *hadither*, i den grad at de har blitt så kjetterske til å kalle muslimer på den rette vei for «vantro» og «polyteister». I en *Wahhabite* bok med tittelen ***Kashf ash-shubuhat***, som har blitt oversatt til tyrkisk og sneket inn til Tyrkia i all hemmelighet, sier at det er *mubah* (tillatt) å drepe og konfiskere eiendommen til muslimer som holder troen til *Ahl as-Sunna.*

as-Suyuti unngikk å bruke *ijtihad* på en *fatwa*, hva skal vi da kalle de som vil tvinge folk til å utføre en absolutt (*mutlaq) ijtihad*, om vi ikke kan kalle dem gale eller uvitende om religionen? ***Al-Imam al-Ghazali (rahimah-Allahu Taala***, d. Tus, 1111/505) uttalte i sin bok ***Ihya Ulum ad-Din*** at det ikke fantes noen *mujtahider* i hans tid.

”Dersom en ikke-*mujtahid*-muslim lærer et ekte *hadith* som er uenig i den relaterte kjennelsen til *imamen* av deres *madhhab* og deretter finner det vanskelig å handle ut ifra sin *madhhab*, må istedenfor finne innenfor de tre andre *madhhaber* en annen *mujtahid* hvis *ijtihad* var basert på dette *hadithet* og gjør slik i samsvar med den *madhhab* som *mujtahid* tilhørte,[39] fordi det ikke er tillatt for dem som ikke har nådd grad av *ijtihad* å forme regler fra *Nass* (*Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif).* Nå hevder noen uvitende at de har nådd graden av absolutt *ijtihad*, slik at de kan forme regler fra *Nass* og trenger ikke lenger å følge en av de fire *madhhabene*; de forlater *madhhaben* de har fulgt i årevis. De prøver å tilbakevise *madhhabene* med uforsvarlige resonnementer. De lager uvitende, idiotiske uttalelser som: ’Vi vil ikke følge oppfatningen av mennesker med religiøs posisjon tilsvarende vår.’ Villedet av Satan og påvirket av deres *nafs*, hevder de overlegenhet. De kan ikke innse at ved å påstå dette, så avslører de ikke en overlegenhet, men deres idioti og skam. Blant dem ser vi også noen ignorante kjettere som muntlig og skriftlig hevder at alle bør lese *tafsir*-bøker og utlede regler fra *tafsir*-bøker og fra [*Sahih* av] *Al-Bukhari.* Min muslimske bror! Definitivt bør du unngå å bli venner med slike idioter, å anta de er mennesker med religiøs autoritet og lese de oppdiktede bøkene deres! Hold fast til *madhhaben* av *imamen* din! Du står fritt til å velge hvilken du foretrekker av de fire *madhhabene*, men det er ikke tillatt å samle inn fasilitetene (*rukhsas*) til *madhhabene,* det vil si forene *madhhabene,* som kalles ***’talfiq’***[40]

---

[39] Den store lærde Al-Imam Yahya an-Nawawi (rahimah-Allahu Taala, d. Damaskus, 1277/676), forklarte dette i detalj i hans Rawdat at-talibin.

[40] ***Talfiq*** betyr at en rituell handling ikke er kompatibel med noen av *madhhabene* fordi den har oppstått ved å blande de enkle måtene fra de fire *madhhabene.* Etter at man utfører en islamsk handling ifølge en av de fire *madhhabene*, det vil si etter at ens ytelse er *sahih* (gyldig, passende) ifølge denne *madhhaben,* observerer man i tillegg så mange som mulig av de nødvendige kravene i de tre andre *madhhabene* med det synspunkt at handlingen vil være *sahih* og akseptabel også i disse *madhhabene* kalles ’taqwa’, som gir mye *thawab*. I en i videste forstand betyr ***taqwa*** ’å beskytte seg selv mot å utføre haram’.

«Muslimer som kan lese og forstå hadither korrekt, burde lære seg *hadithene* som var dokumentene tilknyttet deres madhhab, deretter utføre handlingene rost og unngå de forbudte ifølge disse *hadithene,* og deretter lære følgende: storheten og verdien av den islamske religionen; den perfekte kvaliteter av navn og attributter til *Allahu Taala* og *Rasulullahs (sall-Allahu alayhi wa sallam)* liv, dyder og mirakler; denne verdens orden og den neste, Paradiset og Helvete; engler, ånder, eldgamle *ummaer,* profetene og deres himmelske bøker; de overlegne egenskapene som var særegne for *Rasulullah* og til *Quran al-Karim;* livene til hans Al (umiddelbare slektninger) og de til hans *Sahaba*; tegnene på Den siste dag, og mye mer informasjon om denne verden og den neste. Omfattende informasjon knyttet til denne verden og den neste har blitt akkumulert i *Rasulullahs hadither*.

«Slik forstått fra det som er skrevet her, blir det tydeliggjort hvor uvitende den er som sier at de religiøse avgjørelser basert av *mujtahider* på *hadither* er ubrukelige. Blant de utallige informasjonselementene gitt i *hadither,* så er hadith som lærer om *ibadat* og *muamalat* (regler knyttet til relasjoner mellom mennesker, slik som handel) svært få. Ifølge noen forskere er det rundt 500 [inkludert de repeterende, er det ikke mer enn 3000]; blant så få *hadither,* er det ikke rimelig å anta at noen av de fire *aimmat al-madhahib* ikke skulle ha kjent til et ekte (*sahih) hadith*. Hvert ekte *hadith* ble brukt som et dokument av minst en av de fire *aimmat al-madhahib.* Muslimer som ser at en viss sak i deres *madhhab* er uenig med et ekte *hadith*, bør utføre den nevnte handlingen ved å følge en annen *madhhab* som baserte sin *ijtihad* på dette *hadithet.* Kanskje imamen til disse muslimenes *madhhab* også hadde hørt om *hadithet,* men fulgte et annet *hadith* som han hadde forstått å være mer *sahih* eller berettet senere slik at førstnevnte ble kansellert, eller for andre grunner ikke kjent for *mujtahider,* tok han ikke den tidligere *hadithet* som et dokument.

For muslimer som forstår at et *hadith* er ekte, er det godt å følge hadithet ved å gi opp sin *madhhab*-kjennelse som ikke samsvarte med dette hadithet, allikevel, i dette tilfellet de må følge en annen *madhhab* som brukte dette hadithet i sin *ijtihad* av den aktuelle saken, fordi imamen av den andre *madhhaben*, som var kjent med kjennelsen til *hadithet,* ukjent for disse muslimene, fant ut at der var ingenting i veien for å handle

etter dette *hadithet*. Likevel, det er også lov for disse muslimene å utføre denne handlingen i samsvar med deres egen *madhhab*, for utvilsomt vil imamen av deres *madhhab* ha brukt en gyldig kjennelse. Islam anser det som unnskyldelig for en *muqallid* (tilhenger av, en som holder seg til, en *madhhab*) til å ikke kjenne til dokumentet, for ingen av imamene av de fire *madhhabene* avvek fra Boken og *Sunnaen* i *ijtihad.* Deres *Madhhaber* gir forklaringene til Boken og *Sunna.* De forklarte betydningene og reglene i Boken og *Sunna* for muslimer. De forklarte dem på en slik måte slik at muslimer kan forstå dem, og skrev dem ned i bøker. Dette arbeidet til *aimmat al-madhahib (rahimahum-Allahu Taala*) var av en så enorm tjeneste for islam der menneskelig makt ikke ville ha vært tilstrekkelig til å kunne gjøre det hvis ikke *Allahu Taala* hadde hjulpet dem. Disse *madhhabene* er et av de mest ideelle bevis på at *Rasulullah (sall-Allahu Taala alayhi wa sallam)* er den sanne profeten og islam er den sanne Religion.

"Forskjellene i *ijtihadene* til vår *aimmat al-madhahib* angikk kun saker av handlinger (*furu ad-Din*, i spørsmål om *fiqh*). Det var ingen uenighet blant dem med hensyn til tro (*usul ad-Din*, kunnskapen om *itiqad* eller *iman*). De var heller ikke forskjellige fra hverandre i læren om handlinger kjent å være essensielle i religionen hentet fra *hadither* hvis dokumenter ble formidlet ved hjelp av *tawatur.* De var uenige kun i enkelte aspekter av kunnskap om handlinger. Forskjellen oppstod i deres forståelse av forsvarlighet av dokumentene knyttet til disse sakene. Denne lille forskjellen mellom dem er [*Allahu Taalas*] nåde over *Ummaen;* Muslimer har tillatelse til å følge hvilken som helst *madhhab* de liker og synes er lett. *Rasulullah (sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) forutsa disse forskjellene som gode budskap, og det har skjedd slik han sa.

"Det er ikke tillatt å gjøre bruk av *ijtihad* i kunnskap om *itiqad*, det vil si i saker som omhandler trosspørsmål. Det vil åpne veier for avvik og kjetteri. Det er en alvorlig synd. Det er kun én riktig vei når det gjelder trosspørsmål: ***Ahl as-Sunnat wal-Jamaa***. Forskjellen som ble erklært å være [*Allahu Taalas*] nåde i *Hadith ashSharif* gjaldt forskjeller i handlinger.

"I saker der vurderingene til de fire *madhhabene* avviker fra hverandre, vil bare bestemmelsen til en av dem være riktig. De som handler på den riktige måten vil få to *thawab,* og de som handler etter en av de uriktige vurderingene

vil bli gitt en *thawab*. Madhhabs' vesen gitt [*Allahu Taalas*] nåde, avslører det faktum at det er tillatt å forlate en *madhhab* og følge kjennelse av en praksis i en annen *madhhab*, men med unntak de fire kjente *madhhaber*, er det ikke tillatt å følge andre *madhhab* enn de som tilhørte *Ahl as-Sunna*, selv ikke *as-Sahabat al-Kiram*, siden deres *madhhab* ble ikke etablert i en skriftlig form og har blitt glemt. Det er nå ingen mulighet for å følge andre *madhhab* enn de kjente fire. *Imam* Abu Bakr Ahmad ar-Razi (*rahimah-Allahu Taala*, d. 980/370), rapporterte også at det ble erklært enstemmig av lærde av islam at det ikke var tillat å følge [direkte *madhhabene* til] *as-Sahabat al-Kiram.* For de som ønsker en god forståelse rundt *madhhabenes* overlegenhet, av *mujtahider*, spesielt rundt de fire *aimmat al-madhahib*, faktum er at deres *madhhab* ikke avvek fra Boken og *Sunna* og at reglene som ble formidlet av dem gjennom *ijma* og *qiyas* ikke var egne meninger, men hentet fra Boken og *Sunna*, anbefales bøkene ***Al-mizan al-kubra*** og ***Al-mizan al-Khidriyya*** av *Imam* Abd al-Wahhab ash-Sharani (*rahimah-Allahu Taala*).»[41]

Uttalelsen: "*Quran al-Karim* nevner ikke 'religiøs' lærde'» – sitert i spørsmålet ovenfor – er ikke riktig. Det er ulike *ayater* som roser lærde *(ulama*) og kunnskap (*ilm*). *Hadrat* Abd al-Ghani an-Nablusi (d. 1731/1143) skrev i sitt arbeid ***Al-Hadiqa***:

"Det syvende *ayatet* til *Surat al-Anbiya*[42] beordrer: **'Spør folk av dhikr om det du ikke vet.**' 'Dhikr' betyr 'kunnskap'. Dette *ayat karima* kommanderer folk som ikke vet, til å finne lærde og lære av dem. *Allahu Taala* erklærte:

"**Bare besittere av kunnskap forstår betydningen av tvetydige *ayater*'** (7, Surat Al Imran);

'At *Allahu Taala* er eksisterende og unik er forstått og rapportert av besittere av kunnskap' (18, det samme sura);

'**Besittere av kunnskap sa til dem: «Skam dere! Belønningen *Allahu Taala* vil gi til de som tror og gjør gode gjerninger er bedre enn**

[41] Yusuf an-Nabhani, ***Hujjat-Allahi alal-alamin***, s. 771. Hele sitatet ovenfor, oversatt fra den arabiske originalen, inneholde tillegg fra andre bøker, satt i parentes slik gjort i alle våre bøker, for å separere dem fra den oversatte teksten. Den arabiske originalen av passasjen ovenfor fra ***Hujjat-Allahi alal-alamin*** ble gjengitt av offset i Istanbul i 1974/1394

[42] Disse *ayater* er tolket forklarende, som *maal.*

verdslige tjenester» (81, Surat alQasas);

‘**Besittere av kunnskap og tro vil si: ”Vel, dette er oppstandelsens dag som du fornektet [mens du var] i verden”** (56, Surat ar-Rum);

’Besittere av kunnskap, etter å ha hørt *al-Quran al Karim*, vil prostrere og si: ”Det finnes ingen feil i vår Eier som aldri bryter Sitt Ord»’ (108, Surat al-Isra);

‘**Besittere av kunnskap forstår at *al-Quran al-Karim* er Allahs Ord**’ (54, Surat al-Hajj);

***’Al-Quran al-Karim* har forankret seg i hjertene til eierne av kunnskap’** (50, Surat al-Ankabut);

«**Besittere av kunnskap vet at *al-Quran al-Karim* er Allahs ord og får [en] til å oppnå Hans godkjennelse’** (6, Surat Saba);

’Høye rangeringer vil bli tildelt besittere av kunnskap i Paradiset’ (11, Surat al-Mujadala);

‘**Kun besittere av kunnskap frykter *Allahu Taala’*** (27, Surat Fatir) og

’Den mest verdifulle blant dere er den som frykter mye *Allahu Taala’* (14, Surat al-Hujurat).»

Det er erklært i *hadithene* sitert på side 365 i den samme bok, ***Al-Hadika***:

”**’*Allahu Taala* og engler og alle skapninger ber for en som lærer folk hva som er godt’;**

’På dommens dag, vil først profetene, så lærde og deretter martyrer gå i forbønn’;

’Å mennesker! Vær kjent med at kunnskap kan erverves ved å lytte til den lærde,’ og

’Lær kunnskap! Å lære kunnskap er en *ibada.* Læreren og den som lærer kunnskap vil bli gitt belønning av *jihad.* Å undervise i kunnskap er som å gi almisser. Å lære kunnskap fra lærde er som å utføre *tahajjud* (*nafila*/valgfrie rituelle bønner utført i den siste tredjedel av natten).’

”Tahir al-Bukhari (*rahimah-Allahu Taala*, d. 1147/542), forfatteren av ***Khulasa***, en fatwa-bok, skrev: ’Lesing av *fiqh*-bøker gir mer *thawab* enn å utføre [*nafila* rituelle bønner, f.eks. *tahajjud]* rituelle bønner om nettene, for det er det *fard* å lære *fards* og *haramer* fra [lærde eller deres] bøker.

Å lese *fiqh*-bøker for å kunne utføre det som er lært eller å lære andre er bedre enn å utføre *salat at-tasbih* (en annen *nafila* rituell bønn). Det er erklært i et *hadith sharif:* «**Å lære kunnskap gir mer *thaab* enn alle ekstra tilbedelseshandlinger, for det er nyttig både for en selv og for dem som man vil undervise'; «Personen som lærer for å kunne lære andre vil bli belønnet som en *siddiq*** (den trofaste; sannhetsforteller).' Islamsk kunnskap kan kun læres fra en mester og fra bøker. Folk som sier at islamske bøker og guider er unødvendige er løgnere eller *zindiqer,* som bedrar muslimer og fører dem til undergang. Kunnskapen i religiøse bøker er avledet fra *Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif.»*

Allahu Taala sendte Sin Budbringer (*alayhis-salam*) for å formidle og til å lære *Quran al-Karim. As-Sahabat al*-Kiram lærte kunnskapen i *Quran al-Karim* fra *Rasulullah*. De lærde av Islam lærte det fra *as-Sahabat al-Kiram*, og alle muslimer lærte det det fra islams lærde og fra deres bøker. Det er deklarert i *hadither*: «**Kunnskap er en skatt. Dens nøkkel er å spørre og lære»; "Lær og lær bort kunnskap!" "Alt har en kilde. Kilden til *taqwa* er hjertene av *arifer"*** og, "**Undervisning i kunnskap er en soning for synder."+***

Al-Imam ar-Rabbani (rahmat-Allahi Taala alayh) skrev i det 193. brev i første bind av ***Al-Maktubat:***

"En ***mukallaf*** (tilregnelig og en ungdom, så religiøst ansvarlig) person må først korrigere sin *iman,* det vil si lære kunnskapen om tro skrevet av de lærde av *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa* og deretter tro ifølge disse. Må *Allahu Taala* belønne rikelig de store lærde for deres arbeid. Amin! Befrielse fra tortur i det hinsidige beror på å ha trodd på det de formidlet. Bare de som følger i deres fotspor vil bli beskyttet mot helvete. [Folk som følger deres vei kalles **sunnimuslimer**.] Det er bare disse som følger i fotsporene til *Rasulullah (sallallahu alayhi wa sallam)* og hans *Sahaba (ridwanullahi alayhim ajmain).* Den rette og verdifulle læren blant kunnskapen avledet fra Boken (*Quran al-Karim*) og *Sunna (Hadith ash-Sharif)* er kun læren forstått og rapportert av disse store lærde av Boken og *Sunna*. Til tross for dette faktum, så hevder hver en person av *bida*, som er «reformer», kjetter eller *la-madhhabi-*, med sin kortsiktighet at de har utledet sine egen kjetterske tanker fra Boken og *Sunna*, som er forsøk på å ærekrenke og bagatelliserer lærde av *Ahl as-Sunna*. Slik erfart, så bør ikke hvert et ord

eller skrift som hevdes å være avledet fra Boken og *Sunna* aksepteres som korrekte, og heller ikke skulle vi bli lurt av deres forgylte propaganda.

"For å lære den riktige troen formidlet av lærde av *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa,* så er den persiske boken ***Al-Mutamad*** av den store lærde *Hadrat Tur Pushti* veldig verdifull; Den er skrevet eksplisitt, så den er lett å forstå.[43]

«Etter korrigering av læren knyttet til tro, bør vi lære ***halal, haram, fard, wajib, sunna***, ***mandub*** og ***makruh***[44] fra *fiqh*-bøker skrevet av *Ahls lærde as-Sunna* og handle i samsvar med dem. Vi burde ikke lese kjetterske bøkene utgitt av uvitende mennesker som ikke kunne forstå disse lærdes overlegenhet. Muslimer som har en tro som motstrider med troen til *Ahl as-Sunna*, vil ikke unnslippe helvete i det hinsidige – må *Allahu Taala* beskytte oss! Muslimer hvis tro er riktig, men som er slappe i *ibadat,* kan bli tilgitt selv om de ikke angrer. Selv om de ikke blir tilgitt, vil de bli reddet fra Helvete etter tortur. Hovedhensikten er å korrigere ens tro. Khwaja Ubaid-Allah al-Ahrar (*qaddas-Allahu Taala sirrahul-aziz*, d. Samarkand, 1490/895) sa: 'Hvis jeg ble gitt alt av ***kashf*** og ***karama*** (underverk, vidundere utført av *Allahu Taala* gjennom *awliya*) og likevel ble fratatt troen av *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa*, vil jeg vurdere meg selv ødelagt. Hvis jeg ikke hadde noen *kashf* eller *karama* og hadde mange feil, og var begavet med troen av *Ahl som Sunnat wal-Jamaa*, ville jeg ikke angret.'

«I dag er muslimer i India ganske ensomme. Fiender av islam angriper fra alle retninger. Én mynt gitt til å tjene islam i dag vil gi mer belønning (*thawab*) enn tusenvis av mynter gitt en annen gang. Den største tjenesten som kan gjøres for islam er å bringe og distribuere bøker om tro og praktisering av *Ahl as-Sunna* til landsbyboere og ungdom. De som vil få denne tjenesten er veldig heldige og glade mennesker; de må glede seg over det og takke *Allahu Taala* veldig mye. Det er alltid givende (*thawab*-lønnet) å tjene islam, likevel, i slike tider som disse når islam er svekket gjennom mange anstrengelser for å ødelegge islam gjennom løgner og baktalelser, er det langt mer givende å strebe etter å spre troen til *Ahl as-Sunna*. *Rasulullah (sallAllahu alayhi wa sallam*) sa til sine *Sahaba*: '**Du**

[43] Fadlullah bin Hasan Tur Pushti (d. 1263/661) var en *Hanafi*-lærd av *fiqh*. Boken ble gjengitt av Hakikat Publishing i 1989/1410.

[44] Disse islamske termene brukes både som adjektiver og substantiv for enkelhetens skyld i denne teksten (se ordliste for hver term).

bor i en tid som dersom du adlød ni tideler av *Allahu Taala* bud og forbud, men fornektet en, ville du gå til grunne. Du ville blitt torturert! Etter deg vil det komme en tid der folk som adlyder bare en tiendedel av kommandoer og forbud vil bli reddet.'[45] Det er nåtiden som dette *Hadith ash-Sharif* viste til. Det er nødvendig å kjempe [46]mot vantro, og å vite hvem de som angriper islam er og å mislike dem. For å kunne spre bøkene og taler fra de lærde av *Ahl as-Sunna*, kreves ikke å være en person av underverker eller en lærd. Hver en muslim burde streve med å gjøre det. Man må ikke miste muligheten. På dommens dag skal enhver muslim bli spurt om dette og om hvorfor de ikke tjente islam. De som ikke strever med å dele ut undervisningsbøker om islam og som ikke hjelper mennesker og institusjoner å spre islamsk lære, vil bli bittert torturert. Ingen unnskyldning eller påskudd vil bli akseptert. Selv om profeter (*alayhimus-salam*) var de mest overlegne og bemerkelsesverdige av mennesker, var de ikke opptatt av egen komfort. Ved å spre *Allahu Taalas* religion, veien til endeløs lykke, strevde de dag og natt. Til de som spurte for mirakler svarte de: **'Mirakler er skapt av *Allahu Taala*; min plikt er å rapportere Hans religion.'** Mens de jobbet for dette formålet, hjalp *Allahu Taala* dem og skapte mirakler. Vi bør også være av dem som formidler bøkene og læren til de lærde av *Ahl as-Sunna (rahimahumAllahu Taala*) og fortelle unge mennesker og våre venner om ondskapen, lavmålet og bedraget gjort av ikke-troende, de fiendtlige og av de som baktaler og forfølger muslimer.[47] Folk som ikke arbeider for dette formålet ved bruk av sin rikdom, makt eller yrke, vil ikke slippe unna tortur. Mens arbeid for dette formål, gjennom å lide nød og forfølgelse, må anses som stor lykke med stor fortjeneste. Profetene (*alayhimussalam),* gjennomgikk angrep fra uvitende og degenererte folk

---

[45] ***Mishkat-ul masabih***, bind. 1, s. 179; i-Tirmizi, ***Kitab-al Fitan***, 79nde artikkel

[46] *Jihad* gjennom makt (*jihad qatli)* gjøres av staten gjennom sin hær. Muslimer utfører denne typen jihad gjennom forpliktelse som soldater, en plikt gitt dem av staten. Slik også skrevet i det 65. brev av *Al-Maktubat*, så er *jihad qawli,* utført gjennom tale og skrift, bedre enn *jihad qatli.*

[47] Å fortelle dem vil ikke være sladder, men *al-amru bil-maruf* (undervisningsplikt av *Allahu Taalas* befalinger). Enhver muslim må lære seg troen av *Ahl as-Sunna* og lære det til folk som de kan påvirke. Bøker, magasiner og aviser som dekker læren til *Ahl as-Sunnas* lærde, bør kjøpes og sendes til ungdom og bekjente. Vi bør strebe hardt for at de skal lese dem. Også bøker som eksponerer de virkelige hensiktene til islams fiender bør distribueres.

mens de forplantet *Allahu Taalas* befalinger blant mennesker. De led svært mye. Muhammad (*alayhissalam), Allahu Taalas* elskede, som ble valgt til å være den største av disse store mennene, sa: **'Ingen profet opplevde så mye forfølgelse slik som jeg**.' "

Lærde av *Ahl as-Sunna* som viste den rette veien til alle muslimer på jorden og veiledet oss til å lære Muhammeds religion (*alayhis-salam)* uten noen forandring eller forvrengning, var de lærde av de fire *madhhabene* som nådde karakteren *ijtihad.* Fire av dem var de mest fremtredende. Den første var **Al-Imam al-Azam Abu Hanifa Numan ibn Thabit** (*rahimah-Allahu Taala*). Han var en av de største islamske lærde. Han ble lederen av *Ahl as-Sunna.* Han ble født i Kufa i 699/80 og led martyrdøden i Bagdad i 767/150.[48]

Den andre var **Imam Malik ibn Anas** (*rahimah-Allahu Taala),* som var en veldig stor lærd. *Ibn Abidin* skrev [i *Radd al-muhtar,*] at han bodde i Medina i 89 år fra 708/90 til 795/179. Hans bestefar var Malik bin Abi Amir.

Den tredje var **Imam Muhammad ibn Idris ash-Shafi** (*rahimah-Allahu Taala*), som ble holdt høyt av alle islamske lærde. Han ble født i Ghaza, Palestina, i 767/150 og døde i Egypt i 820/204.

Den fjerde var **Imam Ahmad ibn Hanbal** (*rahimah-Allah Taala*), som ble født i Bagdad i 780/164 og døde der i 855/241. Han var en av «islams hovedpilarer».

Folk i dag som ikke følger en av disse fire store imamene er i stor fare. De er i kjetteri. Foruten dem var det også flere andre lærde av *Ahl as-Sunna* som hadde rettferdige *madhhaber*, men i løpet av tiden ble deres madhhabene glemt og kunne ikke nedfelles i bøker. Eksempel blant dem er de syv store Medina-lærde som ble kalt ***al-Fuqaha as-Saba*** (de syv lærde av *fiqh*) og **Umar ibn Abd al-Aziz, Sufyan ibn Uyayna** (d Mekka, 813/198), **Is'haq ibn Rahawayh, Dawud at-Tai, Amir Sharahil ash-Shabi, Layth ibn Sad, Amash, Muhammad ibn Jarir at Tabari, Sufyan ath-Thawri** (d. Basra, 778/161) og **Abd ar-Rahman Awzai** (*rahimahum-Allahu Taala*) var blant dem.

Alle av *Sahabat al-Kiram (radiy-Allahu Taala anhum ajmain*) var med rette "stjernene" for veiledning. Hver av dem ville ha vært tilstrekkelig til

[48] Biografien hans er detaljert presentert i **The Sunni Path** og i det første volum av **Endless Bliss.**

å kunne lede hele verden på rett vei. De var *mujtahider*, som hver tilhørte sin egen *madhhab*. De fleste av deres *madhhaber* var like, men siden *madhhabene* ikke ble samlet inn og heller ikke nedskrevet i bøker, er det ikke mulig for oss å følge dem. ***Madhhabene*** av de fire *imamene*, det vil si det som de formidlet rundt aspekter av tro og handlinger, ble samlet inn og forklart av både dem selv og deres studenter. Deres madhhaber ble tilknyttet bøker. I dag må enhver muslim tilhøre en av de fire *madhhabene* til de ovennevnte *imamer* og leve opp til og utføre *ibadat* (tilbedelse, ritualer) i samsvar med denne *madhhaben.*[49]

To av studentene til disse fire imamene ble selv lærde og nådde svært høye karakterer i å spre læren av tro (*iman, itiqad).* Dermed ble det to ***madhhaber* i *itiqa* eller *madhhaber* i *iman.*** Den riktige troen i samsvar med *Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* er kun troen fremvist av disse to *imamer*, som spredte troen til *Ahl as-Sunna*, som er den beskyttede gruppe (*al-Firqat an-najiyya*), over hele verden. En av dem var **Abul-Hasan Ali al-Ashari** (*rahimah-Allahu Taala*, f. Basra, 879/226, d. Bagdad, 941/330). Den andre var **Abu Mansur al-Maturidi** (*rahimah-Allahu Taala,* d. Samarkand, 944/333). Når det gjelder tro, må enhver muslim følge en av disse to store *imamene.*

Veiene (*turuq,* fl. av *tariq/tariqa;* 'ruter', rekkefølger av *tasawwuf*) av *awliya* (fl. av *wali*, en elsket og beskyttet av *Allahu Taala*) er riktige. Ikke i den minste grad har de avviket fra islam.[50] *Awliya* er i besittelse av *karamat* (fl. av *karama,* underverk eller vidunder utført av *Allahu Taala* gjennom *awliya*). Alle deres *karamater* er sunne og sanne. *Al-Imam* Abdullah al-Yafii (d. Mekka, 1367/768) sa: "*Karamat* av Ghawth ath-Thaqalain Mawlana Abd al-Qadir al-Jilani's (*qaddas-Allahu Taala sirrahul-aziz*, d. Bagdad, 1161/561) har vært så

[49] En som ikke ønsker å følge noen av disse fire *madhhabene* har ingen relasjon til *Ahl as-Sunna*

[50] I hvert århundre har det vært løgnere og kjettere som brukte Religion som et middel for deres verdslige fordeler og hvem som kom frem i forkledning av walis, murshids eller mennesker med religiøs autoritet. Det er fortsatt onde mennesker i hvert yrke, i hver gren av håndverk og i alle offisielle stillinger i dag. Å se folk som ser etter sine fordeler og gleder i andres skade, ville det være urettferdighet eller uvitenhet å lyte på alt håndverk og folk som de har hatt med forhold til; det ville hjelpe religiøse separatister. Av denne grunn har eksistensen av kjetterske mennesker med religiøs posisjon og uvitende, falske folk i turuq bør ikke få oss til å snakke stygt om islamske lærde, folk av tasawwuf eller store personer hvis ærefulle tjenester har fylt opp historiens annaler. Vi bør innse at folk som baktale dem er urettferdige.

viden kjent at man ikke kan tvile eller ikke tro på dem fordi *tawatur,* tilstanden av utbredelse, er en *sanad* (dokumentert bevis for autentisitet).»

Det er ikke tillatt å kalle dem, ved å etterligne andre, som utfører salat for ”ikke-troende” med mindre deres vantro er forstått ut fra at de har sagt, åpent og uten *darura* (under sterk nødvendighet eller tvang), en uttalelse eller gjort bruk av noe som får dem til å bli ikke-troende. Vi kan ikke forbanne dem, med mindre det er velkjent at de døde som ikke-troende. Det er ikke tillatt å forbanne selv en ikke-troende. I denne sammenheng er det bedre ikke å forbanne Yazid (sønn av og kalifen som etterfulgte *Hadrat* Muawiya, *radiy-Allahu anh).*

5. Det femte av de seks grunnfundamenter ved iman er «**å tro på det Siste Dag (*al-Yawm al-Akhir).*»** Den begynner på dagen da en person dør, og fortsetter til verdens ende. Grunnen til at den kalles ”Siste Dag” er fordi det ikke vil komme en natt etter den, eller fordi den kommer etter denne kjente verden. ”Dagen” nevnt i dette *hadith-sharif* er ikke lik den dagen eller natten vi kjenner. Den angir et tidsrom. Det ble ikke gjort kjent når verdens ende vil komme. Ingen vil kunne beregne tiden. Uansett, vår profet (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) påpekte flere av dens tegn og presedenser: *Hadrat* al-Mahdi[51] vil komme; Isa (*alayhis-salam,* Jesus) vil stige ned til Damaskus fra himmelen; ad-Dajjal[52] vil vise seg, folkegrupper kalt for Yajuj og Majuj[53] vil sette hele verden i uorden; solen vil stige

[51] *Hadrat al-Mahdi* vil være en etterkommer av vår velsignede profet Muhammed (*alayhis-salam*). Han skal hete Muhammed og hans fars navn skal være Abdullah. Han vil presidere over muslimer, styrke og spre islam overalt. Han vil møte Isa (*alayhis salam*), og sammen skal de bekjempe og drepe *ad-Dajjal*. I løpet av hans tid vil muslimer bosette seg overalt og leve i komfort og letthet

[52] *Ad-Dajjal* (kalt Antikrist av kristne, og som også vil bli kalt *Masih* fordi hans berømmelse vil spre seg over verden) vil være sønn av en jøde fra Khurasan, Nord-Iran, og en fiende av islam med kommando over utallige soldater. Han vil drepe muslimer og bringe ubehag og kaos i Midtøsten. Etter å ha forårsaket mye blodsutgytelse, vil han bli drept av *Hadrat al*-Mahdi.

[53] Det står skrevet i *Quran al-Karim* at Y*ajuj* og *Majuj* (Gog og Magog) er to onde folkegrupper som i eldgammel tid ble forlatt bak en mur, og at de vil spre seg på jorden ved Endetid. Tatt i betraktning at arkeologisk forskning finner byer begravd under bakken og havfossiler på toppene av fjell, må ikke veggen nødvendigvis ha blitt funnet ennå, og heller ikke må disse folkegruppene være så tallrike slik vi ser eller kjenner dem i dag; det kan tenkes at, slik som tusenvis av millioner av dagens mennesker nedstammer fra to mennesker, kan disse to folkegruppene spre seg på jorden og formere seg fra noen

i vest; voldsomme jordskjelv vil oppstå; religiøs kunnskap vil bli glemt; synd (*fisq)* og ondskap vil øke; irreligiøse, umoralske, uærlige mennesker vil bli ledere; *Allahu Taalas* ordre vil bli forbudte; *haramer* vil bli begått overalt; ild skal komme ut fra Jemen; hav og fjell vil delt i biter; solen og månen vil mørkne; hav vil blande seg med hverandre, koke opp og tørk ut.

En muslim som begår syndige handlinger kalles ***fasiq***. *Fasiqer* og alle som ikke tror vil tortureres (*adhab*) i sine graver. Dette må tros med absolutthet. Etter begravelsen kommer de døde til et ukjent liv og vil enten nyte velsignelser eller gjennomgå tortur. Som det ble åpenlyst erklært i *hadithene*, kommer to engler ved navn **munkar** og **nakir,** i skikkelse av to skremmende mennesker, til graven og skal stille spørsmål. Spørsmål i graven vil ifølge noen lærde konsentreres rundt noen av grunnfundamentene av iman, ifølge andre rundt alle fundamentene. For denne grunn, bør vi lære barna våre svarene på følgende spørsmål: Hvem er din Rabb (eier, skaper)? Hva er din Religion? Hvilken *umma* (profets fellesskap) tilhører du? Hva er [navnet på] din hellige Bok? Hva er din *qibla* (retning vendt mot under gudstjeneste)? Hva er din *madhhab* i *itiqad* (tro) og *amal* (gjerninger, *ibadat)?* Det er skrevet i **Tadhkirat al-Qurtubi** [av Muhammad Qurtubi Maliki, d. 1272/671][54] at de som ikke er sunnimuslimer ikke vil kunne svare riktig. Gravene til de som gir presise svar forstørres og et vindu åpnes til Paradis. Hver morgen og hver kveld kan de se deres [fremtidige] steder i Paradis, og engler gjør dem tjenester og gir dem gode nyheter. De som ikke kan svare nøyaktig blir slått med jernklubber så hardt at enhver skapning foruten menneskeheten og djinn, hører dem rope ut. Gravene deres strammes så hardt at de føler at beinene deres flettes sammen. Hull er åpnet for helvete. Om morgenen og om kvelden ser de sine [fremtidige] steder i helvete. De tortureres bittert i gravene sine til oppstandelsen.

Det er nødvendig å tro på oppstandelsen [alle døde mennesker blir levende igjen på Den siste dag]. Etter at kjøttet og bein har råtnet og blitt til jord og gass, vil de komme sammen igjen; sjelene vil gå inn i kroppene de tilhører, og alle mennesker vil reise seg opp fra gravene. Derfor kalles dette

---

få mennesker, hvis plass kanskje ikke er kjent i dag

[54] **Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubi** ble gjengitt av Hakikat Forlag, 2000/1421

for dagen av *Qiyama* ('stående').[55]

Alle levende skapninger vil samles ved Forsamlingsstedet (***Mahshar)*** [på Den siste dagen]. Bøkene av gjerninger vil fly til deres eiere. Allmektige *Allahu Taala*, Skaperen av jorden, himlene, stjerner og av alle partikler vil forårsake dette til å skje. Hans sendebud (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) rapporterte at dette ville skje. Det er med sikkerhet at det han sa var sant. Alt vil med sikkerhet skje.

Bøker av gjerninger til de fromme *(salih*), gode mennesker, vil bli gitt dem fra deres høyre side og de til de syndige (*fasiq*), dårlige mennesker, vil overrekningen være fra ryggen eller fra venstre. Hver handling, god eller ond, stor eller liten, gjort hemmelig eller åpent, vil være i denne boken. Selv gjerningene ukjent for *kiraman katibin* englene vil bli avslørt av vitneutsagn fra menneskets organer og av *Allahu Taala,* som kjenner til alle ting, og det bli gjort avhør og oppgjør av hver en handlingskonto. Under Dommens dag, vil hver en hemmelighet avsløres dersom *Allahu Taala* vil det slik. Engler vil bli spurt om hva de har gjort på jorden og i himlene, profeter (*alayhimus-salam)* spurt om hvordan de kunngjorde *Allahu Taalas* kommandoer til folk, og folk om hvordan de tilpasset seg profetene og hvordan de levde opp til pliktene som ble åpenbart for dem, og om hvordan de ivaretok hverandres rettigheter. På Dommedag vil mennesker som har *iman* og hvis gjerninger og moral er vakre, bli belønnet og velsignet, og folk med en dårlig oppførsel og med gale handlinger, bli straffet hardt.

Allahu Taala, med Velgjerninger and Nåde, vil tilgi alle store og små synder hos de muslimer Han velger. Foruten trosfornektelse og polyteisme, vil Han tilgi enhver synd hvis han vil, og vil med rettferdighet torturere selv for små synder dersom Han vil. Han erklærer at de som dør i fornektelse og avguderi vil aldri bli tilgitt. Trosfornektere med eller uten en himmelsk bok, det vil si folk som ikke tror at Muhammed (*alayhis-salam*) er Profeten

[55] Planter absorberer karbondioksid fra luften, og vann og salter (mineraler) fra jorden og forener dem med hverandre og danner organiske stoffer, det levende materialet i våre organer. Det er i dag kjent at en kjemisk reaksjon som bruker årevis, kan skje på mindre enn et sekund dersom en katalysator brukes. På samme måte vil *Allahu Taala* forene vann, karbondioksid og mineraler i gravene og på et øyeblikk danne organiske stoffer og levende organer. *Mukhbir as-sadiq* (Sannhetsreporteren, profeten) rapporterte at vi ville komme til det andre livet på dette viset. Og vitenskapen viser at dette allerede gjøres i dag rundt om mi verden.

for alle mennesker, og som motstrider selv en av reglene [påbud og forbud] han rapporterte, vil med sikkerhet plasseres i Helvete og tortureres evig dersom de dør som slike trosfornektere.

På dommens dag vil det være en ”vekt” (***al-Mizan***), ulik den vi kjenner, for veiing av gjerninger og oppførsel. Den vil være så stor at en av dens vekt-armer kan holde jorden og himmelen. Vekten for gode gjerninger vil være lys og til høyre for *Arsh*, hvor Paradiset ligger, og vekten for synder vil være mørk og til venstre for *Arsh,* der Helvete ligger. Handlinger, ord, tanker og utseende som ble gjort i verden vil ta former der, og de gode gjerningene ikledd lyse figurer og de onde i mørke og stygge skal veies på denne vekten, som ikke ligner de verdslige; det ble sagt at vekten som bærer den tyngre lasten vil stige opp og den som bærer den lettere lasten vil synke ned. Ifølge noen lærde, vil det være ulike vekter, mens flere andre sa: «Det ble ikke vist tydelig i islam hvordan vektene ville være, eller hvor mange, så det er bedre å ikke tenke på det.”

Det blir en bro kalt ***as-Sirat*** som skal bygges over Helvete på *Allahu Taalas* befaling. Alle vil beordres til p krysse den broen. Den dagen vil alle profetene bønnfalle: «Å Allah! Beskytt oss!” Folk som skal til Paradiset, vil krysse broen enkelt og nå Paradiset. Noen av dem vil passere med lynets hastighet, noen med vindens og andre lik galopperende hest. Sirat-broen vil være tynnere enn et hårstrå og spissere enn et sverd. Å tilpasse seg islam i denne verden har et lignende aspekt; Å forsøke å tilpasse seg nøyaktig til islam er som å krysse Sirat. De som tåler prøvelsene med sitt *nafs* her, vil krysse Sirat lett der. De som ikke følger islam, altså de som følger begjærene av sitt *nafs*, vil krysse Sirat med vanskeligheter. Det kan ha vært av denne grunn at den ‘rette veien’ uttrykt i islam ble kalt ”***Sirat al-Mustaqim***” (den sanne Vei) av Allahu Taala; denne analogien viser at å holde seg innenfor islams vei er som å krysse *Sirat*. De som fortjener Helvete, vil falle ned fra *Sirat* til Helvete.

Det vil være en vannmasse kalt ***al-Hawd wal-Kawthar*** (’bassenget og elva’ av en veldig deilig nektar i Paradiset) reservert for vår mester Muhammad Mustafa (*sall-Allahu Taala alayhi wasallam*). Det vil være stort lik en måneds reise. Dens væske vil være hvitere enn melk, og dens duft vil være mer behagelig enn moskus. Drikkeglassene rundt vil være rikere i antall enn stjerner. En person som drikker av væsken vil aldri bli tørst, selv om de skulle være inne Helvete.

Det er nødvendig å tro på at det vil bli utført forbønn (*ash-shafaa*). Profetene, *walis,* fromme muslimer, engler og de som *Allahu Taala* tillater, vil gå i forbønn for tilgivelse av små og store synder til muslimer som dør uten å ha omvendt seg i anger, og deres forbønn vil bli akseptert. [Vår profet (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) uttalte: ”**Jeg vil gå i forbønn for de blant min Umma som begår store synder.»]** I den neste verden vil forbønn være av fem typer:

I den første, vil de syndige bli lei av mengden og av å vente så lenge på stedet av Dommen, de vil jamre og be om at dommen starter så snart som mulig. Det vil være forbønn for dette.

I den andre vil forbønn slik at avhøret vil gjøres enkelt og raskt.

I den tredje vil det være forbønn for de syndige muslimene slik at de vil ikke falle av *Sirat* ned til Helvete, slik at de vil bli frelst fra torturen i Helvete.

I den fjerde vil det være forbønn for å bringe muslimer med mange synder ut av Helvete.

I den femte vil det være forbønn for å fremme muslimer til en høyere rank i Paradiset, der selv om det vil være utallige tjenester og et evig opphold, vil bli åtte ranker og hver persons rank vil stå i forhold til styrken av deres tro og gjerninger.

Paradis og helvete eksisterer nå. Paradis er over de syv himlene. Helvete befinner seg på undersiden av alt. Det er åtte paradiser og syv helveter. Paradiset er større enn jorden, solen og himmelen, og Helvete er mye større enn solen.

6. Den siste av de seks grunnfundamentene av *iman* er «**troen på *qadar,* at det gode (*khair*) og det onde (*sharr*) er fra *Allahu Taala.*”** Alt av godt og ondt, fordeler og skade, fortjeneste eller tap, som rammer mennesker er etter Hans vilje. Ifølge ordboken betyr ’*qadar* ‘å måle en mengde; avgjørelse, rekkefølge; fyldighet og størrelse.’ *Allahu Taala's* forutbestemte vilje for eksistensen av noe kalles *qadar (*predestinasjon). [Instansen av] hendelsen av *qadar*, det vil si den villet tingen, kalles ***qada***. *Qada* og *qadar* brukes også om hverandre. Følgelig betyr *qada Allahu Taala's* predestinasjon i de passerte evigheter av det som har vært og som vil bli skapt fra evigheten i det fortidige til den evige fremtid, og *qadar* betyr [instansen av] opprettelsen av alt det

som kun er kompatibelt med *qada*, verken mer eller mindre. I den fortidige evigheten var Han kjent med alt som skulle skje. Denne kunnskapen Han innehar, kalles *qada* og *qadar*. Gamle greske filosofer kalte det pre-evige gunst (*al-inayat al-azaliyya*). Alle skapninger kom fra *qadaen*. Også skapelsen av ting kjent i Hans kunnskap fra den fortidige evigheten kalles ***qada*** og ***qadar.*** I troen på *qadar* bør vi vite med visshet og tro at hvis Han ville i den fortidige evigheten å skape noe, ville det måtte eksistere absolutt akkurat slik Han ville, verken mer eller mindre; en ikke-eksistens av ting Han bestemte seg for å skape, eller en eksistens av ting Han bestemte seg for ikke å skape, er umulig.

Alle dyr, planter, ikke-levende skapninger [faste stoffer, væsker, gasser, stjerner, molekyler, atomer, elektroner, elektromagnetiske bølger, hver bevegelse av enhver skapning, fysiske hendelser, kjemiske og nukleære reaksjoner, energiforhold, fysiologiske hendelser i de levende skapninger,] eksistens eller ikke-eksistens av alt, det gode og onde i menneskers gjerninger, deres straff i denne verden og i neste verden; alt eksisterer slik *Allahu Taalas* Kunnskap i den fortidige evigheten. Han visste alt i den fortidige evigheten. Gjenstander, særegenheter, bevegelser og enhver hendelse som skjer fra den fortidige evigheten til den evige fremtiden er skapt av Ham i samsvar med det Han visste i den fortidige evigheten. Alle de gode og onde gjerningene gjort av mennesker, deres tro eller trosfornektelse av islam, alle deres handlinger, gjort villig eller uvillig, er skapt av *Allahu Taala*, som alene skaper og lager alt som skjer gjennom en *sabab* (årsak, midler og mellomledd). Allahu Taala skaper alt gjennom noen midler.

For eksempel så brenner ild. I virkeligheten er det *Allahu Taala* som gjør at noe brenner. Ild har ikke noe med brenning å gjøre. Imidlertid er Hans skikk (*Adat)* slik at med mindre ild ikke berører noe, skaper Han ikke at noe brenner.[56] Allahu Taala er alene Den som skaper brann. Han kan

[56] Flammer gjør ingenting annet enn å varme opp til antennelsestemperaturen. Det er ikke flammer som forener karbon og hydrogen med oksygen i organisk stoffer eller som forårsaker elektronbevegelser. De som ikke kan innse sannheten, antar at brann gjør dette. Det er verken flammer eller oksygen, heller ikke varmen eller elektronbevegelsen som skaper flammer eller lager en reaksjon av brann. Det er kun *Allahu Taala* som gjør at noe brenner. *Allahu Taala* skapte alle disse elementer som midler for å brenne. En person som mangler kunnskap, tror at ild brenner. En gutt som fullfører grunnskolen skolen avviser ordene «ild brenner» og sier i stedet at: «Luften brenner». En person som fullfører ungdomsskolen, aksepterer ikke dette og sier: «Det er oksygenet i luften som brenner.»

også la noe brenne uten ild, men det er Hans skikk å brenne med ild. Hvis han ikke vil la noe brenne, forhindrer han at noe brenner selv i flammer. Han lot ikke Ibrahim (Abraham, *alayhis salam*) brenne i flammer; Han elsket ham veldig mye, og suspenderte sin skikk.[57]

Hvis *Allahu Taala* hadde villet, kunne Han ha skapt alt uten midler, brent uten ild, næret oss uten at vi spiser og fått oss til å fly uten en flymaskin og lyttet fra lang avstand uten en radio. Allikevel gjorde Han menneskene den tjenesten å skape alt gjennom noen mellomledd. Det var Hans vilje å skape visse ting gjennom visse mellomledd. Han skjulte sitt verk under mellomleddene. *Allahu Taalas* kraft ble skjult bak mellomleddene. Den som ønsker at *Allahu Taala* skal skape noe, holder seg til dens midler og oppnår det dermed.[58]

Dersom *Allahu Taala* ikke skapte Hans Verk gjennom mellomledd, ingen skulle måtte trenge andre; alle ville spørre om alt direkte fra Ham og ville ikke trenge arbeidsfordeling; det ville ikke være sosiale relasjoner mellom mennesker som f.eks. overordnet og underordnet, arbeidsleder og arbeider, elev og lærer og så videre, og slik ville denne verden og den neste være inne uorden med ingen forskjell mellom det vakre og det avskyelige,

En person som fullfører videregående sier at brenning ikke er særegent for oksygen, men til de element som tiltrekker seg elektronforbrenninger. En universitetsstudent vil også vurdere energi så vel som materien. Det er slik at jo mer en vet, jo nærmere kommer man på innsiden av en sak og innser at det befinner seg mange årsaker bak ting som anses som årsaker. Profeter (*alayhimus-salam*) hadde den høyeste rank av kunnskap og vitenskap og kunne se virkeligheten av alt, og de islamske lærde, som følger i fotsporene til de store personligheter, oppnådde dråper fra deres hav av kunnskap, pekte på at hver av de tingene som skal være brennende eller konstruktiv i dag, er inkompetent og fattige midler av årsaks og forårsakninger, og den Virkelige Etablereren, den Virkelige Skaperen, ikke er midlene, men *Allahu Taala*.

[57] Faktisk skaper *Allahu Taala* også stoffer som forhindrer at ild brenner. Kjemikere har gjort funn av slike stoffer.

[58] En som vil tenne en lampe bruker fyrstikker; en som vil trekke ut olje fra oliven bruker knuseverktøy; en som har hodepine tar en aspirin; en som ønsker å gå til Paradis og oppnå uendelige tjenester tilpasser seg islam; en som skyter seg selv med pistol eller som drikker gift vil dø; en som begår synder eller mister sin *iman* vil gå til Helvete. Uansett hvilket mellomledd man benytter, vil man oppnå det som mellomleddet er gjort til et middel for. En som leser islamsk bøker lærer islam, liker det og blir muslim. En som lever blant de ikke-religiøse og lytter til det de sier blir uvitende om islam. De fleste av de som er uvitende om islam blir ikke-troende. Når man setter seg på et kjøretøy, drar man til stedet det er bestemt for.

det gode og onde, de lydige og de ulydige.

Dersom *Allahu Taala* hadde villet det slik, hadde Han skapt Sin Skikk på en annen måte, og skapt alt ifølge den. For eksempel, hadde Han villet det slik, ville Han satt trosfornektere, de som er avhengige av gleder i verden, de som skader andre og de svikefulle inn i Paradiset, og Han ville ha satt de troende, tilbedere og de velvillige inn i Helvete. *Ayater* og *Hadither* viser imidlertid at Han ikke ville det slik.

Allahu Taala er Den som skaper alt av valgfrihet eller frivillig og ufrivillige handlinger og bevegelser gjort av mennesker.

Han ila alternativ ***(ikhtiyar***) og vilje ***(irada***) hos mennesker i Sin opprettelse av valgfrie, frivillige handlinger, og gjorde alternativ og vilje som middel for å forme sine handlinger. Dersom man ønsker å utføre noe, skaper *Allahu Taala* denne handlingen hvis Han også vil. Dersom en ikke ønsker eller vil, og *Allahu Taala* ikke vil, vil Han heller ikke skape det. Han skaper ikke noe bare etter ens ønske; hvis Han også vil det slik, så skaper Han. Hans ileggelse av ens valgfrie handlinger ligner på at når ild berører noe, skaper *Allahu Taala* brenning av den tingen, og hvis ild ikke berører den, skaper Han ikke brenning. Når en kniv berører noe, skaper Han skjæring. Det er ikke kniven, men *Allahu Taala* som skjærer. Han har gjort kniven som et middel for kutting. Med andre ord, Han skaper valgfrie menneskelige handlinger som årsaken (*sabab)* til at personen velger, foretrekker og vil disse handlinger. Bevegelsene i naturen er imidlertid ikke avhengig av de menneskelige alternativer, men er skapt gjennom andre årsaker når *Allahu Taala* vil det slik. Det er ingen skaper utenom *Allahu Taala*, det er Han som alene skaper stoffer, egenskaper og bevegelser av alt, av soler, partikler, dråper, celler, bakterier og atomer. Det er imidlertid en forskjell mellom bevegelsene til livløse stoffer og de valgfrie, frivillige handlingene til mennesker og dyr: når et menneske eller et dyr velger, foretrekker og vil en handling og dersom Han også vil, får *Allahu Taala* dem til å handle, og Han skaper handlingen deres. Menneskers handlinger ligger ikke i menneskers makt. I bunn og grunn vet de ikke engang hvordan de skaper handling.[59] Det finnes ikke alternativer i de livløses bevegelser. *Allahu Taala* skaper brenning ved at flammer berører noe, og dette er ikke

[59] Hver handling er et resultat av veldig mange fysiske og kjemiske hendelser.

et resultat av at brannen foretrekker eller velger å brenne.[60]

Menneskers valgfrie handlinger skjer etter to faktorer. I den første er deres hjerters valg, vilje og kraft involvert. På grunn av dette kalles deres handlinger for ervervelse (***kasb***), som er en menneskelig egenskap. I den andre finner *Allahu Taalas* skapelse sted. Alt av *Allahu Taalas* ordre, forbud, belønninger og tortur er fordi *kasb* har blitt tildelt mennesker. I den 96. *ayaten* av *Surat as-Saffat,* sier *Allahu Taala*: «**Allah skapte deg og dine handlinger**.» *Ayaten* viser ikke bare eksistensen av *kasb*, eller hjertets valg og ***iradat juziyya*** (delvis fri vilje) i menneskets handlinger og et åpent bevis på at noen tvang ikke eksisterer – av denne grunn, [handlinger tilskrives mennesker og] kan det sies «menneskers handlinger» på samme måte som vi sier, «Ali slo og ødela» - men påpeker også at alt er skapt med *qada* og *qadar.*

For å skape et menneskets handling, må først hjertet velge og vil det. Mennesker ønsker handlinger som er innenfor deres makt. Denne vilje eller ønske kalles erverv (***kasb***). Al-Amidi (Shafii-lærd av *fiqh* og *kalam*; b. Amid = Diyar al-Bakr = Diyarbakır, 551; d. Damaskus, 1234/631) sa at *kasb* forårsaket og hadde virkning i opprettelse av handlinger. Det vil imidlertid ikke være feil å si at *kasb* har ingen effekt i opprettelsen av en valgfri handling, siden handlingen ønsket av et menneske og den som utøves ikke er forskjellige fra hverandre. Slik kan ikke mennesker gjøre hva de vil; ting de ikke ønsker kan også skje. Dersom mennesker gjorde alt det de ønsket, og alt de ikke ønsket aldri skjedde, ville de ikke være mennesker, men de som ville hevde guddommelighet. *Allahu Taala*, som medlidende og favoriserte mennesker, styrket dem med kraft og energi bare så mye som de trenger og krevd for overholdelse av Hans bud og forbud. For eksempel kan en som er sunn og rik nok utføre *hajj* en gang i livet; man kan faste [under dagene av] en måned i året etter at nymånen for Ramadan

[60] *Allahu Taala* ønsker også å skape de gode, nyttige ønskene til hans menneskelige tjenere som han elsker og har medlidenhet for. Han ønsker ikke eller skape realiseringen av deres onde og skadelige ønsker. De nyttige og gjerninger gjøres alltid av disse elskede menneskene. Det er mange ting noe de angrer på at de ikke klarte å gjøre, men hvis de tenkte og kjente til at disse gjerningene ble ikke skapt fordi de ellers ville ha blitt skadet, ville de ikke angret i det hele tatt. I stedet ville de vært fornøyde og takke Allah, som i den fortidige evigheten ønsket at Han ville skape menneskers valgfrie, frivillige handlinger etter deres hjerter valg og ønsker; Han ville det slik. Hvis Han ikke hadde ønsket det slik i den fortidige evigheten, ville Han alltid gjøre selv våre valgfrie handlinger ved tvang, ufrivillige, uten at vi ønsker dem. At Han skaper våre valgfrie handlinger etter våre ønsker, er fordi Han ønsket det slik i den fortidige evigheten. Den eneste dominerende faktoren er da Hans vilje.

er sett; man kan utføre den fem ganger daglige *fard* bønnen (*salat*); en som har penger eller eiendom lik eller mer enn beløpet for *nisab* kan betale en førtidel av det i gull eller sølv til muslimer som *zakat* et *Hijri* måneår etter at ens penger eller eiendom overgår *nisab*. Man gjør altså sine valgfrie handlinger hvis man vil, og man gjør de ikke hvis man vil ikke. *Allahu Taalas* storhet realiseres også her. Fordi de uvitende og dårene ikke kan forstå kunnskapen av *qada* og *qadar,* tror de ikke på uttalelsene til lærde av *Ahl as-Sunna* og de tviler på kraften og muligheten i mennesker. De tror at mennesker er ute av stand og fanget i deres valgfrie handlinger. Fordi de ser at mennesker ikke kan handle valgfritt i noen tilfeller, snakker de ondt om *Ahl as-Sunna*. Slike ukorrekte utsagn viser at de virkelig har vilje og valgmuligheter.

Evnen til å utføre eller ikke utføre en handling er et spørsmål om ***qudra*** (kraft). Å foretrekke, velge å gjøre eller ikke gjøre en handling kalles ***ikhtiyar*** (alternativ). Å ønske å gjøre det som er valgt kalles ***irada*** (vilje). Å akseptere en handling eller ikke avvise den kalles ***rida*** (samtykke). Når makt og vilje faller sammen under betingelse av at de er effektive i at en handling utspiller seg, tar ***Khalq*** (Creation) plass. Dersom de sammenfaller uten å være effektive, kalles det anskaffelse (***kasb***). Alle som fortar et valg, er ikke nødvendigvis en skaper. Tilsvarende vil ikke alt som er ønsket nødvendigvis fortjene samtykke. *Allahu Taala* kalles *Khaliq* (Skaper) og *Mukhtar* (Den med Opsjon), og mennesket kalles *kasib (*besittende av *kasb*) og *mukhtar* (en med opsjoner, alternativer).

Allahu Taala vil og skaper det som er ***taat*** (ting og handlinger som *Allahu Taala* liker) og menneskers synder, men Han gir samtykke til *taat* og misliker synder. Alt blir til ved Hans vilje og Opprettelse. I den 102. *ayaten* til *Surat al-Anam*, erklærer Han: «**Det finnes ingen gud utenom Ham (Allah), den eneste Skaper av alt.»**

Medlemmer av den [kjetterske] ***Mutazila***-gruppen, som er ute av stand til å se forskjellen mellom vilje og samtykke, ble forvirret og sa: «Mennesket selv skaper handlingene de ønsker.» De fornektet *qada* og *qadar.* Den [kjetterske] ***Jabriyya-***gruppen var fullstendig forvirret; de kunne ikke forstå at det kunne være alternativer uten opprettelse. Tanken om at det ikke fantes alternativer for mennesket, trakk likheter med det som er av stein og tre. De sa, må *Allahu Taala* beskytte oss! –: «Mennesker er ikke syndere. Allah er Den som forårsaker at alt ondt begås.» Dersom det

ikke var vilje og alternativer lagt hos mennesker og *Allahu Taala* forårsaket med makt ondskap og synder begått, slik som medlemmene av *Jabriyya* hevdet, ville det ikke være forskjell mellom bevegelsene til et menneske som blir kastet ned fra fjellet med festede hender og føtter og de til et annet menneske som går veien ned og ser seg rundt. Faktisk blir de førstnevnte tvunget til å rulle ned med makt og sistnevnte går selv ned med ut ifra egen vilje og valg. De som kan ikke se forskjell på dem er de kortsynte som heller ikke tror på *ayatene.* De anser *Allahu Taalas* påbud og forbud unødvendige og malplasserte. Antagelsen om at mennesker selv skaper det de ønsker, som gruppen kalt *Mutazila* eller *Qadariyya* (fatalisme) trodde, er en fornektelse av *ayat al-karima*, «**Allah er skaperen av alt**,» så vel som en tilskrivelse av en partner, i det å skape, til *Allahu Taala*.

Sjiaene, i likhet med *Mutazila*, sier at mennesker skaper selv det de vil. For å underbygge dette sier de at eselet krysser ikke rillen selv om den skulle bli overtråkket. De vil aldri tro at dersom et menneske vil gjøre noe og *Allahu Taala* ikke vil dette, kan disse to viljene ikke skje samtidig: dersom *Allahu Taala* vilje skjer, er *Mutazilas* argument feil; det vil si at mennesker verken kan skape eller gjøre alt de vil; dersom det var slik at hva enn et menneske ønsket skjedde, som de påstår, ville *Allahu Taala* vært inkompetent og mislykket. *Allahu Taala* er langt fra å være ute av stand. Bare det Han vil, vil skje. Han er den eneste Ene som skaper alt. Og slik er *Allahu Taala*. Det er svært avskyelig å hevde og skrive ting som: «Den personen skapte dette,» «Vi skapte det,» eller «De skapte det.»[61] Det er manglende respekt mot *Allahu Taala*. Det forårsaker trosfornektelse.

[61] Som forklart ovenfor, inntreffer menneskers valgfrie handlinger gjennom mange fysiske, kjemiske og fysiologiske hendelser, som ikke er avhengige av deres vilje og som de ikke engang er bevisste på. Fornuftige forskere som har innsett denne subtiliteten, ville skamme seg over å si, «Vi har gjort,» enn å si, «vi har skapt,» om deres valgfrie handlinger. De ville føle seg sjenerte overfor *Allahu Taala*. På den andre siden, vil en person med lite kunnskap, forståelse og beskjedenhet, ikke skammes for å ytre noe sted, uansett hvor. *Allahu Taala* har barmhjertighet over alle mennesker på jorden. *Allahu Taala* skaper alt av hva de trenger og sender dette til hver og en. Han varsler dem tydelig om hva de bør gjøre, slik at de kan leve i denne verden i fred og lykke og oppnå den endeløse lykke i den neste verden. Han veileder til den rette vei den Han vil blant dem som forlot den sanne veien og fulgte veien av *kufr* (trosfornektelse) og kjetteri som et resultat av å bli lurt av sitt *nafs* (menneskelige lyster), dårlige venner, skadelige bøker og media. Han trekker dem mot den rette vei. Hanskjenker ikke denne velsignelsen til de som er ondskapsfulle og overskrider grensene. Han lar dem forbli i trosfornektelsens sump, der de falt inni, likte og ønsket seg.

TO BREV AV SHARAF AD-DIN MUNIRI (*rahimah-Allahu Taala*) (NØDVENDIGHETEN AV Å OVERHOLDE MIDLER)

Sharaf ad-Din Ahmad ibn Yahya Muniri (d. 1380/782), en av de store islamske lærde utdannet i India, skrev i det 18. brevet av hans persiske ***Maktubat***[62]:

«De fleste tar feil ved at de handler under tvil og illusjoner. Noen av slike ille-tenkende mennesker sier: *'Allahu Taala* trenger ikke vår *ibada* (tilbedelse), det gjør Ham ikke noe godt. Det er likegyldig til Hans Storhet om folk tilber Ham eller er ulydige mot ham. Mennesker som tilber, gir seg selv problemer og bryr seg forgjeves.' Dette er et uriktig resonnementet; mennesker som ikke kjenner islam ytrer slikt fordi de tror tilbedelse ble beordret fordi det var av nytte for *Allahu Taala*. Dette er en veldig feil antagelse, og gjør at man forveksler det umulige med det mulige. Enhver *ibada* utført er kun nyttig for personen selv. Dette er deklarert tydelig i den 18. *ayaten* av *Surat Fatir* av *Allahu Taala*. En bærer av denne uriktige tanken er som en syk person som legen anbefaler en diett, men som ikke følger dietter og sier: 'Det skader ikke legen dersom jeg ikke dietter.' Man har rett i å si at det vil ikke skade legen, men det vil skade en selv Legen anbefaler pasienten en diett ikke fordi det er nyttig for legen, men for å kurere pasientens sykdom. Dersom man følger legens råd man blir frisk. Hvis man ikke gjør det, vil man dø og dette vil ikke skade legen i det minste.

«Andre feiltenkende mennesker utfører ikke tilbedelse i det hele tatt eller de slutte ikke å gjøre forbud (*haram),* det vil si at de ikke praktiserer islam. De sier: 'Allah er Nådig (*Karim*) og Barmhjertig (*Rahim*): viser

[62] Det er 100 brev i denne samlingen av ***Maktubat*** (Brev). Det ble kompilert i 1339/741 og trykt i India i 1911/1329. Det finnes et manuskript kopi i Süleymaniyye-biblioteket i Istanbul. ***Irshad assalikin*** og ***Madin al-maani*** er to andre verdifulle bøker av Sharaf ad-Din Ahmad ibn Yahya Muniri (*rahimah-Allahu Taala*). Yahya Muniri bodde i Bihar, India, der hans grav er. Munir er en landsby i Bihar. Hans detaljerte biografi er skrevet i Shah Abd al-Haqq ad Dahlawis (*rahimah-Allahu Taala*) persiske verk ***Akhbar al-akhyar,*** som ble utgitt i Deoband, India, i 1914/1332 og ble senere gjengitt i Lahore, Pakistan.

svært mye medlidenhet med mennesker og gir endeløs tilgivelse, Allah vil ikke torturere noen.' Ja, de har rett i sin første uttalelse, men feil i den siste. I denne sammenhengen så bedrar og forleder Djevelen dem til ulydighet. En fornuftig person vil ikke la seg lure av djevelen. *Allahu Taala* er ikke bare nådig og barmhjertig, men straffer også veldig hardt og bittert. Vi er vitne til at *Allahu Taala* lar mange mennesker leve i fattigdom og nød i denne verden. Han lar, uten å nøle, mange mennesker leve i pine. Selv om Han er veldig Barmhjertig og *Razzaq* (den kontinuerlige Forsørger), Han vil ikke gi en eneste brødbit med mindre innsats med landbruk og oppdrett er utført. På tross av å være Den som holder alle i live, vil Han ikke la en person overleve uten å spise og drikke, og heller ikke helbrede en syk person som ikke tar medisin. Han skapte midler for alle de verdslige velsignelsene, som å leve, nyte god helse og å eie eiendom, og utviste ingen nåde ved å frata dem som ikke ville holde faste med å følge midlene til de verdslige velsignelsene. Det finnes to typer medisiner: materielle og åndelige. For å kurere alle slags sykdommer, så vil det å gi almisser og si bønner være åndelige medisiner. *Hadithene,* «**Behandle de syke blant dere ved å gi almisser**!» og «**Jevnlig utført *istighfar* er medisinen for alle sykdommer**», er viden kjent. Det er ganske mange materielle medisiner. De tillæres gjennom eksperimenter. Bruk av åndelig medisin er også nyttig for å finne de materielle medisiner. Slik er det også med å oppnå velsignelsene av den neste verden. *Allahu Taala* skapte vantro og uvitenhet som dødelige giftstoffer for hjerte og sjel, og latskap gjør sjelen syk; dersom medisin ikke brukes, blir sjelen syk og dør. Eneste medisin for vantro og uvitenhet er kunnskap (*marifa*). Medisinen mot latskap er utførelse av salat og hver en *ibada*. I denne verden vil en person som tar gift og sier: 'Allah er barmhjertig og beskytter meg mot skaden av gift,' bli syk og dø. Dersom en person med diaré drikker lakserolje [eller hvis en diabetiker spiser sukker eller stivelsesholdig mat], blir personen verre. Fordi menneskekroppen er sart, trenger den et bredt utvalg av grunnleggende nødvendigheter [mat, klær og bolig.] Det er ganske vanskelig å finne disse, forberede og utnytte dem i samsvar med islam. For å administrere at dette arbeidet fungerer med letthet og komfort, ble en egen kraft kalt ***nafs*** opprettet i mennesker. Det var ingen grunn for å opprette denne styrken hos dyr. Ting som er nødvendig å gjøre for kroppen, er det *nafs* ønsker å få gjort. Den nyter å

gjøre slike ting i overflod. Ønsker fra *nafs* kalles *shahwa* (lyst). Dens bruk av *shahwa* mer enn det som er nødvendig og uten intellektets tilsyn, skader ens hjerte og kropp og andre og er en synd.[63]

«En annen gruppe feiltenkende mennesker foretar *riyada* (selvfornektelse) ved å sulte seg selv, slik ønsker de å kvitte seg av med sine svakheter for underholdning og følelser av begjær (*shahwa*) og sinne *(ghadab*), som er mislikt i islam. De tror at islam befaler å fjerne dette. Etter å ha lidd av sult i lang tid, ser de at disse onde begjærene ikke forsvinner og konkluderer med at islam befaler noe umulig. De sier: 'Denne befalingen som islam krever kan ikke gjøres. Man kan ikke bli kvitt vaner som eksisterer i ens natur. Forsøk på å bli kvitt dem er som å prøve å få folk til å endre hudfarge. Forsøk på å gjøre det umulige er å kaste bort livet sitt.' De tenker og handler feil. Faktisk er deres påstand om at islam befaler dette en ren uvitenhet og idioti, for islam befaler ikke fjerning av menneskelige trekk som vrede og begjær. En slik påstand er en bakvaskelse mot islam. Hadde islam befalt dette, ville ikke Muhammad (*alayhis-salam*), islams mester, ha hatt disse egenskapene. Faktisk sa han: **'Jeg er et menneske. Som alle andre blir jeg også sint**.' Fra tid til annen, kunne han bli sett sint. Hans sinne var alltid for *Allahu Taalas* skyld. Allah priser de '**som kan overvinne'** deres vrede' i den 134. *ayaten* av *Surat Al Imran* i *Quran al-Karim,* priser. Han priser ikke de som ikke blir sinte. Påstanden av den som feilaktig støtter fjerning av begjær, er ganske så grunnløs. Det faktum at *Rasululla (sall-Allahu alayhi wa sallam*) giftet seg med ni kvinner (*radiyAllahu Taala anhunna*, viser tydelig at denne personens uttalelse er feil. Dersom man mister lysten, må de få den tilbake ved å ta medisin. Slik er det også med vrede; en mann kan beskytte sin kone og barn med sin vrede, og han fører kamp (*jihad*) mot islams fiender ved hjelp av denne egenskapen. Det er på grunn av lysten at man får barn, og omtales med ære og berømmelse etter døden. Dette er elementer som er likt og hyllet av islam.

«Islam beordrer ikke en ødeleggelse av lyst og vrede, men til å kontrollere begge og å bruke dem i samsvar med islam. Det kan sammenlignes med nødvendigheten for en rytter eller en jeger til å ikke kvitte seg med hesten eller hunden, men til å temme dem slik at de kan komme til nytte. Sagt med

[63] Se s. 53, ***Endless Bliss,*** Første volum

andre ord, lyst og vrede er som hunden til en jeger og hesten til en rytter. Uten disse to kan ikke velsignelsene fra den neste verden jaktes. Men å bruke dem krever opplæring og til å bruke dem i tråd med islam. Dersom de i stedet for å bli trent og formet, blir overdrevne og overskrider islams grenser, leder de en til ødeleggelse. Selvfornektelse er ikke ment for å kvitte seg med disse to funksjonene, men for å temme dem og styre dem til å adlyde islam. Dette er mulig for alle. En ikke-bruk av atomkraft eller oppdagelsen av ting som jetfly, indikerer sivilisasjon; å bruke dem til å tjene menneskeheten er sivilisasjon. Og det på sin side er oppnåelig ved å følge islam.

«Den fjerde gruppen av de som tenker feil, lurer seg selv ved å si: 'Alt var forutbestemt i den fortidige evigheten. Før et barn blir født, avgjøres det om det skal være ***sa'id*** (from, fortjene Paradis) eller ***shaqi*** (syndig, ond, fortjene Helvete). Dette vil ikke endre seg i etterkant. Derfor er det nytteløst å tilbe.' *Sahabat al-Kiram* sa det samme da *Rasulullah (sall-Allahu alayhi wa sallam*) hadde uttalt at *qada* og *qadar* ikke ville endre seg og at alt hadde blitt forutbestemt i den forgangne evigheten: 'La oss stole på den evige forutbestemmelsen og ikke utføre ritualer *(ibadat*).' Imidlertid svarte *Rasulullah*: '**Utfør ritualer! Det er lett for alle å gjøre det som var forutbestemt for dem i den fortidige evigheten**!' Med andre ord, den som var forutbestemt til å være from i den fortidige evighet, gjør det som de fromme gjør i verden. Dette betyr at utførelsen av ritualer av menneskene som ble forutbestemt til å være fromme, og ulydighet mot *Allahu Taala* av de som var forutbestemt til å være onde, er [henholdsvis] lik opptredenen til mennesker forutbestemt til å leve sunt, til å ta mat og medisiner og opptredenen til de som var forutbestemt til å bli syk og dø, til å ikke ta mat eller medisiner. Mennesker som ble foreskrevet skjebnen av å dø av sult eller sykdom, vil ikke være i stand til å dra nytte av mat eller medisin. Det åpnes for måter å gjøre inntjening på for en person som er predestinert til å bli rik. Veiene som fører til vest, er stengt for en person hvis skjebne er å dø i øst. Slik rapportert, stirret [Erkeengel] Azrail *(alayhis-salam*) intenst på en av personene som satt der mens han besøkte [profeten] Sulaiman (*Salomon, alayhis-salam).* Mannen ble skremt av engelens strenge blikk. Når Azrail (*alayhis-salam*) ikke var der, ba han Sulaiman (*alayhis-salam*) å befale

vinden til å ta ham til et vestlig land slik at han kunne rømme fra Azrail (*alayhis-salam*). Da Azrail (*alayhis-salam*) kom tilbake, spurte Sulaiman (*alayhis-salam*) hvorfor han hadde sett så intenst på mannens ansikt. Azrail (*alayhis-salam*) sa: 'Jeg hadde blitt befalt å ta hans sjel bort om en times tid i en vestlig by. Men da jeg så ham i ditt selskap, kunne jeg ikke hjelpe å se på ham med forbauselse. Da jeg dro vestover til utføre kommandoen, så jeg ham der og tok livet av ham.'[64] Slik det ble forstått, var ikke den evige forutbestemmelsen en befaling, men en viten [se s 78]. For at den evige forutbestemmelsen skulle finne sted, hadde mannen fryktet Azrail (*alayhis-salam),* og Sulaiman (*alayhis-salam*) etterfølgte mannens ønske; predestinasjonen i den fortidige evighet ble utført gjennom en rekke av midler. Tilsvarende vil en som ble forutbestemt i den fortidige evigheten til å være from, inneha loddet av å ha *iman* og korrigere sine dårlige vaner ved å gjennomgå *riyada*. I den 125 *ayat* fra *Surat al-Anam*, så sies det ***'Allahu Taala* plasserer islam i hjertet til de av Sine menneske skapninger Han ønsker å veilede til den rette vei.**' De som ble tilkjennegitt i den fortidige evighet at de ville bli onde, forutbestemt til å gå til Helvete, blir tildelt tanken: 'Det er ingen grunn til å utføre ritualene. Det har blitt forutbestemt i den evige fortid om en skulle bli from eller ond'. De utfører ikke ritualene på bakgrunn av denne tankene. At de ikke utfører ritualene på grunn av denne tankene, viser at de ble predestinert i den fortidige evigheten til å bli onde. Tilsvarende ble de som ble predestinert som ignorante i den evige fortid gitt tanken,' Alt ble predestinert i den evige fortid. Studere og lære vil gi ingen fordeler dersom en ble predestinert til å bli ignorant,' og slik vedvarer de til å ikke studere eller lære noe, og forblir ignorante. Dersom det ble predestinert for en person å rikelig dyrke og høste avlinger, blir han gitt loddet av å pløye hans åker og så frø. Dette er også tilfellet med de som var forhåndsbestemt som fromme i den fortidige evigheten, til å tro og utføre ritualer, og de som var forhåndsbestemt som onde til å vantro og slutte med ritualer. Noen ignorante som ikke kan forstå dette, sier: «Hva har tro og ritualer å gjøre med å være from fra den fortidige evighet, eller vantro og brudd med ritualer med å være ond?' Med sin begrensende begrunnelse prøver de å forstå dette forholdet og å løse alt med sitt eget

[64] Denne hendelsen er beskrevet i detalj i ***Mathnaw***i av Jalal ad-Din Rumi, som døde i Konya i 1273/672.

intellekt. Men menneskelig fornuft er begrenset, og det er dumhet eller idioti å forsøke å forstå ting hinsides fornuftens forståelse med fornuft. De som mener dette, burde dømmes for å være idioter. Isa (*alayhis-salam,* Jesus) sa: 'Det var det ikke vanskelig for meg å få medfødte blinde til å se, selv ikke til å gjenopplive de døde. Men jeg klarte ikke å forklare sannheten til selv kun en dåre.' *Allahu Taala,* med sin Uendelige Kunnskap og Skjulte visdom (Hikma), fremmer enkelte mennesker til rang av engler og til og med til en høyere rang. Andre senkes til rangen av hund- eller griser.»

Hadrat Sharaf ad-Din Ahmad ibn Yahya Muniri uttaler i hans 76. brev:

"Saada" betyr "fromhet som forårsaker den evig lykke, en kvalitet av å fortjene Paradis,» og «*shaqawa»* betyr 'syndighet, en tilstand av fortjent helvete.' *Saada* og *shaqawa* er som to skattkammer til *Allahu Taala*. Nøkkelen til det første skattkammeret er den fromme gjerningen (*taat, ibada*). Nøkkelen til det andre skattkammeret er synder. *Allahu Taala* var kjent med i den fortidige evighet om en person ville være *sa'id* (av *saada,* from) eller *shaqi* (av *shaqawa,* ond). Denne kunnskapen tilhørende *Allahu Taala* kalles '***qadar***' (forutbestemmelse, skjebne). En person som i den tidligere evigheten var kjent til å bli from, adlyder *Allahu Taala.* En person som var kjent i fortidens evighet for å bli ond, begår alltid synder. I denne verden kan alle vite om de er fromme eller onde ved å se på sine egne gjerninger. Slik kan de religiøse lærde med konstant oppmerksomhet på den neste verden, forstå om en person er from eller ond, mens de med religiøse posisjoner som har mistet seg selv i dette verden, vet det ikke. Hver ære eller velsignelse oppstår fra å adlyde og tilbe *Allahu Taala* med ***ikhlas*** (oppriktig fromhet; en kvalitet, intensjon eller tilstand av å gjøre alt kun for *Allahu Taalas* skyld). Hver en ondskap eller et problem stammer fra synd. Trøbbel og ulykke komme til alle ved å synde. Komfort og letthet kommer gjennom lydighet.[65] Det var en mann som hadde brukt livet sitt til bønn og utførelse av *ibada* i *Aqsa*-moskeen i Jerusalem; fordi han ikke hadde lært reglene rundt tilbedelse og *ikhlas*, forsømte han en *sajda* (prostrering), og mistet så mye at han ble fullstendig ødelagt. Derimot, fordi hunden til *As'hab al-kahfs* (Mennene i grotten) gikk noen skritt bak *siddiqene* (de

[65] Dette er *Allahu Taalas* guddommelige skikk. Ingen kan endre dette. Vi bør ikke vurdere noe som ser enkelt og delikat ut overfor våre *nafs* som *saada.* Vi bør heller ikke anse ting som ser vanskelige og bitre ut overfor våre *nafs* som *shaqawa* eller fortapelse

trofaste, ærlige) ble den, selv om den var skitten, forfremmet så høyt at den aldri ble nedgradert. Dette er svært forbløffende eksempler for mennesker; lærde har ikke vært i stand til å løse dette problemet gjennom århundrer. Menneskelig fornuft kan ikke forstå den guddommelige Visdom som ligger skjult i dette. *Allahu Taala* ba Adam (*alayhissalam*) om å ikke spise av frukten, men lot ham spise den fordi Han visste i den fortidige evigheten at han ville spise det; *Allahu Taala* befalte Satan å bøye seg foran Adam (*alayhis-salam*), men han ville ikke bøye seg; *Allahu Taala* sa vi skulle søke Ham, men Han ville ikke at de uten *ikhlas* skulle oppnå det. [Rundt disse eksemplene] kan ikke de reisende på Den guddommelige vei si noe annet enn at de ikke kunne forstå noe. Så, hvordan kan vi si noe som helst? *Allahu Taala* trenger ikke troen eller tilbedelsen av mennesker, heller ikke vil deres vantro eller synd skade Ham. *Allahu Taal*a trenger aldri skapninger. Han har gjort kunnskap til et middel for å rydde vekk vantro og skapte uvitenhet som et middel for å synde. Tro og tilbedelse stammer fra kunnskap, mens vantro og synd stammer fra uvitenhet. En god gjerning (*taat*) bør ikke neglisjeres selv om den er ganske liten! Synd bør unngås selv om den kan synes som ubetydelig! Lærde av islam har uttalt at tre ting vil forårsake tre andre ting: en god gjerning forårsaker *Allahu Taalas Rida* (samtykke); synd forårsaker Hans Vrede (*Ghadab*); *iman* får en til å tjene ære og verdighet. Av denne grunn bør vi strengt tatt unngå å begå selv den minste synd; *Allahu Taalas* vrede kan ligge i den synden. Vi bør betrakte enhver [sunni]troende som overlegen oss selv; de kan være et menneske som *Allahu Taala* elsker veldig mye. Alles skjebne, som ble bestemt i den fortidige evigheten, kan aldri endres. *Allahu Taala* kan, hvis Han ønsker det, tilgi en muslim som alltid har syndet og som aldri har gjort en god gjerning. Slik sitert i den 30. ayaten av *Surat al Bakara,* da engler spurte: **'Å [Allahu Taala]! Vil Du skape de skapninger som vil spre uro og utgyte blod over verden?**' *Allahu Taala* sa ikke at de ville ikke forårsake uro, men sa: **'Jeg vet det dere ikke vet**.' Han mente her: 'Jeg gjør verdig det som er uverdig. Jeg gjør at de som er langt vekk kommer nær Meg. Jeg gjør at dem som blir ansett som lite, blir hederlig. Dere dømmer dem etter deres oppførsel, mens Jeg ser på troen i deres hjerter. Dere tar deres syndefrie vesen i betraktning; de legger sin tillit til Min nåde. Slik som Jeg liker deres uskyld, liker Jeg å tilgi muslimers synder. Dere kan ikke vite det

som Jeg vet. Jeg lar de troende oppnå Mine forevige velsignelser, og sørger for dem alle med Min evige tjenester.' "

[*Al-Imam ar-Rabbani (rahmatullahi alayh*) skrev i forskjellige brev:

"Gjerninger befalt av Allahu Taala kalles ***fard*** og de som er forbudt kalles ***haram.*** De [handlingene, ytringer, atferd] som verken er *fard* eller *haram* og som er erklært tillatt, betegnes som ***mubah***. Det kalles ***ibada*** (tilbedelse, rituale) å utføre *fard* for å unngå *haram,* og å gjøre *mubah* for å vinne *Allahu Taalas* samtykke. For at en *ibada* skal være *sahih* (riktig utført, så gyldig; utført med de vesentlige elementer av plikt) og *maqbul* (akseptert, så likt og belønnet av *Allahu Taala* med *thawab*), er det nødvendig (a) å lære ***ilm*** (kunnskap, essensen ved å utføre den), (b) å praktisere (***amal)*** forenlig med det essensielle, og (c) til å gjøre det med ***ikhlas***, som betyr å gjøre det kun for å oppnå *Allah Taalas* aksept og kjærlighet, og kun fordi *Allah Taala* har befalt det, uten tanke på de verdslige fordelene som penger, posisjon eller berømmelse. Kunnskap innhentes ved lese *fiqh*-bøker under tilsyn av en kompetent religiøs lærer, og *ikhlas* oppnås ved å observere ord, oppførsel og oppførsel av en *wali* og lese bøker av *tasawwuf*. Islamsk kunnskap består av to komponenter: religiøs kunnskap og vitenskapelig kunnskap. Det er *fard* å lære så mye som er nødvendig om dem. Det er for eksempel *fard* å lære bruksformen og doseringen av en medisin man skal ta, og for en person som bruker et elektrisk redskap, til å innhente nødvendig informasjon om elektrisitet. Om de ikke gjør det, kan de forårsake død.

«Dersom muslimer, til tross for at de tror på det som er *fard* og *haram,* ikke utfører *ibada* på grunn av latskap eller påvirkes av dårlig venner og dør uten å ha omvendt seg, vil de bli straffet i Helvetes ild inntil boten for deres synder er fullført. De som ikke lærer hva det som er *fard* er, eller som selv om de kjenner til dem, ikke legger noe vekt på dem og ikke utfører dem uten å frykte *Allahu Taala* og føle anger, vil gå ut av islam og bli vantro. De vil bli sendt til Helvetes ild for evig. Dette gjelder også dersom *haram* begås på tilsvarende måte.

«Dersom man ikke lærer noe om eller ikke kjenner til det essensielle av et ritual, vil ikke ens utførelse av det ritualet være *sahih* selv om man har utført det med *ikhlas*. En vil bli utsatt for Helvetes ild som om man ikke hadde utført det i det hele tatt. Et ritual utført av en som kjenner og anvender

dets essens, er gyldig og vil ikke forårsake tortur fra Helvete. Men dersom man ikke har utført det med *ikhlas*, vil ikke dette ritualet og ingen av ens tjenester være *maqbul*. Man vil ikke inntjene belønning for dem. *Allahu Taala* uttrykker motvilje for et slikt ritual eller for tilsvarende veldedigheter eller gode gjerninger. *Ibada* utført uten *ilm* og *ikhlas* er verdiløs. Det vil ikke beskytte en mot vantro, synd og straff. Ganske mange hyklere som utførte *ibada* på samme måte gjennom hele livet har vært bevitnet til å dø som vantro. *İbada* utført med *ilm* og *ikhlas* beskytter en mot vantro og synd, og gjør en til *aziz* (høyt aktet) i denne verden. Når det gjelder livet i det hinsidige, lover *Allahu Taala* i den niende *ayat karima* av *Surat al-Maida* og også i *Surat a Asr*, at man vil bli reddet fra tortur i Helvete. *Allahu Taala* er tro mot Sine løfter. Han holder absolutt fast ved Sine løfter.»]

ALLAH EKSISTERER OG ER ÉN; ALLE SKAPNINGER VAR IKKE-EKSISTERENDE OG DE VIL BLI IKKE-EKSISTERENDE

Vi gjenkjenner tingene rundt oss gjennom våre sanseorganer. Ting som påvirker våre sanseorganer kalles **vesener** (skapninger, eksistens). Veseners effekt på våre fem sanser kalles **egenskaper** eller **attributter**, som adskiller dem fra hverandre. Lys, lyd, vann, luft og glass er alle vesener; alle disse eksisterer. Vesener som har størrelse, vekt og volum, med andre ord de som opptar en plass i rommet, kalles **stoffer** eller **materie.** Stoffer skiller seg fra hverandre i form av deres egenskaper eller kvaliteter. Luft, vann, stein og glass er alle stoffer. Lys og lyd er ikke stoffer fordi de verken opptar plass eller har vekt. Hvert vesen er bærere av **energi** eller **kraft;** det vil si at det kan utføre et arbeid. Hvert stoff kan være i tre tilstander: fast, flytende og gass. Faste stoffer har former. Flytende og gassformige stoffer tar form etter den beholder de er i, og har ingen spesifikke former. Et stoff som har en form kalles en **gjenstand.** Stoffer er for det meste gjenstander. For eksempel er nøkkel, pinne, tang, spade og spiker forskjellige gjenstander som har forskjellige former. Men de kan alle være laget fra det samme stoffet, som er jern. Det er to typer stoffer: grunnstoffer og forbindelser.

Det skjer alltid endringer i hver en gjenstand. Den kan for eksempel flytte og endre sin plass eller bli større eller mindre. Dens farge kan endre

seg. Den kan bli syk eller dø hvis den er et levende vesen. Disse endringer kalles **hendelser.** Ingen endring skjer i materien med mindre det foreligger en ytre effekt. En hendelse som ikke forårsaker endring i materiens essens, kalles en **fysisk hendelse**. Å rive i stykker et papir er en fysisk hendelse. En kraft må virke på et stoff for at en fysisk hendelse kan inntreffe med dette stoffet. Hendelser som endrer sammensetningen eller essensen av stoffer, kalles for **kjemisk hendelser.** Når et stykke papir brenner og blir til aske, finner en kjemisk hendelse sted. Et stoff må påvirkes av et annet stoff for at en kjemisk hendelse kan skje. Når to eller flere stoffer reagerer og en kjemisk hendelse finner sted i hver av dem, kalles det en **kjemisk reaksjon**.

En kjemisk reaksjon mellom stoffer, som vil si de påvirkes av hverandre, oppstår mellom deres minste enheter kalt **atomer.** Enhver gjenstand er laget av en gruppe atomer. Selv om strukturene til atomer er like, så er deres størrelser og vekt forskjellige. På grunn av dette kjenner vi til 118 typer atomer i dag. Selv det største atomet er så lite at den ikke kan sees gjennom det kraftigste mikroskopet. Når lignende atomer kommer sammen danner de et **grunnstoff.** Siden det er 118 typer atomer, vil det være 118 grunnstoffer. Jern, svovel, kvikksølv, oksygen og karbon er alle et grunnstoff. Når forskjellige atomer kommer sammen danner de en **forbindelse.** Det er hundre-tusenvis av forbindelser. Vann, alkohol, salt og lime er forbindelser. Forbindelser dannes ved kombinasjonen av to eller flere grunnstoffer eller atomer.

Alle gjenstander, f.eks. fjell, hav, alle slags planter og dyr er komponert av 118 grunnstoffer. Byggesteinene til alle levende og livløse stoffer er 118 grunnstoffer. Alle stoffer er dannet av en kombinasjon av atomene til ett eller flere av disse 118 grunnstoffene. Luft, jord, vann, varme, lys, elektrisitet og bakterier kan få forbindelsene til å skilles fra hverandre eller få stoffer til å reagere med hverandre. **Ingen endring skjer uten en årsak**. I disse endringene beveger atomer, enhetene til grunnstoffer, seg fra ett stoff til et annet eller forlater stoffet og bli fri. Vi ser gjenstander forsvinne, men fordi vi dømmer på bakgrunn av det synlige, tar vi feil da hendelsen som opptrer som «å forsvinne» eller «å oppstå», ikke er annet enn en transformasjon til andre stoffer; forsvinningen av en gjenstand, f.eks. av et lik i graven, er en endring til nye stoffer som vann, gasser og jordmaterialer.

Hvis de nye stoffene som kommer til gjennom en endring ikke påvirker våre sanseorganer, innser vi ikke at de blir til. Av denne grunn sier vi at førstnevnte objektet forsvant, mens det bare gjennomgikk en forandring.

Vi ser også at hver og en av de 118 elementers natur endres, og at fysiske og kjemiske hendelser finner sted i hvert grunnstoff. Når et grunnstoff slår seg sammen med et annet (eller flere) i en forbindelse, vil det ionisere, det vil si at atomene mister eller tar opp elektron(er), og dermed endres elementets ulike fysiske og kjemiske egenskaper. Atomet til hvert et grunnstoff består av en kjerne og et varierende antall av små partikler kalt elektroner. Kjernen er i sentrum av atomet. Atomkjernene til alle grunnstoffene foruten hydrogen, består av partikler kalt protoner og er ladet med positiv elektrisitet og nøytroner, som ikke har elektrisk ladning. Elektronet er en liten partikkel som bærer negativ elektrisitet og beveger seg rundt kjernen. Elektronene kretser alltid rundt sine baner og endrer banene.

Det er bevist i **radioaktive** elementer at det finnes endringer kalt fisjon, som også finner sted i atomkjernene. Videre blir i disse kjernefysiske spaltningene et element til et annet; og deler av en materies masse slutter å eksistere og blir til energi, en endring som ble til og med formulert av den jødiske fysikeren Einstein (d. 1955/1375). Så, på samme måte som forbindelser, endres grunnstoffer og kan skifte fra et over til et annen. Hver substans, levende eller livløst, endres, det vil si at det gamle forsvinner og blir til en ny. Alle levende vesener, planter eller dyr som eksisterer i dag, pleide å være ikke-eksisterende, og det fantes andre levende vesener. Og i fremtiden vil ingen av de nåværende levende vesener forbli, mens andre levende vesener vil bli til. Slik er det også med alle livløse vesener. Alle levende og livløse vesener, for eksempel grunnstoffet jern og forbindelsene stein og bein og alle partikler, forandrer seg konstant, altså de gamle forsvinner og nye blir til. Når egenskapene til et stoff som blir til og egenskapene til stoffet som forsvinner er like, merker man ikke endringen, og antar at substansen alltid har eksistert. Dette ligner på en film der et annet bilde synliggjøres i visse korte intervaller; og allikevel er man ute av stand til å legge merke til dette, og seerne antar det er det samme bildet som beveger seg på skjermen. Når et stykke papir brenner og blir til aske, sier vi at papiret forsvant og asken ble til, fordi vi har merket oss denne

forandringen. Når is smelter, sier vi at isen forsvant og vann ble til.

Det er skrevet i begynnelsen av boken ***Sharh al-Aqaid*:**

«Fordi alle vesener signaliserer (*alamat) Allahu Taalas* eksistens, kalles alle skapninger ***'alam'*** (universet; alt annet enn *Allahu Taala*). Også hver en gruppe av vesener av samme type kalles en *alam*, for eksempel *alam* (verdenen) av mennesker, *alam* av englene, *alam* av dyr, de livløses *alam*. Eller hvert et objekt kalles en *alam.»*

Det er skrevet på den 441. siden av boken ***Sharh al-Mawaqif*** av *Sayyid* Sharif Ali Jurjani (d. Shiraz, 1413/816):

«*Alam*, det vil si alle vesener, er skapninger (***hâdith*).** Med andre ord, de hadde vært ikke-eksisterende og de kom senere til væren. [Vi forklarte også ovenfor at skapninger alltid ble til fra hverandre.] Både materie og objekters attributter har blitt skapt senere. Om dette emnet har det vært fire forskjellige oppfatninger:

"1) Ifølge muslimer, jøder, kristne og ildtilbedere (*Majusis),* har både materie og egenskaper ved stoffer blitt til senere.

"2) Ifølge Aristoteles og filosofene som etterfølgte ham, var både materie og stoffers attributter pre-evig (*qadim*). De sa at de ikke hadde kommet til eksistens fra ingenting og at de alltid har eksistert. Moderne kjemi gir positive bevis på at dette argumentet er feil. En person som tror på dette eller påstår det, går ut av islam og blir en vantro. Også Avicenna (Ibn Sina Husain, d. 1037/428) og Muhammad Farabi (d. Damaskus, 950/339) sa at stoffer var pre-evige.

"3) Ifølge filosofene før Aristoteles, var materien pre-evig, men attributtene skapt seinere. I dag har de fleste forskere denne oppfatningen som er feil.

"4) Ingen har sagt at materie var blitt til senere og at egenskapene er pre-evige. Den greske legen og filosofen Galen (Galenus) var ikke i stand til å bestemme seg for noen av disse fire typene."

Muslimer beviser på flere måter at materie og dens egenskaper har blitt skapt senere. Den første oppfatninger baseres på det faktum at materie og alle dens partikler er alltid i endring. Noe som endres kan ikke være evig; det må ha blitt opprettet senere fordi prosessen med ethvert stoffs tilblivelse

fra den foregående gjør at det ikke kan så langt tilbake som til den fortidige evigheten. Disse endringer bør ha en begynnelse, det vil si noen innledende stoffer må ha blitt skapt av ingenting. Dersom det ikke hadde vært en initial substans skapt ut av ingenting, ville prosessen med stoffers nedstamming fra et tidligere stoff langt tilbake til endeløs fortid, ikke gitt en begynnelse for stoffer som ble til fra hverandre, og ingen substans ville eksistere i dag. Den nåværende eksistensen av stoffer og deres nedstamming fra hverandre, viser det faktum at de har vokst fra de opprinnelige stoffene skapt av ingenting.

Dessuten kan ikke en stein som faller ned fra himmelen, sies å ha kommet til fra uendelighet [et uendelig rom (uendelighet) eller tid (fortidig evighet)], siden dette verbalt angir 'å ikke ha en begynnelse eller en forbindelse.' Å komme fra uendelighet betyr altså å komme fra ikke-eksistens, og noe som sies å ha kommet fra uendelighet burde ikke ha oppstått i det hele tatt. Det ville være urimelig, ikke-vitenskapelig og uskolert å påstå: «Det kommer fra uendelighet.» På samme måte kan ikke mennesker ha nedstammet hverandre fra tidligere evigheter. De må ha nedstammet fra det første mennesket skapt av ingenting. Dersom det hevdes at det ikke har vært et første menneske skapt ut av ingenting, og menneskers formering fra hverandre hadde nedstammet fra tidligere evigheter, kunne ingen mennesker nødvendigvis ha eksistert. Saken er den samme med alle vesener. Det ville også være urimelig, ikke-vitenskapelig og ikke-skolert å påstå rundt stoffer eller veseners nedstamming fra en annen: «Slik har det oppstått og slik vil det fortsette. Det fantes ingen opprinnelige stoffer skapt ut av ingenting». Endring indikerer at ting ikke kan være pre-evig, men at de ble skapt ut av ingenting, at de ikke kan være ***Wajib al-wujud*** (Den uunnværlige Eksistens), men at de er ***mumkin al-wujud*** (at de kan komme til eksistens ut av ikke-eksistens og kan bli ikke-eksisterende mens de er eksisterende)

Spørsmål: "Personen (*adh-Dhat*) og attributtene til Skaperen av *alam* (alle vesener) er pre-evige; må da ikke *alam* også være pre-evig?»

Svar: Vi er konstant vitner til det faktum at den pre-evige Skaperen endrer stoffer og partikler gjennom forskjellige midler eller årsaker, det vil

si at Han tilintetgjør dem og skaper andre i stedet. Når Han vil, dette gjelder alltid, skaper den pre-evige Skaperen stoffer fra hverandre. På samme måte som skapelse av hver en verden av vesener (*alam*), hvert stoff og hver partikkel gjennom ulike midler, kan *Allahu Taala* skape uten en årsak eller midler når som helst Han vil.

En som tror at verdener av vesener ble skapt senere, tror også at de vil bli ikke-eksisterende igjen. Det er åpenbart at vesener skapt mens de var ikke-eksisterende, igjen kan bli ikke-eksisterende. Vi ser nå at mange vesener blir ikke-eksisterende.

For å være muslim kreves det å tro på det faktum at stoffer og gjenstander og alle vesener ble skapt fra ingenting, og de igjen vil slutte å eksistere. Vi er vitne til at gjenstander blir til mens de tidligere har vært ikke-eksisterende, og at de igjen slutter å eksistere, altså deres former og egenskaper forsvinner. Når objekter slutter å eksistere vil deres stoffer bestå, men som forklart ovenfor, er disse stoffer ikke evige, men skapt for veldig lenge siden av *Allahu Taala*, som vil igjen utslette dem på Den siste Dag. Dagens vitenskapelige kunnskap hindrer oss ikke i å tro dette faktum. Å ikke tro på det betyr vantro på vitenskap og fiendtlighet mot islam. Islam avviser ikke vitenskapelig kunnskap. Den avviser unnlatelse av læren av religiøs kunnskap og av tilbedelses-pliktene. Vitenskapelig kunnskap fornekter heller ikke islam. Faktisk bekrefter og verifiserer den det.

Fordi universet ble til senere, må det ha en skaper som skapte det fra ingenting, siden ingen hendelse kan, slik vi har forklart ovenfor, forekomme av seg selv. I dag blir tusenvis av medisiner, husholdningsartikler, industrielle og kommersielle varer, elektronisk utstyr og våpen produsert i fabrikker. De fleste av dem er produsert gjennom sofistikert beregninger og etter hundrevis av tester. Vil folk påstå at selv en av disse ble til av seg selv? Nei, de sier at de ble laget med viten og vilje, og at de alle krever en maker; allikevel hevder de at millioner av ting og hendelser bevitnet i levende og det livløse, oppdaget både nylig og delikat gjennom veien av århundrer, de fleste av dem fortsatt med ukjente strukturer, kom til eksistens av seg selv ved tilfeldigheter. Hva kan dette hykleriet være, foruten ekstrem stahet eller ren idioti? Det er tydelig at det er en enkel Skaper som bringer alle substanser og bevegelser til eksistens. Denne skaperen er ***Wajib al-wujud,***

det vil si at Han ikke ble til etter å ha vært ikke-eksisterende; Skaperen må alltid nødvendigvis være det som eksisterer, og Han er ikke i behov av noe for sin eksistens. Dersom Han ikke alltid hadde nødvendigvis eksistert, ville Skaperen ha vært ***mumkin al-wujud*** eller *hâdith*, det vil si en skapning lik verden av vesener; som en skapning ville Han måtte blitt skapt av ingenting, eller gjennom endringer fra en annen skapning som også måtte blitt skapt av en annen skaper, og dermed betinge et uendelig antall [påfølgende] skapere; dersom vi tenker slik forklart ovenfor at endringer i skapninger ikke kan vedvare i det uendelige, vil det forstås slik at det ikke kan være et uendelig antall skapere og opprettelsen ble startet av en første skaper, fordi hvis skaperne skapte etter hverandre hadde gått tilbake til fortidige evigheten, ville det ikke vært noen skaper til begynne med, og ingen skaper ville eksistere. Derfor er den første ikke-skapte skaperen Den Unike Skaper av alle skapninger. Det finnes ingen skaper før eller etter Denne Skaperen. Skaperen, som ikke ble skapt, har alltid eksistert. Dersom Skaperen opphørte å eksistere et øyeblikk, ville alle skapninger også slutte å eksistere. *Wajib al-wujud* er ikke i behov av noe som helst i noen henseende. En som har skapt jorden, himlene, atomene og det levende i en slik regelmessig, velutformet rekkefølge, må være allmektig, allvitende, i stand til å skape umiddelbart hva som helst Han ønsker, og må være unik, men det må ikke finnes noen endringer i Ham. Hvis Skaperen ikke var allmektig og allvitende, ville Han ikke ha vært i stand til å skape skapninger i et slikt regulært og velutformet system. Dersom det var mer enn én skaper og deres ønsker om å skape noe ikke stemte overens, ville de hvis ønsker ble ugjort ikke være skapere, og ting opprettet vært i uorden.

Ingen endring skjer i Skaperen. Før skapelsen av universet var Han den samme som Han er nå. Slik Han skapte alt ut av ingenting, skaper Han fortsatt alt; dersom det ikke var slik ville en endring indikere å være en skapning og skapt fra ingenting. Vi har forklart ovenfor at Han alltid eksisterer og vil aldri slutte å eksistere. Derfor skjer det ingen forandring i Ham. Akkurat slik skapninger trengte Ham i sin skapelse i utgangspunktet, trenger de Ham i hvert et øyeblikk. Han alene skaper alt og lager alle endringer. For at alt skal være i harmoni og for mennesker skulle være i

stand til å overleve og bli siviliserte, skaper Han alt gjennom midler. Når han skaper årsaker, skaper Han deres påvirkningskraft og evne til å prestere. Mennesker fungerer kun som mellomledd i årsakers påvirkning av stoffer.

Å spise når man er sulten, inntak av medisin når man er syk, berøringen av en fyrstikk for å tenne et lys, helle litt syre på sink for å danne hydrogen, blanding og oppvarming av kalk med leire for fremstilling av sement, mate kua for å få melk, bygge et vannkraftverk for å generere elektrisitet og utbygging av alle slags fabrikker er alle eksempler på å handle, ved å bruke årsakene som mellominstanser i *Allahu Taalas* skapelse av nye ting. Menneskelig vilje og makt er også midler skapt av *Allahu Taala*. Mennesker er midler for *Allahu Taalas* skapelse. *Allahu Taala* ønsker å skape på denne måten. Som det er sett, ville det være ord av uvitenhet uforenlig med fornuft og religion å si: «Noen har skapt slike og slike ting."

Mennesker må elske den unike Skaperen, som skaper dem, får dem til å overleve og skaper og sender tingene de trenger. De burde være Hans tjenere og slaver; menneskelige skapninger må tilbe, adlyde og respektere *Allahu Taala*. Dette er skrevet i lengden av «Introduksjon» til gjeldende bok. Navnet på denne Uunnværlige Eksistensen, på denne Unike Guddommen, på denne Gud, er personlig erklært å være **Allah.** Mennesker har ingen rett til å endre navnet som *Allahu Taala* personlig gjorde kjent. En handling som utføres uten å ha rett til å gjøre det, ville være en veldig feil, avskyelig handling.

Kristne og deres prester tror det er tre skapere. Diskusjonene vi har presentert ovenfor beviser at det er det bare én skaper, og at argumentene som tilbys av kristendommen og prester er falske og kjetterske.

«SALAFIENE»

La meg slå fast fra begynnelsen av at de lærde av *Ahl as-Sunna (rahmat-Allahi Taala alayhim ajmain*) ikke har nevnt noe i navn av **"Salafiyya**" eller en "**Salafiyya *madhhab***" i deres bøker. Disse navnene, fremstilt senere av ***la-madhhabi*** (ikke-sunnimuslimer; som ikke følger noen av *madhhabene* av *Ahl as-Sunna*), har blitt spredt gjennom bøkene av folk av *la-madhhabi*, oversatt fra Arabisk av uvitende mennesker med religiøs plikt. Ifølge dem:

"Salafiyya er navnet gitt til *madhhaben* som hadde blitt fulgt av alle sunniene før *madhhabene* av *Ashariyya* og *Maturidiyya* ble grunnlagt. De fulgte i fotsporene til *Sahaba* og *Tabiun*. Salafiyya *madhhab* er *madhhaben* til *Sahaba, Tabiun* og *Taba at-Tabiin*. De fire store *imamene* tilhørte denne *madhhab.* Den første boken som forsvarte Salafiyya *madhhab* var ***Al-Fiqh al-Akbar*** skrevet av *Al-Imam al-Azam*. I hans bok ***Iljam al-awam anil-kalam,*** rapporterte *Al-Imam* al-Ghazali det grunnleggende av Salafiyya *madhhab* til å være syv. *Ilm al-kalam* (kunnskap om *iman*, tro) til *mutaakhkhirin* (de som kom senere) fulgte med fremveksten av *Al-Imam* al-Ghazali. Etter å ha studert *madhhaber* av de tidlige lærde av *kalam* og islamske filosofers ideer, gjorde *Al-Imam* al-Ghazali endringer i metoder for *ilm al-kalam.* Han la inn filosofiske tanker inn i *ilm al-kalam* med sikte på å tilbakevise dem. Ar-Radi og al-Amidi kombinerte *kalam* og filosofi, og etablerte dem som en gren av kunnskap. Og al-Baydawi gjorde *kalam* og filosofi uatskillelig. *Ilm al-kalam* av *mutaakhkhirin* forhindret spredningen av Salafiyya *madhhab*. Ibn Taimiyya og hans følger Ibn al-Qayyim al-Jawziyya, prøvde å gjenopplive Salafiyya *madhhab,* som senere ble delt i to: de tidlige *salafiene* gikk ikke inn på detaljer om *Allahu Taala's* egenskaper, eller om *nassene* som var *mutashabih* (med skjulte betydninger). De senere *salafiene* understreket viktigheten av detaljer om dem. Dette blir tydelig merkbart med de senere *salafiene* som Ibn Taymiyya og Ibn al-Qayyim al-Jawziyya. Både de tidligere og senere *Salafier* blir referert til som *Ahl as-Sunnat al-khassa* ('ekte' *Ahl as-Sunna).* Folk fra *kalam* som var *Ahl as-Sunna* utformet *tawil* (tolkning egnet for islam) av noen *nasser,* men *salafiyyaene* var imot det. Ytringer om at Allahs 'ansikt' og Hans 'komme' er ulikt det menneskelige ansiktet og bevegelser, skiller Salafiyya fra

Mushabbiha (de som tror *Allahu Taala* er et materiell vesen).

Det er ikke riktig å si at *madhhabene* til ***al-Ashari*** og ***al-Maturidi*** ble grunnlagt senere. Disse to store *imamene* forklarte og klassifiserte kunnskapen om *itiqad* (trossystem) rapportert av *Salaf as-salihin* (de ”fromme forgjengerne”, muslimer av de to første århundrene), og spredde den i en forståelig form for ungdommen. *Al-Imam* al-Ashari tilhørte *Al-Imam* ash-Shafiis kjede av følgere. Og *Al-Imam* al-Maturidi var et flott ledd av *Al-Imam* al-Azam Abu Hanifas kjede av tilhengere. Al-Ashari og al-Maturidi gikk ikke ut av sine mesteres felles *madhhab* angående *itiqad*; de grunnla ingen nye *madhhaber*. Disse to og deres mestere og *imamene* til de fire *madhhabene* hadde én enkelt *itiqad,* som er *madhhab* i *itiqad* godt kjent under navnet ***Ahl as Sunnat wal-Jamaa***. *Itiqaden* eller troen som holdes av folket i denne gruppen, er den samme som holdt av *Sahabat al-Kiram, Tabiun* og *Taba at-Tabiin*. Boken ***Al-fiqh al-Akbar*** skrevet av *Al-Imam* al-Azam Abu Hanifa, forsvarer *madhhaben* av *Ahl as-Sunna.* Ordet ”Salafiyya” finnes ikke i denne boken og heller ikke i *Al-Imam* al-Ghazalis ***Iljam al-awam anil-kalam.*** Disse to bøkene sammen med ***Al-qawl al-fasl***[[66], en av kommentarene til ***Al-fiqh al-akbar,*** gir læren om *Ahl as-Sunnas madhhab* og svarer på kjetterske grupper og filosofer.

Al-Imam al-Ghazali skrev i sin bok ***Iljam al-awam***: «I denne boken vil jeg rapportere at blant gruppene i *itiqad,* er *madhhab* av *Salaf* (forgjengerne) autentisk. Jeg vil forklare at de som avviker fra denne *madhhab* blir folk av *bida*. *Madhhaben* av *Salafene* betyr *itiqad* av *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*. Grunnelementer i denne *madhhaben* er syv.» Slik det er sett, nevner boken ***Iljam*** de syv grunnelementer i *madhhaben* av ‘Salaf.’ Å si at de er det vesentlige av ‘Salafiyya’, indikerer å forvrenge skrivingen av boken, og feil representere *Al-Imam* al-Ghazali. I nesten alle bøker av *Ahl as-Sunna*, som for eksempel i kapitlet ”Vitne” av ***Ad-durr al-mukhtar***, en svært verdifull bok av *fiqh*, er ’*Salaf’* og ’*Khalaf*’ definert som: ”***’Salaf’*** (forgjengere) er en betegnelse for *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*. De blir også kalt *Salaf as-salihin*. Og de lærde av *Ahl as-Sunna* som etterfølger *Salaf as-salihin* kalles **’Khalaf’** (etterfølgere).» *Al-Imam* al-Ghazali, *Al-Imam* ar-Radi og *Al-Imam* al-Baydawi, alle en ære for lærde av *tafsir,* tilhørte *madhhab* av *Salaf as-*

[66] Bøkene ***Iljam*** og ***Al-qawl al-fasl*** er gjengitt av Hakikat Utgivelse i Istanbul.

salihin. Grupper av *bida* som dukket opp i deres tid, blandet *ilm al-kalam* med filosofi. I realiteten grunnla de reglene for deres *iman* på filosofi. Boken ***Al-Milal wan-nihal*** gir detaljert informasjon om troen til disse kjetterske gruppene. Samtidig som de forsvarer *Ahl as-Sunnas* tro mot disse kjetterske gruppene og motbeviste deres kjetterske ideer, besvarte disse tre *imamene* omfattende deres filosofi. Svaret deres representerte ikke en blanding av filosofi med *madhhaben* til *Ahl as-Sunna*; tvert imot, de utryddet de filosofiske tankene fra kunnskapen om *kalam*. Det finnes ingen filosofisk tanke eller filosofisk metode i al-Baydawis verk, eller i *tafsiren* av Shaikh-zada, den mest verdifulle merknad av førstnevnte. Å påstå at disse opphøyde *imamene* holdt på med filosofi, en grov bakvaskelse. Denne bakvaskelsen mot de lærde av *Ahl as-Sunna*, ble først fremsatt av Ibn Taymiyya i hans bok ***Al-Wasita.*** Påstander om at Ibn Taymiyya og hans tilhenger Ibn al-Qayyim al-Jawziyya prøvde å gjenopplive "*Salafiyya madhhab*", viser ytterligere en gjenspeiling av den viktige forskjellen mellom de som er på rett vei og de som avviket inn i kjetteri. Før disse to mennene var det ingen *madhhab* kalt «Salafiyya», heller ikke fantes begrepet «Salafiyya», hvordan kan det da påstås å gjenopplive det? Før dem var det *madhhab* av *Salaf as-salihin* som, som var den eneste autentiske *itiqad,* kalt ***Ahl as-Sunnat wal-Jamaa***. Ibn Taymiyya prøvde å forvrenge denne korrekte *madhhab* og oppfant mange *bidas*. Den eneste kilden til bøker, retorikk og kjetterske tanker om nåtidens folk av *la-madhhabi* og religion 'reformatorer', er *bidaer* av Ibn Taymiyya. For å overbevise ungdommen om at de følger den rette veien, har disse kjettere utviklet et fryktelig triks: de endret navnet på "*Salaf as-salihin*" til "***Salafiyya***" slik at de kan introdusere Ibn Taymiyyas *bidaer* og kjetterske ideer som forsvarlige, og dra ungdommer til denne veien. De prøvde å besudle, med flekker av filosofi og *bida*, islamske lærde som var etterfølgerne av *Salaf assalihin,* og beskyldte dem for å avvike fra deres oppfunne navn Salafiyya; de fremførte Ibn Taymiyya som en *mujtahid,* som en helt som gjenopplivet Salafiyya. De lærde av *Ahl as-Sunna (rahmat-Allahi Taala alayhim ajmain),* etterfølgere av *Salaf as-salihin,* har midlertidig i deres bøker frem til i dag forsvart *Ahl as-Sunnas* lære om *itiqad* som dannet *madhhaben* til *Salaf as-salihin*, og de informere om at Ibn Taymiyya, ash-Shawkani og deres like har avveket fra fotsporene til *Salaf as-salihin* og har dratt muslimer mot fortapelse og Helvete.

Folk som leser bøkene ***At-Tawassuli bin-Nabi wa bissalihin, Ulama al-Muslimin wal-mukhalifun, Shifa as-siqam og Tat'hir al-fuad min danasil-itiqad,*** som er et forord til sistnevnte bok, vil innse at opphavsmennene til den korrupte troen kalt «Ny Salafiyya», leder muslimer mot fortapelse og rasering av islam innenfra.

I disse dager uttaler enkelte navnet 'Salafiyya.' Hver en muslim bør vite ettertrykkelig at det i islam ikke ligger noe i navnet til *madhhaben* av Salafiyya, men bare av *madhhab* av ***Salaf as-salihin***, som var muslimene av de to første islamske århundrer rost og hyllet i *Hadith ash-Sharif.* Islamske lærde fra det tredje og fjerde århundre er kalt ***Khalaf as-sadiqin***. *Itiqaden* til disse ærede menneskene er kalt [*madhhaben* til] *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa*. Dette er *madhhab* av islamsk tro. Den *iman* holdt av *Salaf as-salihin,* altså *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*, var den samme. Det var ingen forskjell mellom deres tro. I dag befinner de fleste muslimer på jorden seg i *madhhaben* til *Ahl as-Sunna*. Alle de 72 kjetterske gruppene av *bida* dukket opp etter islams andre århundre. Selv om grunnleggerne av noen av dem hadde levd tidligere, var det etter *Tabiun* at deres bøker ble skrevet og de oppstod i grupper og var ulydige mot *Ahl as-Sunna*.

Rasulullah (sall-Allahu alayhi wa sallam) var den som etablerte troen til *Ahl as-Sunna. Sahabat al-Kiram* hentet ut læren om *iman* fra denne kilden. Og *Tabiun al-Izam* på sin side lærte disse læresetningene fra *Sahabat al-Kiram*. Og deres etterfølgere lærte av dem; slik nådde læren av *Ahl as-Sunna* oss gjennom *naql* (kjede av overføring) og *tawatur*. Disse læresetningene kan ikke granskes gjennom resonnering. Intellekt kan ikke endre dem, det vil kun hjelpe til en forståelse av dem, det vil si at intellektet er nødvendig for å forstå dem og innse deres riktighet og verdi. Alle lærde av *hadith* hadde troen av *Ahl as-Sunna*. *Imamene* av de fire *madhhabene* relatert til *amal* (gjerninger, handlinger, ritualer og tilbedelse; *fiqh),* var også i denne *madhhaben*. Også al-Maturidi og al-Ashari, de to imamer av vår *madhhab* relatert til *itiqad* (tro), var i *madhhab* av *Ahl as-Sunna*. Begge disse *imamene* spredte denne *madhhaben*. De forsvarte alltid denne *madhhaben* mot kjettere og materialister, som hadde sunket dypt ned i myrene av den gamle greske filosofi. Selv om de levde samtidig, levde de i ulike land der angripernes resonnement og oppførsel var forskjellige, slik at

de to *imamenes* forsvarsmetoder og kritikk var ulike, som ikke betyr at de tilhørte forskjellige *madhhaber*. Hundretusenvis av dypt utlærte lærde og *awliya* som kom etter disse to høyt lærde *imamene* [gjennom århundrer], studerte bøkene deres og uttalte i konsensus at de begge tilhørte *madhhaben* av *Ahl as-Sunna*. De lærde av *Ahl as-Sunna* behandlet *nass* med eksplisitte betydninger med deres direkte (bokstavelige) betydning, det vil si at de ga slike *ayater* og *hadither* deres klare betydning og gjorde ikke *tawil* av slike *nass* eller endret disse betydningene med mindre det var en *darura* (sterk nødvendighet eller tvang) til å gjøre det. De gjorde aldri endringer formet av egen personlig kunnskap eller mening. Folk fra kjetterske grupper og *la-madhhabiene* nølte imidlertid ikke med å endre ritualene *(ibadat*) og læren av *iman* i samsvar med det de hadde hørt fra greske filosofer og fra falske forskere, som var motstandere av islam.

Da staten av osmanerne, som var voktere av islam og tjenerne av *sunni*-lærde, gikk i oppløsning som følge av flere århundre avskyelige bestrebelser fra misjonærer og Det britiske imperiets politikk med alle dets materielle krefter, benyttet *la-madhhabi* muligheten. Med djevelske løgner og triks, begynte de å angripe *Ahl as-Sunna* og ødelegge islam innenfra, spesielt i land som Saudi-Arabia, hvor lærde av *Ahl as-Sunna* ikke har lov til å snakke fritt. Umålelig gull dispensert av *wahhabier* bidro til å spre denne aggresjonen over hele verden. Ifølge rapporter fra Pakistan, India og Afrika land, ble mennesker med religiøs plikt og med lite religiøse kunnskap og ingen frykt for Allah, tildelt poster, leiligheter og hus i gjengjeld for deres støtte av disse aggressorene; spesielt deres illojale innsats for å bedra ungdommene og skille dem fra *madhhaben* til *Ahl as-Sunna*, skaffet dem æreløse fordeler.

I en av bøkene de skrev for å villede muslimske studenter i *madrasene* (islamske utdanningsinstitusjoner) og muslimske barn, sier forfatteren: «Jeg har skrevet denne boken med sikte på å eliminere trangsynthet av *madhhaber* og hjelpe alle til å leve fredelig i sine *madhhaber*.» Denne mannen mener at han vil eliminere 'trangsynet' til *madhhaber* ved å angripe *Ahl as-Sunna* og ved å bagatellisere de lærde av *Ahl as-Sunna*. Han dolker islam i ryggen og sier så at han gjør dette for at muslimer skal leve i fred!

På et annet sted i boken sier han: «Hvis man tenker [på et spørsmål] og når en riktig konklusjon, vil man bli belønnet ti ganger. Den som bommer

får én belønning.» Dersom dette var sant ville alle, selv en kristen eller en polyteist, bli belønnet for hver en tanke og ville få ti *thawaber* for sine riktige tanker! Se hvordan han endrer *Hadith ash-Sharif* til vår profet (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam)* og hvordan han trikser! *Hadith ash-Sharif* erklærte: **«Dersom en *mujtahid* konkluderer riktig mens han trekker ut regler** [relatert til *amal*] **fra en *ayat karima* eller fra et *hadith sharif*, vil han få ti *thawaber.* Dersom han tar feil, vil han få en *thawab*.»** Dette *hadith-sharif* viste til at disse belønningene ikke ville gis til alle som tenkte, men til en islamsk lærd som hadde gått videre til grad av *ijtihad*, og at de ikke ville bli gitt for hver en tanke, men for arbeidet med å trekke ut regler fra *nass* [relatert til *amal*], da deres arbeid var en *ibada* (islamsk rituell plikt). *Thawab* gis også for dette, slik det gis for hver en *ibada.*

I tiden av *Salaf as-salihin* og *mujtahid*-lærde, deres etterfølgere, som vil si til slutten av det fjerde århundre av islam, arbeidet mujtahid-lærde dag og natt når en ny sak oppsto som et resultat av endring av levekår, og utledet fra de fire kildene kalt *al-adillat ash-Shariyya* hvordan saken skulle håndteres, og alle muslimer håndterte dette ved å følge utredningen gjort av imamen(e) av deres madhhab(er). Og de flotte lærde som gjorde dette fikk ti *thawabs* eller en. Etter det fjerde århundre fortsatte folk å følge disse *mujtahids*-utredningene. I løpet av denne lange perioden ble ikke en eneste muslim stående uten en løsning i noen saker. I tiden etterpå ble ingen lærde eller muftier selv utdannet på det syvende nivået av *mujtahid*, og derfor må vi i dag lære av en muslim som kan lese og forstå bøkene til de lærde av en av de fire *madhhabene*, eller fra bøkene som muslimen har oversatt, og tilpasse vår *ibadat* og dagliglivet til den muslimen. *Allahu Taala* erklærte reglene som omhandlet alt i *Quran al-Karim*. Hans opphøyde profet Muhammed (*alayhis-salam*) forklarte dem alle. De lærde av *Ahl as-Sunna* lærte dem fra *Sahabat al-Kiram*, og skrev dem ned i deres bøker. Disse bøkene finnes nå over hele verden. Veien til å utøve en ny ting som vil oppstå i alle deler av verden til verdens ende, kan løses ved å sammenligne det med et stykke av informasjon i disse bøkene. Denne ervervelsen er et mirakel (*mujiza*) av *Quran al-Karim* og et ekstraordinært vidunder *(karama*) av islamske lærde. Det er utvilsomt viktig å lære hvordan man møter en sak ved å spørre en sann *sunnimuslim.* En som spør noen som er *la-madhhabi* med religiøs posisjon, vil bli villedet med svar i strid med *fiqh*-bøkene.

Som reflektert ovenfor, blir ungdommen bedratt av de ignorante *la-madhhabi* fra Pakistan og India, som etter å ha oppholdt seg i arabiske land i noen år, har lært å snakke arabisk og kastet bort tiden sin ved å leve et liv med underholdning, fornøyelser og synd og ervervet et stemplet papir fra en *la-madhhabi* fiendtlig mot *Ahl as-Sunna*. Ungdommen som ser deres falske diplomer og hører dem snakke arabisk, tror de er folk av religiøs posisjon. Imidlertid kan de ikke engang forstå en bok av *fiqh*, og vet heller ingenting om læren av *fiqh* i bøker. Faktisk tror de ikke på disse religiøse læresetningene; de kaller dem bigotteri. Tidligere ga islams lærde svar på spørsmål stilt dem ved å slå opp i *fiqh*-bøkene. Imidlertid er *la-madhhabi* med religiøs posisjon, ute av stand til å lese eller forstå en *fiqh*-bok, og villeder spørsmålsstillerne ved å si det som faller dem inn deres uvitende hoder og defekte sinn, og forårsaker dem å gå til helvete. Det er til denne effekten vår profet (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) uttalte: «**En god lærd er den beste av menneskeheten. En dårlig lærd er den verste av menneskeheten.**» Dette *hadith-sharif* viser at de lærde av *Ahl as- Sunna* er de beste av menneskeheten, og *la madhhabi* de verste av menneskeheten, fordi førstnevnte veileder folk til å følge *Rasulullah*, det vil si til Paradiset, og sistnevnte leder dem til deres kjetteri og veien til Helvete.

Ustadh Ibn Khalifa Aliwi, utdannet ved det islamske universitetet av *Jami al-Azhar*, skrev i sin bok ***Aqidat as-Salafi wal-khalaf:***

”Slik Allama Abu Zuhra skriver i sin bok ***Tarikh al-madhahibi al-Islamiyya,*** var det noen i det fjerde århundre etter *Hegira* som tok avstand fra Hanbali *madhhab,* som kalte seg for «***Salafiyyin».*** Abul-Faraj ibn al-Jawzi *(rahmat-Allahi Taala alayh*), også en Hanbali, sammen med andre lærde, hindret denne *fitnaen* fra å spre seg ved å proklamere at disse *salafiene* ikke var tilhengerne av *Salaf as-salihin,* men innehavere av *bida* tilhørende *Mujassima*-kulten. I det syvende århundre oppfordret Ibn Taymiyya til denne *fitna* igjen.[67]

La-madhhabi har adoptert navnet *'Salafiyya'* og betegner Ibn Taymiyya som den «store imamen (lederen) for *salafistene*.» På en måte stemmer dette siden begrepet '*Salafi'* ikke eksisterte før ham. Det hadde vært *Salaf*

[67] ***Aqidat as-Salafi wal-khalaf***, 340 sider, trykt i Damaskus i 1978/1398; flere kjetterier (*bidaer*) av *salafiene* og *wahhabiene*, deres baktalelser om *Ahl as-Sunna* og svarene til dem er beskrevet i detalj.

as-salihin hvis *madhhab* var *Ahl as Sunna*. Ibn Taymiyyas kjetterske tro ble en kilde til *Wahhabier* og andre av *la-madhhabi*. Ibn Taymiyya ble utdannet innen Hanbali *madhhab*, det vil si at han hadde vært sunnimuslim. Imidlertid, mens han vokste i kunnskap og nådde graden av *fatwa,* begynte han å beundre sine egne meninger og antok overlegenhet overfor lærde av *Ahl as-Sunna (rahmat-Allahi Taala alayhim ajmain)*. Økning av kunnskap ledet til hans kjetteri. Han tilhørte ikke lengre Hanbali *madhhab,* fordi å tilhøre en av de fire *madhhabene* krevde å ha troen av *Ahl as Sunna.* En person uten troen av *Ahl as-Sunna* kan ikke sies å tilhøre Hanbali *madhhab*.

La-madhhabi benytter enhver anledning til å snakke stygt om sunnimuslimer med religiøst ansvar i eget land. De benytter alle slags triks for å hindre at sunni-bøker blir lest og læren av *Ahl as-Sunna* kjent. For eksempel sa en person av *la-madhhabi,* da han nevnte navnet mitt: «Hva har en farmasøyt eller kjemi-ingeniørvirksomhet å gjøre med religiøs kunnskap? Han må jobbe i eget felt og ikke blande seg inn vår virksomhet.» For en uvitende og idiotisk påstand! Han mener at en vitenskapsmann ikke kan ha religiøs kunnskap. Han er uvitende om det faktum at i ethvert øyeblikk observerer muslimske vitenskapsmenn Den guddommelige kraft (*Sun' allIlahi)*, mens de innser den Høyeste Skaperens perfeksjonering av det som er skrevet om skapelsen og registrerer skapningenes manglende evne sammenlignet med *Allahu Taalas* uendelig kraft. De kontinuerlig lovpriser (*tasbih) Allahu Taala* og attesterer at Han er fjern fra enhver defekt *(tanzih*). Max Planck, en berømt tysk kjernefysiker, uttrykte dette tydelig i hans verk ***Der Strom***. Denne *la-madhhabi* derimot, stoler i sin uvitenhet på et papir han kan ha fått fra en fremmed kjetter lik seg selv og på setet tildelt av kjettere, muligens betatt av lysten på gull distribuert fra utlandet og antar han har monopol på religiøs kunnskap. Må *Allahu Taala* veilede denne elendige personen og oss alle. Måtte Han også beskytte den uskyldige ungdommen fra å falle i fellene til slike tyver av religion som benytter falsk dokumentasjon. Amin!

Faktisk tjente jeg nasjonen min ydmykt i mer enn 30 år som en farmasøyt og kjemiingeniør. Dessuten gjennom tilegning av religiøse utdanning og arbeid dag og natt i sju år, ble jeg hedret med *ijaza* (diplom som bevitner innehaverens autoritet om islamsk kunnskap) gitt av en stor islamsk lærd. Knust under storheten av vitenskapelig og religiøs kunnskap, innså jeg

fullt ut min manglende evne. Under denne forståelsen prøvde jeg å være en fortjent tjener av *Allahu Taala.* Min størst frykt og bekymring var å anta, ved å falle for sjarmen under mine diplomer og *ijaza*, at jeg var en autoritet på feltet. Nivået av min frykt kan tydelig spores i mine ord. Jeg har aldri forsøkt å bruke egne ideer eller meninger i noen av mine bøker. Jeg presenterte alltid til mine unge brødre de verdifulle skriftene av de lærde av *Ahl as-Sunna,* som ble beundret av de som forsto deres verdi ved å oversette dem fra arabisk eller persisk. Min frykt var stor, jeg hadde ingen tanker rundt å skrive en bok; tanken ble sådd da jeg leste *Hadith ash-Sharif* på den første siden av *As-Sawaiq al-muhriqa*: «**Når *fitna* blir utbredt, må den som kjenner sannheten informere andre. Skulle de ikke gjøre det, må de forbannes av Allah og av alle mennesker**!» På den ene siden, kjentgjort med overlegenheten hos sunni lærde og deres innsikt og mentale kapasitet innen religiøs og vitenskapelig kunnskap, og deres tidsbruk og innsats i *ibadat* og *taqwa*, gjorde meg ydmyk og anså min egen kunnskap som kun en dråpe sammenlignet med havet av kunnskap disse store lærde bar på. På den annen side, observering av at færre og færre fromme mennesker kunne lese og forstå bøker skrevet av de lærde av *Ahl as-Sunna* og at uvitende kjettere hadde sluttet seg sammen med folk av religiøst ansvar og skrevet kjetterske bøker, gjorde meg bedrøvet; trusselen av fordømmelse erklært i *Hadith ash-Sharif* skremte meg. Også barmhjertigheten og medfølelsen jeg følte for mine kjære unge brødre tvang meg til å tjene dem, og jeg begynte å oversette et utvalg av bøkene av de lærde av *Ahl as-Sunna*. Ved siden av de utallige gratulasjons- og takknemlighetsbrev jeg har mottatt, har jeg nå og da kommet over kritikk og bakvaskelse fra *la-madhhabi.* Fordi jeg aldri samvittighetsfullt tvilte på min egen *ikhlas* og lojaliteten til min Skaper, fortsatte jeg min tjeneste og la min tillit til *Allahu Taala* og søkte *tawassul* (forbønn) hos Hans velsignede sjel av Hans Budbringer (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) og av Hans hengivne tjenere. Måtte *Allahu Taala* holde oss alle på det sanne veien Han er fornøyd med! Amin.

Den store Hanafi-lærde Muhammad Bahit al-Mutii, en professor ved Jami al-Azhar Universitet i Egypt, skrev i sin bok ***Tat'hir al-fuad min danisil-itiqad:***

«Blant alle mennesker var profetenes sjeler (*alayhimus-salatu was-salam*) de nobleste og mest modne. De var beskyttet fra å gjøre galt, feile,

ubevissthet, illojalitet, bigotteri, opprørskhet, etterfølgelse av *nafs*, nag og hat. Profetene rapporterte og forklarte det som ble åpenbart for dem av *Allahu Taala*. Den religiøse læren, påbudene og forbudene rapportert av dem er alle sanne. Ingen er feil eller korrumpert. Etter dem var de nobleste og mest modne mennesker deres ledsagere (*sahaba*), siden de ble trenet, modnet og renset i *suhba* (selskapet av en profet eller en *wali)* av profetene. De formidlet og forklarte alltid det de hadde hørt av profetene. Alt av det de formidlet er også sant, og de er langt unna de tidligere nevnte svakheter. De motsa ikke hverandre i bigotteri eller stahet, og de fulgte heller ikke deres *nafs*. Det at *Sahabat al-Kiram* ga forklaring av *ayatene* og *hadithene* og gjorde *ijtihad* av disse til å formidle *Allahu Taalas* religion blant Hans menneskelige tjenere, uttrykte Hans store velsignelse over *ummaen* til Hans elskede profet, Muhammed (*alayhis-salam*) og Hans kjærlighet for ham. *Quran al-Karim* erklærer at *Sahabat al-Kiram* var strenge mot trosfornekterne, men ømme og kjærlige med hverandre, at de utførte *salat* flittig, og forventet alt og Paradiset fra *Allahu Taala*. Blant deres *ijtihad* ble alle som oppnådde konsensus (*ijma*) riktig. De fortjente alle å erverve *thawab* siden sannheten kun var én.

«De nobleste menneskene etter *Sahabat al-Kiram* var muslimene som så dem og ble opplært i deres *suhba*. De kalles *Tabiun*. De skaffet seg alt av religiøse kunnskap fra *Sahabat al-Kiram.* De nobleste menneskene etter *Tabiun* var muslimene som så *Tabiun* og ble opplært i deres *suhba*. De kalles *Taba at-Tabiün.* Blant de som etterfulgte dem de påfølgende århundre og videre frem til verdens ende, vil de nobleste og beste være de som tilpasser seg dem, lærer deres lære og følger i deres fotspor. Blant de av religiøs posisjon som etterfulgte *Salaf as-salihin*, vil de intelligente og kloke være de med ord og gjerninger som stemmer overens med læren av *Rasulullah* og *Salaf as-salihin,* som aldri vek fra denne vei i tro og gjerninger, som aldri overskred islams grenser eller fryktet at andre snakket stygt om dem. De vek aldri fra den rette vei ved å følge dem. De har ikke lyttet til de uvitende. Ved å følge sitt intellekt har de ikke beveget seg bort de fire *madhhabene* til *mujtahid imamene*. Muslimer må finne slike lærde, spørre dem og lære det de ikke vet og bør følge deres råd i alt de gjør, fordi slike lærde kjenner til og lar andre ble kjent med de spirituelle medisinene, altså kunnskapen om å kurere sjelen, som *Allahu Taala* skapte for å beskytte Sine menneskelige

tjenere fra å feile slik at de handlet alltid riktig; de kan kurere dem med syk sjel og begrenset forståelse. Alt av det slike lærde sier, gjør eller tror er i samsvar med islam. De forstår alt riktig og svarer på hvert et spørsmål riktig. *Allahu Taala* er *radi* (gir samtykke til, fornøyd med, glad for) alt de gjør. Til de som ønsker å oppnå Hans *rida* (samtykke), viser *Allahu Taala* veier å oppnå Hans *rida* på. *Allahu Taala* redder de med *iman* og som fyller kravene til *iman,* fra undertrykkelse og problemer. Han lar dem oppnå åndelig utstråling (*nur*), fred og lykke. Alltid, og i alt de gjør, er det letthet og komfort. På Oppstandelsens Dag vil de være ved siden av profetene, *siddiqer* (de standhaftig lojale mot profeten; de gode, som alltid forteller sannheten) martyrer og *salih* (fromme, som unngår synder) muslimer.

«Uansett hvilket århundre de lever i, vil de som besitter religiøse posisjoner og ikke følger uttalelsene av Profeten og *Sahaba*, og deres ord, gjerninger og tro forenes ikke med deres lære, de følger egne *nafs* og tanker og overskrider islams grenser, eller de følger eget intellekt og motsetter seg de delikate aspektene ved islam og overskride grensene for de fire *madhhabene* i spørsmål de ikke forstår, vil de dømmes som korrupte mennesker av religiøse posisjoner. *Allahu Taala* har forseglet deres hjerter; øynene deres er ikke i stand til å se den rette veien, og deres ører ute av stand til å høre det rette ordet. Det vil vente bitter tortur for dem i det hinsidige. *Allahu Taala* liker dem ikke. Mennesker av denne typen er profetenes motstandere. De anser seg som på den rette vei. De liker sin egen oppførsel. Imidlertid er de Satans følgere. Svært få av dem kommer til fornuft og fortsetter på en korrekt måte. Alt de sier er tilsynelatende høflig, behagelig eller nyttig, men alt det de tenker og liker er ondt. De bedrar idioter og leder dem til kjetteri og fortapelse. Ordene deres ser lyse og plettfrie ut som snø, men utsatt for sannhetens sol, smelter de bort. Disse onde mennesker av religiøse posisjoner, med hjerter svertet og forseglet av *Allahu Taala*, kalles ***ahl al-bida*** eller folk av *la-madhhabi*. Deres tro og gjerninger er ikke forenlige med *Quran al- Karim,* med *Hadith ash-Sharif* eller med *ijma al-Umma.* Etter å ha selv veket fra den rette veien, villeder de også muslimer til fortapelse. Folk som følger dem, vil ende opp i Helvete. Det var mange slike kjettere på *Salaf as-salihins* tid og blant folk av religiøse posisjoner som kom etter dem. Deres tilstedeværelse blant muslimer er som koldbrann [eller kreft] på en del av kroppen. Med mindre denne delen blir fjernet, vil de sunne delene

ikke unnslippe katastrofen. De er som mennesker berørte med en smittsom sykdom. De som har kontakt med dem vil påføres skade. Vi må holde oss unna dem for å unngå risikoen av å påføres skade av dem.»

En av de korrupte og kjetterske sv religiøs posisjon som har gjort svært mye skade var Ibn Taymiyya. I bøkene hans, spesielt i ***Al-Wasita,*** var han uenig med ***ijma al-Muslimin***, motsatte seg de klare erklæringene i *Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* og fulgte ikke veien til *Salaf as-salihin.* Ved å følge hans defekte sinn og korrupte tanker, avvek han inn i kjetteri. Han var en mann med omfattende kunnskap. *Allahu Taala* gjorde at hans kunnskap var årsaken til hans kjetteri og fortapelse. Han fulgte begjæret av hans *nafs*. Han prøvde å spre sine feil og kjetterske ideer i sannhetens navn.

Den store lærde Ibn Hajar al-Makki (*rahmat-Allahi Taala alayh*) skrev i sin bok ***Al-Fatawa al-hadithiyya:***

«*Allahu Taala* fikk Ibn Taymiyya til å falle inn i kjetteri og fortapelse. Han gjorde ham «blind» og «døv». Mange lærde informerte om og dokumenterte hans gjerninger til å være korrupte og uttalelser falske. De vil tydelig se vi har rett de som har lest bøkene av de store islamske lærde Abul Hasan as-Subki, hans sønn Taj ad-Din as-Subki og*Imam* al-Izz ibn Jamaa, og de som studerer uttalelsene sagt og skrevet som svar til ham av lærde av Shafii, Maliki og Hanafi som levde på hans tid.

«Ibn Taymiyya snakket ille om og baktalte de lærde av *tasawwuf.* Videre nølte han ikke med å angripe *Hadrat* Umar og *Hadrat* Ali, to hovedpilarene av islam. Hans ord overskred en betimelig grense og anstendighet, og han kastet skyts selv mot de 'mektige fjell' [storslåtte personer]. Han beskrev lærde på den rette vei som innehavere av *bida*, kjettere og ignoranter.

«Han sa:" Korrupte ideer fra de greske filosofer som motstrider islam ble plassert i bøkene til overordnede av *tasawwuf*,' og forsøkte å bevise dette ved hjelp av hans gale og kjetterske tanker. Unge muslimer som ikke kjenner til sannheten kan bli misledet av hans ivrige, svikefulle skrifter. For eksempel skrev han:

«Folk av *tasawwuf* sier at de kan se ***al-Lawh almahfuz,*** som kalles ***an-nafs al-falakiyya*** av filosofer som Ibn Sina (Avicenna). De sier at når menneskesjelen når perfeksjon, forener den seg med *an-nafs al-falakiyya* eller ***al-aql al-faal*** mens den er våken eller sover og, etter å ha forent seg med

en av dem, noe som forårsaker alt til å skje i verden, blir den menneskelige sjelen informert om tingene som finnes i dem. Dette ble hevdet ikke av greske filosofer, men av Ibn Sina og tilsvarende som kom senere. Også Imam Abu Hamid al-Ghazali, Muhyiddin ibn al-Arabi og den andalusiske filosofen Qutb ad-Din Muhammad ibn Sabin kom med uttalelser av denne typen. Dette er uttalelser fra filosofer. Slik ting finnes ikke i islam. Med disse påstander har de veket fra den rette veien. De ble *mulhider* lik *mulhidene* som kalles shia, Ismailiyya, Qaramitis og Batinis. De forlot den rette vei av de lærde av *Ahl as-Sunna*, av lærde av *Hadith* og av sunnimuslimer av *tasawwuf*, slik som Fudayl ibn Iyad. Mens de på den ene siden ble absorbert i filosofi, kjempet de på den andre siden mot grupper som *Mutazila* og *Kuramiyya*. Det finnes tre grupper av folk av *tasawwuf:* den første gruppen er tilhenger av *Hadith* og *Sunna*; den andre gruppen er kjettere som *Kuramiyya*; den tredje gruppen er tilhengerne av bøker av ***Ikhwan as-safa*** og ordene av Abul Hayyan. Ibn al-Arabi og Ibn Sabin og deres like adopterte filosofenes uttalelser og presenterte dem som uttalelser fra menn av *tasawwuf*. Ibn Sinas bok ***Akhir al-isharat ala maqamil-arifin*** inneholder mange slike uttalelser. Også Al-Imam al-Ghazali gjorde lignende uttalelser i noen av hans bøker, slik som ***Al-kitab almadnun*** og ***Mishkat al-anwar***. Faktisk prøvde vennen hans, Abu Bakr ibn al-Arabi, å redde ham fra dette ved å advare ham at han hadde hengitt seg til filosofi, men hans advarsel mislyktes. På den annen side, sa Al-Imam al-Ghazali at filosofer var vantro. Mot slutten av livet leste han [*Sahih* av] Al-Bukhari. Noen har sagt at dette fikk ham til å gi opp ideene han hadde skrevet. Andre sa at disse uttalelsene ble tilskrevet *Al-Imam* al-Ghazali for å ærekrenke ham. Det finnes ulike rapporteringer om *Al-Imam* al-Ghazali i denne forbindelse. Muhammad Mazari, en Maliki-stipendiat utdannet på Sicilia, Turtushi, en andalusisk lærd, Ibn al-Jawzi, Ibn Uqail og andre sa mange ting.'

«Påstandene sitert ovenfor fra Ibn Taymiyya viser tydelig hans dårlige tanker om de lærde av *Ahl as-Sunna.* På samme måte snakket han dårlig om selv de største av *Sahabat al-kiram.* Han ga en feilaktig fremstilling av de fleste av lærde av *Ahl as-Sunna* som kjettere. Mens han tungt ærekrenket den store *wali* og *qutb al-arifin Hadrat* Abul-Hasan ash-Shadhili på bakgrunn av hans bøker ***Hizb al-kabir*** og ***Hizb al-bakhr*** og fornedret med stygge ord overordnede av *tasawwuf* som Muhyiddin Ibn al-Arabi, Umar ibn al-Farid, Ibn Sabin og Hallaj Husain ibn Mansur, erklærte midlertidig

de lærde av hans tid enstemmig at han var en synder og en kjetter. Det var også de som utstedte fatwaer som sa han var en vantro.[68] Et brev skrevet til Ibn Taymiyya i 1305/705 lyder:

«'Å min muslimske bror, som anser seg selv som en stor lærd og sin tids *imam*! Jeg beundret deg for Allahs skyld. Jeg mislikte de lærde som var imot deg, men jeg ble forvirret da jeg hørte dine ord uegnet til å beundre. Betviler en klok person at natten begynner når solen går ned? Du sa det du var på den rette vei og at du gjorde ***al-amru bil-maruf wan-nahyi anil-munkar***. *Allahu Taala* vet hva din hensikt og intensjon er, men ens *ikhlas* forstås ut fra ens gjerninger. Dine gjerninger har fjernet omslaget til ordene dine. Bedratt av folk som fulgte deres *nafs* og hvis ord var upålitelig, har du ikke bare ærekrenket folk som av din tid, men også klassifisert de døde som vantro. Misfornøyd med å angripe etterfølgerne av *Salaf as-salihin,* så har du baktalt *Sahabat al-Kiram,* spesielt de største. Kan du forestille deg i hvilken situasjon du vil befinne deg i når disse store menneskene skal kreve sine rettigheter på Dommens Dag? På Prekestolen (*al-minbar*) i moskeen *Jami al-jabal* i byen Salihiyya, sa du at *Hadrat* Umar (*radiy-Allahu Taala anh*) hadde gjort feil uttalelser og katastrofer. Hva var katastrofene? Hvilke katastrofer har du hørt fra *Salaf as-salihin*? Du sier at *Hadrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh*) hadde mer enn 300 feil. Dersom dette var sant for *Hadrat* Ali, ville du selv noensinne hatt et enkelt riktig utsagn? Nå begynner jeg å gå imot deg. Jeg vil prøve å beskytte muslimer mot din ondskap, for du har overskredet den betimelige grensen. Din tortur har nådd alle levende og døde. Troende må unngå din ondskap.'

«Taj ad-Din as-Subki listet opp de sakene som Ibn Taymiyya var uenig med *Salaf as-salihin*, som følger:

''1 - Han sa: 'Skilsmisse i islam (*talaq*) har ikke blitt realisert [ergo ugyldig]; det er nødvendig å betale forsoningsstraff (*kaffara,* her for å avbryte skilsmissen, et beløp tilsvarende) for en ed.' Ingen islamsk lærd før ham har sagt at *kaffara* skal betales.

''2 - Han sa: *'Talaq* uttalt til en kvinne under hennes menstruasjon (*haid)* er ikke gyldig.'

[68] Den storslåtte islamske lærde Abd al-Ghani an-Nablusi registrerte navnene på disse overordnede av *tasawwuf* på den 363. og 373. side av hans bok ***Al-Hadiqat an-nadiyya*** og la til at hver av dem var en *wali* og at folk som snakket stygt om dem var ignorante og uvitende.

‘’3 - Han sa: ’*Qada* (utførelse av en rite etter dens tid) av en *salat* som er utelatt bevisst er ikke nødvendig.

‘’4 - Han sa: ’Det er tillatt (*mubah*) for en kvinne i løpet av hennes periode for å utføre *tawaf* (pilegrims rite av sirkulasjon rundt Kaba i Mekka). Hun trenger ikke betale *kaffara.*’

‘’5 - Han sa: ’*Talaq* uttrykt som tre *talaqer* er fortsatt en *talaq.*’ Han hadde midlertidig i mange år før han sa dette, uttalt gjentatte ganger det motsatte av konsensus blant muslimer (*ijma al-Muslimin*).

‘’6 - Han sa: ’Skatter som er uforenlige med islam er *halal* for de som krever dem.’

‘’7 (Han sa videre)- ’Slike skatter innkrevd fra håndverkere tar plass av *zakat* selv om det ikke var ment [for *zaka*t],»

‘’8 - Han sa: ’Vann blir ikke religiøst skittent *(najs*) når en mus eller lignende dør i det.’

‘’9 - Han sa: ’Det er tillatt for en person som er *junub* (tilstand av en muslim som trenger *ghusl,* rituell vask av hele kroppen) å utføre ikke-obligatoriske (*nafila*) rituelle bønner uten å ta *ghusl* om natten.’

‘’10 - Han sa: ’Betingelser gitt av en *waqif* (ansvarshavende for eiendom til en stiftelse) tas ikke i betraktning.’

‘’11 - Han sa: ’En person som er uenig med konsensus blant muslimer (*ijma al-umma)* blir ikke en vantro eller synder.’

‘’12 - Han sa: *’Allahu Taala* er *mahall-i hawadith* og består av partikler.’

‘’13 - Han sa: *’Quran al-Karim* ble skapt i *Dhat* (essens, person) av *Allahu Taala*.’

‘’14 - Han sa: *’Alam,* det vil si alle skapninger, er evige i det fortidige av deres slag.’

‘’15 - Han sa: *’Allahu Taala* må skape gode ting.’

‘’16 - Han sa: *’Allahu Taala* har en kropp og retninger; Han bytter plass.’

‘’17 - Han sa: ‘Helvete er ikke evig; det vil forsvinne til slutt.’

‘’18 - Han trodde ikke på det faktum at profetene var syndfrie.

‘’19- Han sa: ‘*Rasulullah [sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*] var ikke forskjellig fra andre mennesker. Det er ikke tillatt å be gjennom hans *forbønn* (*shafaa).’*

‘’20 - Han sa: ’Det er syndig å dra til Medina med intensjon av å besøke *Rasulullah*.’

‘’21 - Han sa også: ’Det e*r haram* å dra dit for å be om forbønn.’

‘’22 - Han sa: ’***Tawrat*** (originalen av ***Toraen***) og ***al-Injil*** (originalen av ***Det nye testamente***) ble ikke endret i ordforrådet, men i betydningen.’

«Noen lærde har sagt at de fleste av de ovennevnte siterte uttalelser ikke tilhørte Ibn Taymiyya, men at ingen har benektet hans utsagn om at *Allahu Taala* hadde retninger og at Han var laget av partikler. Likevel, slik allment anerkjent, var hans kunnskap, prakt og religiøsitet betydelig. En person med *fiqh,* kunnskap, rettferdighet og fornuft må først undersøke en sak og deretter bestemme rundt den med forsiktighet. Spesielt det å skulle dømme en muslim for være en vantro, en frafallen eller en kjetter eller å dømme ham til døden, krever en svært inngående etterforskning og forsiktighet.»

Nylig har det blitt moderne å imitere Ibn Taymiyya. Det er de som forsvarer hans kjetterske skrifter og gjengir bøkene hans, spesielt ***Al-Wasita.*** Denne boken er fra begynnelse til slutt fylt av hans ideer som motstrider *Quran al-Karim, Hadith ash-Sharif* og *ijma al-Muslimin*. Den vekker betydelig *fitna* og klikkdannelser blant lesere og forårsaker fiendtlighet blant brødre. *Wahhabie*r i India og uvitende mennesker av religiøse posisjoner fengslet av sine feller i andre muslimske land, har gjort Ibn Taymiyya sin fanebærer og gitt ham navn som ’Stor *Mujtahid’* og *’Shaikh al-Islam*.’ De omfavner hans kjetterske tanker og korrupte skrifter i religionens og troens navn. For å kunne stoppe denne grufulle strømningen, som leder til klikkdannelser blant muslimer og ødelegger islam innenfra, må vi lese de verdifulle bøkene skrevet av de lærde av *Ahl as-Sunna* som fornekter og tilbakeviser ham med dokumenterte bevis. Blant denne verdifulle litteraturen, finner vi boken ***Shifa as-siqam fi ziyarati khayri l-anam*** av den store *imamen* og den dyptpløyende lærde Taqi ad-Din as-Subki (*rahmat-Allahi Taala alayh*), som ugyldiggjorde Ibn Taymiyyas kjetterske ideer, ødela hans fraksjonering og avslørte hans steilhet. Boken forhindrer spredning av hans onde intensjoner og ukorrekte tro.

ORDLISTE

Ord relatert til *tasawwuf* kan læres best fra *Hadrat al-Imam ar-Rabbanis Al-Maktubat.*

-adillat ash-Shariyya: de fire kilder til islamsk kunnskap, nemlig *Quran al-Karim, Hadith ash-Sharif, ijma al-Umma* og *qiyas al-fuqaha*.

ahl: folk; ***Ahl al-Bayt:*** den nærstående familien til profeten: (ifølge de fleste **islamske lærde**) Ali (første nevø og svigersønn), Fatima (datter), Hasan og Husein (barnebarn);

ahl al-bida: kjettere, folk av kjetteri

Ahl as-Sunna (t wal-Jamaa): 'Folket av profeten og hans følgesvenner'; *Sunni*-muslimer (sunnier) med den opprinnelige, korrekte troen, så ***Firqat an-najiyya,*** den største gruppen av muslimer som vil 'beskyttes' fra Helvete, de lærde (*ulama*) av disse.

aimmat al-madhahib: *imamene* som grunnla de fire *madhhabene.*

alayhimus-salam: (bønn gjort for profetene) 'Måtte fred være med dem'.

alim, âlim: (fl.tall. ***ulama***) lærd, en utdannet i islamske vitenskaper;

Alîm: den Allvitende.

Allahu Taala: Allah, den Høyeste og ikke-mangelfulle.

amal: gjerninger, handlinger, ritualer og tilbedelse; *fiqh, ibadat*

Amin: Amen.

-amru bil-maruf wan-nahyi anil-munkar: plikt til å undervise befalinger gitt av *Allahu Taala* og til å forhindre Hans forbud.

Ansar: Folket av Medina som omfavnet islam før erobringen av Mekka.

Arafat: Den åpne plassen lokalisert 24 kilometer nord for Mekka.

arif: en lærd som kjenner til det som er mulig å vite om *marifa,* kunnskapen om *Allahu Taalas Dhat* og Attributter.

-Arsh, Enden på grensen av de syv himler og av ***Kursi,*** som er utenom den syvende himmel og under ***Arsh.***

As-hab al-kahf: De syv troende (i en hule i Tarsus) som oppnådde høy status på grunn av deres emigrasjon til et annet sted for å ikke miste deres

tro når vantro invaderte deres land.

awliya: pl. av ***wali*****,** en elsket og beskyttet av *Allahu Taala*.

awrat: private kroppsdeler.

ayat (karima): en uttalelse eller en setning fra *Quran al-Karim*.

-Basmala: det arabiske uttrykket eller setningen, «I Allahs navn, den Medfølende, den barmhjertige.»

Batani: en følger av den kjetterske gruppen Bataniyya.

bida: kjetteri.

bint: datter av.

bitha (året for) når en profet utnevnes for å kalle folk til riktig vei; ***Bitha,*** den tilhørende Muhammed (*alayhis-salam*).

-Dhat: 'Essensen, Selvet, Personen, Personligheten' av *Allahu Taala*.

fard: *Allahu Taalas* ordinanser, de obligatoriske læresetninger eller ritualer som må utføres; slag av regler innenfor *salat* eller andre ritualer.

fatwa: kjennelse fattet i en religiøs sak utført av islamske lærde; a) ***itjihad*** (av en ***mujtahid***), b) slutning (av en ***mufti)*** av bøkene av ***Fiqh***, dersom noe i dem ikke er vist som tillatt eller ikke; besvarelser gitt av islamske lærde på religiøse spørsmål.

fiqh: (metodologisk vitenskap om) den kunnskapen som omfatter hva muslimer bør og ikke bør gjøre; *ibadat*, *amal.*

-Firqat ad-dalla: 'den kjetterske gruppen', ***sjiaene*** (sjiamuslimer, sjiaer).

fitna: utbredelse av uttalelser eller handlinger som skader muslimer og islam; ugagn.

furu (ad-Din): islamske regler for praksis sammenlignet med tro.

hadith (sharif): (pl. ***ahadith sharif***) et ærbart utsagn gitt av Muhammad *alayhis-salam*; ***al-Hadith (ash-Sharif),*** alle de 'ærbare *ahadith*' sammenstilt i helhet; vitenskapen om *Hadith*; ***hadith qudsi***: et *hadith-sharif* der meningen er gitt av *Allahu Taala* men med ord gitt av Muhammed (*alayhis-salam*).

hadith: det som er blitt skapt senere.

Hadrat: et uttrykk for ære og respekt brukt om *Allahu Taala*, profetene og de lærde.

halal: (handling, ting) tillatt i islam; ikke-*haram*

Hanafi: (et medlem) av *madhaben* grunnlagt av Abu Hanifa.

Hanbali: (et medlem) av *madhaben* grunnlagt av *imam* Ahmad ibn Hanbal.

haram: (handling, ting) ikke tillatt i islam, det som skal unngås; et forbud.

-Hijra: Hegiraen,; ***Hijri*** (fra Hegira) ***Kamari,*** den muslimske månekalender (AH).

Hijaz: regionen på den arabiske halvøy ved kystlinja av Rødehavet der Mekka og Medina ligger.

ibada: (pl. ***ibadat***) tilbedelse, ritualer; å vise takknemlighet til *Allahu Taala,* det vil si å etterfølge Muhammad (*alayhis-salam*).

Ibahatis: folk, her *Wahhaier*, som sier 'halal' om å urettmessig drepe eller konfiskere muslimer, noe som er *haram*.

ibn: sønn av.

Ijaza: diplom som vitner om innehaverens autoritet i islamsk kunnskap.

ijma (al-Muslimin, al-Umma): konsensus, enstemmighet blant muslimer, spesielt blant *Salaf as-salihin*.

ijtihad: (mening eller slutning utledet av en *mujtahid* gjennom) bestrebelser for å forstå den skjulte betydningen i en *ayat* eller i et *hadith*.

ikhlas: oppriktig fromhet; kvalitet, å ha en intensjon om eller å være i tilstand av å gjøre alt bare for *Allahu Taalas* skyld.

ilm: (gren av) kunnskap; ***ilm al-hal,*** (bøker om) den islamske lære (av én *madhhab*) beordret lært av enhver muslim; ***ilm al-kalam***: kunnskap om *iman*, tro, ***ilm al-ladunni:*** kunnskap inspirert av *Allahu Taala* i hjertene av ***Awliya.***

imam: a) en dyptpløyende lærd *(alim*); grunnlegger av en *madhhab (imam al-madhhab, mujtahid imam);* ***al-Imam al-Azam****:* 'Øverste overordnede leder', tittel på Abu Hanifa; ***al-Imam ar-Rabbani*****:** 'en lærd som innehar guddommelig kunnskap', tittel på Ahmad al-Faruqi as-Sirindi;

b) leder i forsamlingsbønn; c) kalif.

iman: tro; se ***itiqad.***

insha-Allahu Taala: 'hvis *Allahu Taala* vil'.

istighfar: Å be *Allahu Taala* om tilgivelse for vantro og synder ved å si *'Astaghfirullah'*.

itiqad: (system av) tro eller trosprinsipper; trosbekjennelse, tro; *iman, aqaid, füru.*

jalala: Storhet

jamaa: forsamling, fellesskap; *as-Sahabat al-Kiram* som i *Ahl as Sunnat wal-Jamaa;* felleskapet, muslimer foruten *imamen* av en moske.

jihad: kamp mot ikke-muslimer eller mot eget *nafs* for å konvertere til Islam.

junub: i en status av å være i behov av *ghusl.*

Kaba: den store bygningsstrukturen i den velsignede moskeen i Mekka,

kafir: vantro, som ikke tror på selv en eneste del av den islamske lære.

kalam: tale, ord; kunnskapen om *iman*.

kalimat at-tawhid: setningen ***'La ilaha illa'llah Muhammadun Rasulullah,'*** *(Allahu Taala* eksisterer og er Én. Muhammad *alayhis-salam* er profeten sendt av *Allahu Taala*).

karama*: (flertall -at)* mirakel gitt av *Allahu Taala* gjennom en *wali.*

Karim*: Generøs*

kashf: inspirert avduking av guddommelige mysterier; oppdagelse.

Khalaf (as-sadiqin): 'Etterfølgere, de trofaste'; de lærde av *Ahl as-Sunna* som etterfulgte *Salaf as-salihin.*

khutba: preken holdt på prekestolen av *imamen* på fredager og ved islamske festivalbønner, resitert på arabisk over hele verden (syndig hvis den leses på et annet språk).

kiraman katibin: tillitsverdige engler som fører journal.

Kurshi: Se ***Arsh***

la-madhhabi: (de) som ikke følger noen av de fire *madhhabene* av *Ahl*

as-Sunna; ikke-sunnimuslimer; ***la-madhhabisme***.

-Lawh al-mahfuz: stedet der guddommelig kunnskap er registrert i den fortidige evighet.

madhhab: system av læren i hver islamske skoler i fire dyptgripende lærde av islam; (i tro og i praksis).

- Madinat al-Munawwara: den opplyste byen Medina.

Mahshar: Den siste Dom

-Makkat al-Mukarram: den ærede byen Mekka, fødestedet til Muhammad *alayhis-salam.*

makruh: (handlinger, ting) som er upassende, mislikt og avstått av Profeten.

Maliki: (et medlem) av *madhaben* grunnlagt av *imam* Malik.

mandub: (handlinger, ting) som bringer *thawab* dersom utført, men verken synd dersom utelatt eller *kufr* dersom mislikt; også kalt *adab* eller *mustahab.*

marifa: kunnskap, inspirert i hjertene av *Awliya*, om *Dhat* og *Sifat* av *Allahu Taala,*

Mawlid: fødsel, fødselsdag, fødselsdagsfeiring av, eller lange hyllende dikt til ære for profeten Muhammed (*alayhis-salam*).

Miladi: av den kristne æra; av den gregorianske kalenderen.

Minbar: en forhøyning i moskeen besteget med trapper, der *khutba* blir lest.

mubah: (ting, handlinger) tillatt, det som er gjort tillatt.

Mudarris: lærer ved madrasa (islamsk skole eller universitet).

Mufassir: ekspert, *alim,* av *tafsir.*

mufti: stor lærd autorisert til å utstede *fatwa.*

Muhajirun: folk av Mekka som omfavnet islam før erobringen av Mekka.

mujiza: mirakel gitt av *Allahu Taala* gjennom en profet.

mujtahid: stor lærd i stand til å utføre *ijtihad*; *mujtahid imam, mujtahid mufti.*

Mumalat: en gren av *Fiqh.*

munafiq: hykler, en som skjuler sin vantro.

muqallid: (tilhenger av) en som holder seg til en *madhhab*.

murshid: modnet *murshid,* åndelig leder.

Mutashabih: (av en *ayat* eller et *hadith*) med uklare og skjulte meninger; *mutashabihat*.

-Mutazila: en av de 72 gruppene som avvek fra *Ahl as-Sunna*.

nafs: en ondartet kraft hos mennesker som er fiendtlig mot *Allahu Taala*; menneskelige begjær.

najs: religiøst urent.

nafs: en kraft i et menneske som ønsker å skade det religiøst.

nass: generell betegnelse for en *ayat karima* eller et *hadith sharif*; ***Nasset,*** referanse til *Quran al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* i deres helhet.

qada: en utførelse av en *ibada* som er gjort etter at dens bestemte tid er ute.

qaddas-Allahu Taala asrarahum ajmain: «Måtte *Allahu Taala* gjøre alle deres mystikk anstendige, hellige og velsignede!»

qibla: retningen man vender seg mot under tilbedelse (i islam), mot *Kaba*.

qiyas (al-fuqaha): (slutning utført av en *mujtahid* gjennom) å bygge på tilsvarende hendelser eller sammenligne dem med det som ikke er tydelig angitt i *Nass*.

quddisa sirruh: «Måtte *Allahu Taala* gjøre hans mystikk anstendig, hellig og velsignet!»

qutb al arifin: en *Wali* av høy rang.

-Quran al-Karim: Den Nåderike Koranen.

Rabb: *Allahu Taala;* Skaperen og «Treneren».

radiy-Allahu Taala anh: (bønn sagt for en *Sahaba*) «Måtte *Allahu Taala* være fornøyd med ham.»

rahimahu'llahu Taala, rahmatullahi alayh: «Måtte *Allahu Taala* velsigne ham.»

Ramadan: en hellig måned i den muslimske kalenderen.

rasul: (flertall ***rusu***l) en budbringer eller en profet utnevnt av *Allahu Taala*; ***Rasul-Allah, Rasulullah***: Profeten Muhammed (*alayhis-salam*).

Riyada: å ikke gjøre det som *nafs* ønsker å gjøre; å stramme til.

-Sahaba; samfunnet av følgesvennene av profeten, som så han og trodde på ham. ***(Sahaba t al-Kiram)*** (eller ***As'hab al-Kiram***): Profetens følgesvenner.

Salam: a) hilsen, fred, gode ønsker; b) uttrykket «*Assalamu alaikum wa rahmatullah*» sagt på enden av *salat*.

sahih: a) gyldig, passende; b) ekte, autentisk.

Salaf (as-salihin): 'De fromme forgjengerne ', muslimer av de første to århundrer; en betegnelse for *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*.

salat: rituelle bønner i islam.

salawat: en påkallelse; uttrykker ros og velsignelser over profeten Muhammed (*alayhis-salam).*

salih (flertall. ***sulaha***): (en som er) from, unngår synder.

sall-Allahu alayhi wa sallam: (bønn uttalt for profeten) «Måtte *Allahu Taala* gi fred og ære til ham og hans familie.»

Shafii: (et medlem) av *madhaben* grunnlagt av *imam* ash-Shafii.

shuhud: å kunne se eksemplifiseringene/*mithalen*e gjennom deres hjerters 'øyne'.

Siddiq: en som er trofast lojal til profeten; en *wali* av høyeste rang.

-Sifat adh-Dhatiyya: (de personlige egenskaper) til *Allahu Taala*.

-Sifat ath-Thubutiyya: de guddommelige egenskapene delvis eksemplifisert i skapninger.

Sufi: *muttasawwif,* en som har øvd og blitt perfekt i en tilstand av *Tasawwuf*.

Suhba: fellesskap, selskapet av en profet eller *wali.*

sulaha: (flertall av ***salih***) de fromme som unngår å synde.

sunna: (en handling, ting) som, selv om den ikke er befalt av *Allahu Taala*, er utført og likt av profeten som en *ibada* (det er *thawab* hvis den

utføres, men ingen synd dersom den utelates, men det vil forårsake synd hvis den stadig blir utelatt og vantro hvis man misliker den); slike regler innenfor *salat* eller andre ritualer; ***Sunna***: a) (med *fard)* alle *sunnaer* i helhet; b) (med Boken eller *Quran al-Karim) Hadith Ash-Sharif;* c) *fiqh,* islam.

sura(t): et kapittel av *Quran al-Karim*.

-Tabiun (al-Izam): de promoterte [umiddelbare] etterfølgere av *Sahabat al-Kiram*.

tafsir: (vitenskapen om) forklaringer av *Quran al-Karim.*

taqwa: beskytte seg fra å begå *haram.*

tasawwuf: en gren av kunnskap og (etter tilpasning til *fiqh*) praktisering av profetens manerer (*alayhis-salam*) som styrker *iman,* forenkler praktiseringen av *fiqh* og sørger for at en oppnår *marifa*.

Tawaf: Tilbedelsen, *ibadaen,* av å sirkulere rundt Kaba i Mekka under *Hajj*.

tawatur: gjentakende, repeterende, bekreftet av flerfoldige kilder, utvilsomt autentisk og utbredt rapportering av opprinnelige islamsk informasjon; rapporter fortalt med bruk av de samme ord av samtlige av de pålitelige menneskene for hvert århundre, de som aldri godkjente løgner og produserte absolutt kunnskap; en slik form for konsensus eller enstemmighet.

tawba: anger, å gjøre *tawba:* å be *Allah Taala* om tilgivelse for sine synder og love å ikke gjøre dem igjen.

tawil: tolkning i tråd med islam.

thawab: en enhet av belønning lovet i den neste verden av *Allahu Taala* som en kompensasjon for å gjøre og si hva Han liker.

ulama: (flertall av ***alim***) lærde, spesielt brukt om islamsk kunnskap.

umma: fellesskap av tilhengere av en profet; *Ummaen,* den av Muhammad (*alayhis-salam*).

wahy: Guddommelig åpenbaring til profetene.

wajib: (handling, ting) aldri utelatt av profeten, derfor nesten obligatorisk som *fard* og skal ikke utelates; slag av regler innenfor *salat* eller andre ritualer.

Wajib (al-wujud), ***al-Wajib:*** En væren hvis eksistens er uunnværlig og ikke-eksistens er umulig.

wali: (flertall ***awliya***) en elsket og beskyttet av *Allahu Taala*.

Wilaya: en status av å være en *wali*.

zindiq: en som ikke bare skjuler sin vantro, men som også later som å være muslim og forsøker derved å bedra muslimer.

Zuhd: Å ikke plassere hjertet rettet mot de verdslige ting; avståelse fra (selv det som er) *mubâh*.